

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

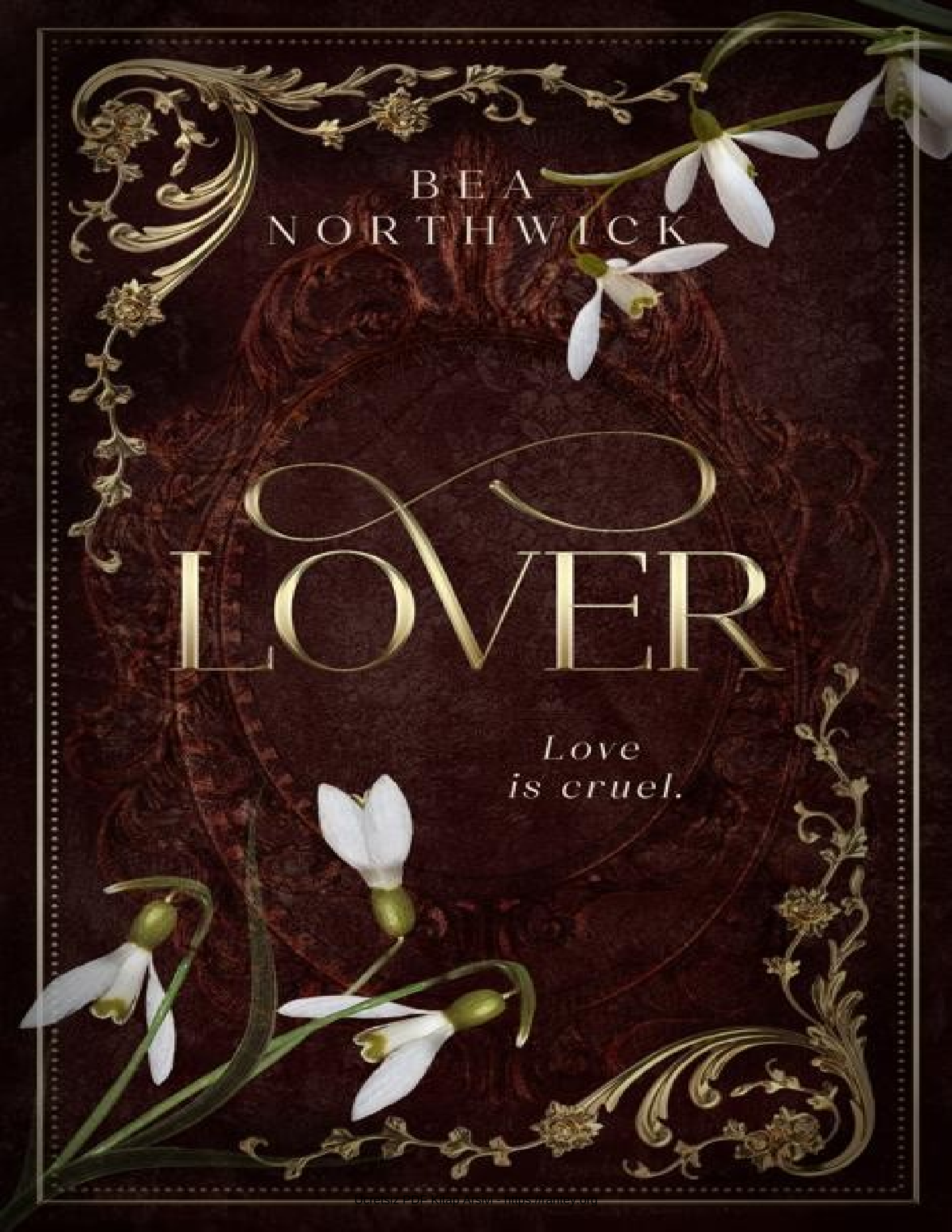
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEA
NORTHWICK

LOVER

*Love
is cruel.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Copyright © 2024 Bea Northwick

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD Telif Hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının Önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle (yaşayan veya vefat etmiş)

Özdeşleştirilemez,

yerler, binalar ve ürünler kastedilmektedir veya çıkarım yapılmalıdır.

Kitap Kapağı Crystal Narayana

Baskı 1. 2024

Bir gün fırtınanın sona ereceğine inanan herkese.

PROLOGUE

Willowfield'da hava kasvetli, inatçı bir gri olarak kalmıştı, New England'da asla kolay kolay dinlenmeyen kışa karşı çaresizce savaşılan erken bir baharın kavurucu rüzgarlarıyla noktalandı. Ben Hiçbir zaman uyku mevsiminden nefret etmedim, sessizliğini küçümsemedim ya da durgunluğundan pişmanlık duymadım. Bitmek bilmeyen geceler bile bana eşsiz, neredeyse kutsal bir huzur sunmuştu. Ama ruhumda herhangi bir sükûnet, kışın bir zamanlar kalabalık olan bu devasa eve bahşettiği yalnızlıktan keyif almayalı yıllar olmuştu. insanlar ve kaotik bir hayat.

Bir konyak içiyor, Willowfield'ı terk etmekten ne kadar kaçınabileceğimi merak ediyor, kasvetli rüyalar görüyordum ki kütüphane zorla açıldı. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Hayatım boyunca bu evde yaşamış olmam, bana bu ürpertiye karşı bağıışıklık kazandırmıştı.

Ama zihnimin o kadar derinlerindeydim ki, koridordaki ayak seslerini duymamıştım ve son zamanlarda düşüncelerim o kadar karanlıktı ki, kapımda hizmetçim yerine bir gulyabani bulmayı bekliyordum.

Normalde katı duyarlılığı içinde rahatlatıcı olan tavrı Bir dizi endişe çizgisinin içine çöktü, kaşları aşağı çekildi, gözleri genişledi.

Telaşlı görüntüsünden tedirgin olarak

doğrudum. "Profesör..."

"Ne oldu?"

"Dr. Hannigan telefonda. Çok kötü durumda. Söylediklerinin yarısını zar zor anlayabiliyorum. Sizinle hemen konuşmak istiyor."

Bir saniyede aklımdan bir sürü felaket düşüncesi geçti. Hannigan akıllı başında bir adamdı, asla çılgına dönmezdi. Birisi ölmüş ya da korkunç bir şekilde yaralanmış olmalıydı. Aceleyle ayağa kalkıp Bayan Dillard'la birlikte karanlık koridorlardan geçerek salondaki telefona doğru koşarken, kafamda doktoru tutarsızlığa sürükleyecek yaralı insanların listesini aceleyle gözden geçirdim.

Burt ya da Lottie.

Jack.

Florence.

M...

Hayır. Karnıma vurulan bir yumruk gibi, nefesim beni terk etti. Onu değil. O çoktan gitmişti.

Telefon ahizesinin yuvasından kalkmış, korkunç haberleri iletmek üzere açılmaya hazır beklediği masanın üzerinde durdum. Kulağıma götürdüm.

"Hannigan," dedim.

"Callum. Callum, onu buldum." Doktorun sesi kalındı, burnu ağlamaktan akmış olması gereken gözyaşlarıyla tıkanmıştı. Boğazından çıkan boğuk ses hâlâ ağlamakta olduğunu gösteriyordu. "Boston'da bir kitapçıda. Sadece... bir resim kadar güzeldim ve kim olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu."

Sevinçliydi, kederli değil. Tedirginliğim azalsa da şaşkınlığım devam etti.

"Hannigan, Bayan Dillard'ın ve benim ödümüzü kopardın. Korkunç bir şey olduğunu düşündük." "Hayır, oğlum. Harika bir şey!"

Maruz kaldığım gereksiz korkuya sinirlenerek, "Saçmalıyorsun dostum," diye çıkıştım.

"Sana söylüyorum, onu *buldum*!" diye bağırdı ve kulaklığı çektim.

"Tanrım, Hannigan," dedim, "*kim*?"

"O yaşıyor, Callum."

Oda yer değiştirdi, etrafımda hummalı bir daire çizdi, mutlak sessizlik kulaklarımı doldurdu, ta ki meleklerin şarkıları ya da yağmurla dolmuş bir vadide ölüme düşen bir kadının çılgınlıkları olabilecek hayali bir sesle çınlayana kadar.

Bayan Dillard'a baktım, şimdiki zamana geri dönmek için bir dayanak noktası arıyordum. Yüzümdeki ifade onu korkuttu ve ellerini ağzına götürdü,

Gözleri çoktan dolmuş, evin başına yeni bir keder gelmesini bekliyordu.

"Callum!" Dr. Hannigan havladı ve dünya keskinleşti.

"Beni duydun mu?" dedi. "Millicent yaşıyor."

BÖLÜM 1

MASAMDAN şömineye, oradan tekrar masaya sürekli gidip gelmelerim, kaygılarımın çöküşü kendimi bile rahatsız etmeye başlamıştı.

kabadayı darbeleriyle göğüs kafesime vurdu.

Elimde tuttuğum yeşil derginin cildi gıcırdayarak beni uyardı. sıkılaştıran kavrama. Elimı gevşettim ve çenemi açtım. Defteri, trajediden bir yıl sonra, hepsini yakmak niyetiyle kütüphaneye geldiğimde, bir yığın kâğıdın arasında bulmuştum.

Lanet olası ev, ortasında benle birlikte dumanlar içinde, tam bir cenaze ateşi.

Düşüncelerime tepki verircesine, ateşin içindeki bir kütük yerinden oynadı ve gölgeler bir sonraki dönüşlerine geçen dansçılar gibi yer değiştirdi. Yukarıya, tavanın gölgeli tonozuna doğru baktım; burada kristal

Avize başının üzerinde asılı, ışıksız ve ateşin parıltısından etkilenmemişti. Süsler donuktu, ampuller kullanılmamıştı. Millicent bundan nefret ederdi. Sık sık "bir canavarlık" diye yorum yapardı. Odayı doğal olmayan bir şekilde aydınlatıyor ve

Kütüphanenin derin ahşaplarının ve ağır brokarlarının karanlık kucağında huzur buluyordu.

Millie.

Kalbim dengesiz bir ritim tutturdu. Günlüğü yere bıraktım ve masaya yaslandım, hem onun adının uyandırdığı tanıdık acıyla hem de onun arkasında titreyen yeni, neredeyse dayanılmaz hisle -umutla- savaştım.

Arabanın sesini duydum, motoru kükreyerek kendini uzun, dik eve doğru sürdü. Sinirlerime inat sabırlı adımlarla pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi sadece dışarı bakacak ve mavi sedanın Clíodhna çeşmesinin etrafında dönmesini izleyecek kadar açtım. Nabzım atmaya devam ediyordu.

ve kendimi pencerenin çerçevesine yasladım, bu yere geri getirdiği kadını görmeye hazır değildim.

Arka koltuktan kalktı, gözlerini temkinli bir hayranlıkla yukarı dikti. Dikkatinin bana yönelmesi ihtimaline karşı kendimi gözden uzak tutmaya özen göstererek onu seyre daldım - modası geçmiş giysiler, öyle gülünç bir

palto ki

Yırtık pırtık bir örtü, kavurucu rüzgârdan fazla bir koruma sağlayamazdı. Bir rüzgâr tepelerden eserken elini şapkasına götürdü. Bir zamanlar hastalıktan solgun ve zayıf olan silueti, endişelerimin bir kısmını gidererek sağlıklı bir şekle kavuşmuştu. İçimde dipsiz bir özlem kuyusu açıldı. O burada ete kemiğe bürünmüşken, hayal gücümün bir ürünü ya da peşimi bırakmayan bir rüya değilken, gerekeni nasıl yapabilirdim?

Doktor daha yeni ayrılmıştı, kuralları netleştirmek için son bir kez ziyaret etmiş, fazla aşına olmanın tehlikelerine karşı beni uyarmıştı. Pencereden bir adım uzaklaştım, aniden dizlerimin üzerine çökme riskiyle karşı karşıya kaldım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Tanımadığı bir adamın onun gelişi için ağladığını görmek Millie'yi sinirlendirebilirdi.

Hannigan ona rastladığı andan itibaren Onu eve getirme planlarımızı formüle ederken, beni dinlemek isteyen tanrılara ya da şeytanlara hararetle dua etmiştim.

Hatırlamasına izin ver.

Yanaklarımdaki yaşları sildim, boğazımı temizledim ve kararlılığımı pekiştirerek kendimi yapacağım en zorlu şeye hazırladım.

Ölümünden sonra ilk kez Willowfield'a dönen karıma yabancı olmak.

BÖLÜM 2

Beni yaklaştıklarına dair uyaracak bir ses beklerken ANLAR acı verici bir şekilde uzadı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Lanet yeleşimi düzeltmeye, parmaklarımı saçlarımda gezdirmeye devam ettim. Genelde sabırlı olan babamı hırçınlık krizlerine sürükleyen ama Millie'nin sevimli bulduğu bir alışkanlık. Kalbim ısındı ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Sık sık uzanıp elimi tuttuğunu, bozduğum saç tellerini yumuşak dokunuşuyla yerine ittiğini hatırlıyor muydu?

Beni üzen düşüncelerden beni kurtarmak mı?

Eğer bu şekilde karıştırırsanız, insanlar bir şeyler çevirdiğimizi düşünecektir. O zaman belki de onlara haklı çıkmanın heyecanını yaşıtmak için bir şeylerin peşinde olmalıyız.

Kahkahasının hayaleti zihnimi doldurdu ve onu tekrar duyma şansına sahip olma fikri beni çözdü, ayaklarımın altındaki zemini asılsız hissettirdi.

Sonunda, beklediğimden daha hızlı ayak sesleri duydum ve kalbim yerinden fırladı. Ama işte, lanet günlük. Aptal gibi masanın üzerinde bırakmıştım. Onu alıp kâğıt yığınlarından birine doğru eğildim ve not yığınlarının arasına iterek gözden uzaklaştırdım. Daha sonra geri almam gerekecekti ama şansım yaver giderse o notlara asla ulaşamayacaktık.

Onlar içeri adım atmadan önce kendimi toparlamam için çok az zaman kala kapı açıldı ama içeri giren sadece Dr. Hannigan'dı. Beni görünce heyecanlı ifadesi biraz değişti. Öyle görünüyor olmalıydım.

Korkunç.

"Ne yapıyorsun sen?"

Endişeli bir nefes bıraktım, ketum ve huzursuzdum.

"Kendime bir eğlence düzenliyorum," diye biraz da haksızca çıktım.

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun?"

"Sinir krizi geçiriyorum," dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak.

"Lütfen şu anda benimle dalga geçme Hannigan."

"Kim dalga geçiyor? Bir çarşaf kadar beyazsın ve saçların yukarıdaki Yüce Tanrı'ya şükürler olsun diye şarkı söylüyor. İçki mi içtin sen?"

"Bir damla bile." Alınmamaya çalıştım. Son zamanlarda kendimi alkolün uyuşturan kucağına çok fazla bıraktığım doğrudur, ama o zamandan beri

haberleri keşfederken, hiç tatmamıştım. "Ölü karımı görmek üzereyim. Sanırım biraz rahatlamaya iznim var."

"Bunun tuhaf olduğunu kabul ediyorum..."

"*Tuhaflık* bu durum için çok hafif bir kelime."

"...ama profesyonel tavsiyelerim aynı. Ona söyleme.

Ona her şeyi ilk kez oluyormuş gibi tanıtın. Bırakın anılarına kendiliğinden gelsin. Ona ilk tanıştığınızda davrandığınız gibi davranın."

Ona anlamlı bir bakış attım. Millicent ve ben tanışmamızdan birkaç hafta sonra birlikte yatağa girmiştik.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz," diye düzeltti Dr. Hannigan güçlkle bastırılmış bir kızgınlıkla.

Kendi bıkkınlığım da buna uyuyordu. Hâlâ öne sürülen yöntemleri sorguluyordum. "Böyle imkânsız bir şey istiyorsunuz. Nasıl yapabilirim Sevdiğim kadını tanıımıyormuş gibi mi davranayım?"

"Bunu onun iyiliği için yapacaksın ve sonunda bize döndüğünde, hayatını yeniden yaşayabilir ve suçluluk duygunu bir kenara bırakabilirsin."

Benim suçum.

O gecenin sesleri, her gün olduğu gibi zihnimde tanıdık yankılarına başladı, bir döngüde oynadı ve son iki yıldır beni rahatsız eden utanç verici ana takıldı.

Millie, bana feryat ediyor, hayaletler hakkında çılgılık atıyor ve beni korkunç şeyler. Hasta olduğunun farkındaydım ama her suçlama beni delip geçiyordu. Sonra, son, ölümcül darbe.

"Sen bir canavarsın! Annen öyle olduğunu biliyordu!"

Kendimi kaybetmişim, omuzlarını kavradım, kemikli ve onu iki kez salladım ve çılgınlıklarını duyabilmek için sesimi yükselttim.

"Canavar diye bir şey yok, Millie! Sadece senin zihninde!"

Öfke ve incinme yerine oyun ve sevginin olduğu yatak odası dışında ona asla sert bir el kaldırmadığım için onu şok etmişim.

"Sevgilim," dedim o ani sessizlikte, "lütfen bana geri dön."

Bir feryat kopardı ve tırnaklarını yüzümde gezdirerek kendine kaçmak için zaman kazandırdı, evden çıkıp fırtınaya doğru koşmak için zaman.

"Callum?"

Boğucu anının altından yüzeye çıktım, kütüphane yeniden önemli hale geldi. Bir elimi yanağıma götürdüğümü fark ettim, hayali çizik utancımınla birlikte yanıyordu.

Hannigan yumuşak bir sesle, "Kendini kaybettin," dedi.

Cevap vermedim, sadece saçlarımı düzelttim ve gözlerimi kapatıp karanlığın içinde sükûneti aradım. Doktor tekrar konuştuğunda sempatikti.

"Her şey yoluna girecek."

Hannigan her zaman nazik bir ruha sahipti, ancak bu ses derin bir şefkat hissettiği kişiler için ayrılmıştı. Çocukken annem ölüm döşegindeyken ve bir erkek olarak evliliğimin coşkulu gününde geleceğin mutluluğunu ellerimde tutarken bu sesi birçok kez duymuştum. Sonra, çoğu Son zamanlarda, mutluluğumun peşinden gelen kargaşa ve kayıplar sırasında.

Omzumda sert bir el vardı, sıktı ve gözlerimi açıp bana ikinci bir baba olmuş adama baktım.

"O aşağıda, evlat," dedi. "O evde."

Tam elimi onun elinin üzerine koymuştum ki, destekleyici sözler için şükrederken, delici bir çılgılık huzuru yerle bir etti.

BÖLÜM 3

İkimiz de sarsıldık. Hannigan küfretti ve ben içgüdüsel olarak korkunç sese doğru hareket ettim; Millie'nin kendini uçuruma attığı gece duyduğum çığlığın aynısı.

"Arayan Felicity'ydi," dedim, damarlarımda asidik adrenalin yanıyordu.

"Bekle." Doktorun kavrayışı omzuma geri döndü, bu sefer

Ben. "Bu kadar telaşla içeri giremezsin. Neler olduğunu bilmiyoruz.

Felicity gergin bir kızdır, o yüzden bir şey olmadığına eminim. Sen burada kal, ben gidip kontrol edeceğim."

"*Burada mı kalayım?*" İnanamayarak yineledim.

"Çıplak ellerinle bir adamı parçalamaya hazır görünüyorsun. Bunun Millie'yi rahatlatacağını mı sanıyorsun?"

"Peki ya yaralıysa?"

Endişelerimi anladığını göstermek için başını uzun ve sabırlı bir şekilde salladı. "O zaman Bayan Dillard da çığlık atıyor olmalı. Onu gördüm alt koridordan bizi gözetliyor. Kız geldiğinden beri gözü Millie'nin üzerindeydi."

Bu bilgi, korku bıçağının boğazımdan geri çekilmesini sağladı, ancak hala yakınımda, ısırma hazır bir şekilde geziniyordu.

"Eğer bir sorun varsa bağırırım ve sen de koşarak gelersin."

Koridora çıkardığı acil klip beni sakinleştirmede. Tek başıma, işe yaramaz bir halde, durmaksızın volta atmaya devam ettim.

İlk harekete geçen kişi olmaya alışmış bir adamın uçucu enerjisi Zor durumların üstesinden gelen, başkalarının felaket anında başvurduğu adam, Millie'nin her zaman ilk ulaştığı kişi.

Karmaşık mekanizmaları ve cam kubbeleriyle rafları kaplayan çok sayıda saat, durmuş ve geriye doğru atlamış gibi görünen korkunç bir zaman tutuyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama iktidarsızca sabretmeye dayanamıyordum ve Dr. Hannigan'ın talimatları doğrultusunda salona doğru yürüdüm.

Lanetlenmiş.

Kapı koluna uzandığımda, Bayan Dillard'ın her zamankinden daha kısık olan boğuk sesi kulaklarıma ulaştı ve kütüphaneye yöneldi. Bana sunulan Toplantımızın gerçekleşmek üzere olduğunu fark ederek yeleğimi bir kez daha düzelttim, yakamla oynadım ve son anda kapıya çok yakın durduğumu fark ettim. Birkaç hızlı hareketle masaya geldim, sanki saatlerdir yapıyormuşum gibi kağıtları karıştırıyordum. Kendimi gülünç hissediyordum. Ben bir oyuncu değildim. Yine de burada yüzyılın gösterisini yapmak üzereydim ve onun iyiliği için başarısız olamazdım.

Kapının mandalı tıkırdayarak açılmadan Önce üç kez sertçe vuruldu ve Bayan. Dillard geldi.

"Profesör, Bayan Foxboro geldi."

"İçeri al," diye cevap verdim, sesimin düzgün çıkmasını bir mucize olarak görüyordum. Masadan bir kâğıt aldım, görmeden inceledim, sonra yakındaki bir desteye karıştırdım.

"Profesör Hughes." Bu onun sesiydi. Bal gibi tatlı, sıcak sesi. Gözlerimi rahatlama hissine karşı kapattım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Bayan Foxboro," diye cevap verdim, kızlık soyadı ağzımda tuhaf duruyordu. Kırılmadan dönüp yüzüne bakacak gücüm olmadığını fark edince bir kâğıt daha aldım ve tiksintiyle yerdeki yığınlardan birinin üzerine fırlattım. Başka bir şey söylemeliydim, sadece havada asılı, garip ve tuhaf duran adını değil. Bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynimi zorlayarak kelimeleri buldum.

"Mé Líadain, rocarus-sa Cuirithir: is firithir adfiadar."

Bu şiiri tanıştıktan kısa bir süre sonra şaka olsun diye birlikte çevirmiştik. "Efendim?" diye sordu.

Tanrım, kafasını çoktan karıştırmıştım. Ne mutlu ki, nasıl toparlanacağımı biliyordum. "Tercüme et," dedim, sesim kendime bile kötü huylu geliyordu.

kulaklar.

"Ehm, ben Curithir'i seven Líadain'im. Söyledikleri doğru." "Kökenini tanımla."

"Yedinci yüzyıl şairesi, Líadain. Aşk hakkında yazıyor." "Akıcı mı?" Cevabı çok iyi bildiğim için sordum.

"Hiç de değil, efendim. Okulda okudum ve bu sadece bir ilgi arayışıydı. Buna ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim."

Buna ihtiyaç duymak istemesine rağmen, bilgisini anlamlı bir şekilde kullanmak için bir neden aramıştı. Bu onu yıllar önce bana getirmişti.

"Hm," diye devam ettim, sonra sustum. Elimde başka bir şey yoktu. Bir kez daha dönmeye, onun sevgili yüzüne bakmaya çalıştım ama yine de yapamadım.

Bayan Dillard boğazını temizleyerek sessizliğin ne kadar uzun sürdüğüne dikkatimi çekti ve içimi çekerek başımı kaldırıp dışarıya baktım.

Orada bir yaşam çizgisi bulmayı umarak kararan manzara. Gece çoktan ağırlaşmıştı.

"*Fear gorta*. Ne oldu?"

"Özellikle kıtlık zamanlarında ortaya çıkan açlıktan ölmek üzere olan bir hayalet. Bu-" diye başladı. Devam etmesine izin verseydim, yaşadığımız şeyler hakkında konuşmasına izin verseydim birlikte, yan yana araştırırdım, kırılırdım. "Peki ya

Abhartach?" Sözünü kestim.

"Bir tür"-dilini sürçtürdü-"vampir yaratık."

Bu beni duraksattı, dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Sayılır mı?" "Farklı söylenceler var. Her zaman kan içmez."

Kalbimde narin bir umut çiçeği açtı. Bunları, Willowfield'a gelmeden önce bilmediği hikâyeleri hatırlıyordu. Bu duygu çok fazlaydı ve gözlerim yaşarma tehdidiyle doldu. Devam edemedim.

"Bu yeterli. Biraz Eski İrlandaca bilmeniz yeterli. Eminim buradaki görevinizin ne olduğu size açıklanmıştır?"

"Asistanınız, efendim."

"Evet. Tüm bu el yazmalarını takip etmek bir şeytanlık ve notlarım yığınlar." Etrafımdaki dağınıklığı işaret ettim, bu oyun için tüm araştırmaları tekrar ortaya çıkardığımda daha yeni yapmışım. "Düzenlemek için ne zamanım ne de aklım var."

Bir süre daha kibar olmayan bir sessizlik oldu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Dönüp kendimi tanıtmadığım ve yüzümü görmesine izin vermediğim için kabalık etmişim. Ona bir kez baktığımda, sabah güneşindeki sis gibi kaybolacağından ve karanlıkta tek başıma, hala dul bir adam olarak uyanacağımdan endişeleniyordum.

"Size yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yapabilirim, Profesör," dedi, sözlerindeki kızgınlık onu gücendirdiğimi açıkça ortaya koyuyordu.

Alternatifinden daha iyi.

"Bana ne zaman ihtiyaç duyulacak?" diye sordu.

Şimdi. Şimdi, Millie, aşkı. Sana şimdi ihtiyacım var.

Bayan Dillard, "Profesör," diye ikna etti.

"Yarın," dedim, çileden çıkaran sınırlarımı kabul ederek. "Yarın. Hâlâ yapacak çok işim var. Sabah zihnim tazeyken sizi düzgün bir şekilde selamlayacağım. Bayan Dillard, lütfen Bayan Foxboro'ya odasını gösterin."

Lanet bir korkaktım.

"Profesör Hughes," diye başladı, bazen bilerek teşvik ettiğim nadir ama memnuniyet verici bir olay olan hararetli ses tonuyla beni şok etti. Başımı hafifçe çevirip beklemeye başladım.

"İyi geceler," diye bitirdi sözlerini bir yenilgi havasıyla.

"İyi geceler," diye cevap verdim, hayal kırıklığı kelimeleri kısa kıldı.

Onlar ayaklarını sürüyerek dışarı çıktılar, kapıyı arkalarından kapatırken ben olduğum yerde hareketsiz kaldım, sadece göğsümdeki acının ve ateşin çıtırtısının farkındaydım.

BÖLÜM 4

Hafif, ürkek bir kapı çalındı ve Felicity elinde bir tepsi kahveyle içeri girdiğinde hâlâ masanın başındaydım. Birden fazla kişi için hazırlanmıştı.

Millie'nin hala burada olmasını beklemek.

"İyi misin?" diye sordu, tepsiyi yere bıraktı ve ben sormadan bana bir fincan doldurdu. Yüzümde bir kargaşa belirtisi ararcasına, kaşları çatık bir şekilde bana baktı. Bunu çocukluğumuzdan beri yapardı ve gerçek yüzüm ne olursa olsun ona her zaman gülümsemek alışkanlığım haline gelmişti.

duygular. Şimdi bir tane gülümseyebildim, yorgun bir gülümseme

ama yine de bir gülümseme. "Bu soruyu sana sormalıyım. Daha önce beni korkuttun."

"Özür dilerim," dedi, fincanı bana uzatırken utançtan solgun yanakları gelincik pembesine boyanmıştı. "Bayan Hughes'un bugün geldi ve... onu koridorda ayakta görünce irkildi."

"Anlıyorum. İtiraf etmek gerekirse, ona bakamadım bile." Kahveyi aldım, hâlâ kaynar olmasına rağmen yudumladım. "Fazladan fincan getirmişsin."

Bir tane ister misiniz?"

Bana sıırttı, ortak geçmişimizin verdiği rahatlık, sorunlar başladığından beri yoğunlaşan temkinli doğasını biraz yumuşatmıştı. "Çayı tercih ettiğimi biliyorsun."

"Kahve daha iyi."

"Her zaman söylediğin gibi." O zaman hatırladım.

"Çaydan bahsetmişken, bir iyilik isteyeceğim," dedim ve içeceğimi masaya bırakıp çekmecenin anahtarını bulmak için kâğıtları karıştırmaya başladım. İçeri girdiğimde, Dr. Hannigan'ın geride bıraktığı ve içinde birkaç beyaz paket çay bulunan çantayı çıkardım.

"Dr. Hannigan, Millie'nin tekrar bu evde olduğu için uykusunu kaybetmesinden endişeleniyor. Ona yardımcı olmak için bu yapraklı karışımı hazırladı. Bayan Dillard'da da aynısından biraz daha var, eğer ikinizden birinin ihtiyacı olursa diye." Çantayı Millie'ye uzattım.

Onu nazikçe aldı ve ekşi çiçek kokusunun tadını çıkarmak için yukarı kaldırdı.

"Sanırım bu Bayan Dillard'ın tepsisi için daha önce bana yaptırdığı şey," dedi. "İçinde ne var?"

"Çilek? Papatya. Başka bir saçmalık. Büyü de olabilir, büyük ihtimalle."

"Eminim işe yarayacaktır."

Bunu tamamen benim iyiliğim için söylüyordu, ikimiz de bunun olacağına inanmıyorduk.

"Profesör," diye başladı temkinli bir şekilde, sonra yıllar sonra ilk kez kararlı bir şekilde bakışlarımı tuttu, "bunun en iyi fikir olduğundan emin misiniz?"

Çay hakkında soru sormuyordu ve ben de kendimi kaybettim. Felicity bu tür sivri sorular soracak türden biri değildi. O bile planla ilgili endişelerini dile getiriyorsa, ortada bariz kusurlar olmalıydı.

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim.

Endişe gözlerine geri dönmüş, onları karartmıştı ve ben onun bu işe katılmaya zorlanmasından rahatsız olmuştum. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Felicity. Seni bir arkadaş olarak görüyorum ve ne kadar zor olsa da bu maskaralığa katıldığın için sana sonsuza dek minnettarım."

O anda yüzüne bir şey oldu, bir anlık endişesi geçti, çekingenliği yerini nadiren gördüğüm ama her zaman sevimli bulduğum bir sıcaklığa bıraktı. Eğer birlikte büyümemiş olsaydık.

Onu bir kadından çok küçük bir kuzen olarak görsem de, o geniş peri gözlerine aşık olabileceğimden hiç şüphem yoktu. Kendisine hayranlık duyacak kimsenin, arkadaş ya da sevgili beklentisinin olmadığı bu malikânede inzivaya çekilmeyi seçmesi garip bir acıydı. Ona bunu söyleyebilirdim, ama içimde bunun kendisine ait olmadığına dair bir şüphe vardı.

Willowfield'da kalmasına karar verdi. Rodney güçlü bir karakterdi ve kız kardeşinin gözlerinin görebileceği yerlerin ötesinde dolaşmasına izin vereceğinden şüpheliydim.

"Bayan Hughes'un çayı aldığından emin olacağım Profesör," diyerek hem minnettarlığımı hem de pişmanlığımı kabul etti ve hoş kokulu çantayı önlüğünün cebine soktu.

"Teşekkür ederim ama..." Küçük bir gülümseme daha sunarak ve burnumun kenarına dokunarak söyledim. "Ona Bayan demekten kaçınmak en iyisi olabilir.

Hughes."

Anlayışla başını salladı, sonra yine hiç ses çıkarmadan, her zaman bir hayalet kadar sessiz bir şekilde ayrıldı.

Kahvemi bırakarak bir mum yaktım ve nereye gittiğime dair pek bir fikrim olmadan kütüphaneden ayrıldım. Salona gidip kendime bir kahve

doldurabilirdim.
ama ekingenliğim azalırsa ne yapabileceğim konusunda endişeliydim.

kurcalanmış. Odama gidip erkenden yatmalı ve Millie'mle aynı çatı altında olduğum için yıldızlara şükretmeliydim, ama bunun yerine Beni son iki yıldır uyuduğum yere götürecek olan koridordan, onun kalacağı odaya doğru bir dönüş yaptım. Kapıda durmak, hareket ettiğini duymak, orada olduğunu bilmek istiyordum.

Neyse ki planım Bayan Dillard'ın hızlı adımlarla bana doğru gelmesiyle bozuldu. Elindeki fenerle bana yaklaşıırken gözyaşlarının yüzünde izler bıraktığını görebiliyordum.

"Callum," diye soluk soluğa bana ulaştığında, hıçkırma isteğiyle savaşıyor birbiri ardına derin nefesler alırken koluna güven verici bir el koydum. "Bu hayatımda yaptığım en zor şeydi, ancak o çocuğun cenazesinde ayakta durmak zorunda kalmakla aşılabılır."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve onu kucakladım. Kadının nadiren teselli kabul ederdi ama bu çok çirkin bir durumdu.

"Bugün benden daha cesur davrandın," dedim, ağarmış başının tepesine şefkatli bir öpücük kondurarak. Bayan Dillard hiçbir zaman annemin yerini almaya çalışmamış olsa da, her zaman sağlam, sevgi dolu bir varlık olmuştu ve

Sık sık yüksek sesle söylememe rağmen, herkesi kovduğumda ve üzüntümle evi kapattığımda gitmeyi reddettiği için mutluydum.

"Elimize sınavlar geçtiğinde yapmamız gerekeni yaparız," diye yanıtladı gözyaşlarını silerek. "Daha kötülerini de yaşadık, değil mi?"

Kuru olduklarından emin olmak için son bir kez yanaklarını sıvazladı, ardından bluzunun yakasını düzeltti.

"Ateşle ilgilenmeme izin verin ve eğer onu kontrol etmek için bu koridorda dolaşmayı planlıyorsanız, yapmayın. O yerleşiyor. Bırak hafızası konuşacaksa konuşsun ve yarın daha az tedirgin olduğunda onu karşıla. Zaten sende bir sorun olduğunu düşünüyor."

"Bu mükemmel bir başlangıç değil mi?"

"Hadi," diye emretti, beni ters yöne doğru kışkırtarak. "Bu koridordan çık."

"Evet, hanımefendi."

Aceyle uzaklaştı ve ben koridorda bir kez daha Millie için seçtiğim odanın beyaz kapılarına baktım - yaklaşık beş yıl önce Willowfield'i ziyaretleri sırasında Bayan Reeves'le birlikte tuttıkları oda. Yaşlı Bayan Reeves vefat ettikten sonra Millie odaya tadilat sırasında dokunulmasını istememişti.

elektriğe hazırlanmak için fenerleri söndürdüğünde, her şey olduğu gibi duruyordu.

Orada daha fazla durursam kuralları çiğneyecektim, bu yüzden bana teselli getirebileceğini düşündüğüm diğer tek yere yöneldim. Koridorlar karanlıktı, görerek ilerlemek neredeyse imkânsızdı ama yolu ezbere biliyordum.

Kuleye çıkan dar merdivenler ayakların altında gıcırdayarak selam veriyordu. Üst kattaki kapıyı kilitlemiştim ama yeğimin cebinden anahtarı çıkardım ve kendimi, pek çok mutlu anın geçirildiği, şimdi hepsi tozlu çarşaf lar ve kullanılmayan mobilyalardan oluşan bir mezarlığa dönüşmüş küçük salona bıraktım. Hâlâ zaman zaman çalışmak ve yalnız kalmak için yukarı çıkıyordum. Boş evde yürürken olduğum gibi yalnız değil, sadece siz ve geçmişinizin yumuşak, kederli arkadaşlığı olduğunda olduğunuz gibi yalnız.

Şimdi buradaydım çünkü burası artık aniden sona eren bir hayatın acımasız bir anıtı değil, geri kazanılabilecek şeylerin bir hatırlatıcısıydı.

Onun sesini duymuştum. Karım hayattaydı.

Üstü örtülü bir sandalyeye çöktüm, yüzümü ellerimin arasına aldım ve ağladım.

BÖLÜM 5

Bu yerde kalamam. Bu gece olmaz. Bir şeyler ters giderse diye Millie'ye daha yakın olmalıydım ve bunu arzuluyordum. Sahanlığın üstündeki kapıyı kilitledim. Eğer hâlâ benim Millie'mse, merakı onu harekete geçirecekti ve yerinde kalması için verilen tüm talimatlara rağmen, eninde sonunda bu merdivenlere giden yolu bulacaktı. İlk riske girmek istemedim. Ona geri dönen anılar çocuk odasına, istediğimiz ama asla gerçekleşmeyen aileye ait anılardı.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir ses duyana kadar evin göbeğine doğru ilerledim, mum alevi serin hava akımında titriyordu, düşüncelere dalmıştım. Mutlak sessizliğe o kadar alışmıştım ki, yeni bir kıpırtı ya da gıcırtı beklenmedik bir şeydi. Gözlerimi kısarak karanlığın içinden baktım, köşeye geldiğimde adımlarımı yavaşlattım, beyazlar içinde bir kadın koridora girip benimle çarpışınca neredeyse yerimden sıçırıyordum.

Sadece bir anlık temasta bile göğsüme yaslanan bedenin şeklini tanıdım.

Millie.

Her sinir aynı anda ateşlendi, her kas uzanmam, onu kollarıma çekmem, aramızdaki zaman ve acı bir kabus gibi dağılana kadar onu yakınımda tutmam için ısrar etti. Kıpırdamadan durmak, o şok içinde geri çekilirken ilerlememek için gösterdiğim irade beni son derece yordu.

"Bayan Foxboro," dedim.

"Profesör Hughes," diye cevap verdi, utancından kelimeleri güçsüzleştirmişti.

Onu ilk gördüğümde, her Pazar öğleden sonra çay içmek için malikaneyi ziyaret eden birkaç yaşlı kadınla kroket oynamayı öğreniyordu. Topa vurma konusunda çekingendi ve onlar da Onu yüksek sesle biraz sert olması, sert bir darbe vurmaktan korkmaması için cesaretlendirdi. Birkaç dakika boyunca küçük grubu gözetledim, hanımların bu genç kadını etrafta koşuşturmalarından büyülenmiş ve eğlenmişim. Eğer bu genç kadın bana bakmasaydı, bir daha aklıma bile gelmeyebilirdi.

kalktı, yüzünün tüm ihtişamını görebilmem için çimenlerin üzerinden benimle göz göze gelmedi ve gülümsedi, omuzlarını silkerek *"Bunun için bir şey yok"* der gibi kaldırdı.

Pek çok güzel kadın tanımıştım, Hughes reklamları için modellik yapan genç aktrislerle flört etmiştim, sık sık katılmam beklenen partilerde koku bulutları içinde melekler gibi süzülen varislerle. Ama Millicent, o gülümsemesiyle, beni sanki hayatı boyunca tanıyormuş gibi doğrudan, açık bir şekilde bakmasıyla, beni çelmeledi, sonra da kalıcı düşüncelerimde ikamet ediyor.

Evde kaldığını bildiğimden, belli etmeden onu görebilmeyi umarak daha sonra onu aradım. Bayan Dillard'a Bayan Reeves'in kumral saçlı genç arkadaşını sormuştum ve o da bana şüpheyle bakmıştı.

"O narin ama dirençli bir şey, zaten cehennemin mahkemelerinde yürüdü. Bana sorarsanız bir kırbaç kadar zeki ve bir mücevher kadar değerli. Yine de berbat bir aşçı."

Sonra, ondan başka bir şey öğrenemeyeceğinizi anladığınızda sadece Bayan Dillard'ın yapabileceği şekilde ağzını sıkı tuttu. Ama ben ayrılırken arkamdan gelişigüzel seslendi, "Peri masallarını seviyor."

Aradan günler geçti ve ben onu ikna edemeyecek kadar gergindim. Doğrudan tanıdık, açıkça düzenlenmiş olmadan onunla konuşmak için iyi bir neden bulamadı. Sonra yaz şenliği geldi - dev bir olay aylarca planladığımız, popülerlikte sadece her yıl Yeni Yıl Arifesi kutlamasını geride bırakan bir etkinlikti. Gelen ailelerle el sıkışıyordum, Onları partiye davet ediyorum.

Bayan Dillard'a benzeyen yetmiş yaşlarında bir kadın konuk çarpıcı bir şekilde elimi tuttu ve gözleri parlayarak, "Profesör Hughes, ben Annie Reeves, Bayan Dillard'ın kuzeniyim. Sizi sevgili arkadaşım Millicent Foxboro ile tanıştırmak istiyorum."

Ve işte oradaydı, pembe organdie elbisesi içinde Güzel vücudunun üzerinde, sade ve boncuk işi ya da fiyonklarla süslenmemişti. Chapeau cloche şapkası, ağzından yukarı doğru katlanmış ve gerçek bir şakayıkla tutturulmuştu. çiçeği, yüzünü öyle güzel çerçevelemişti ki, neredeyse elim ayağıma dolaşacaktı. "Memnun oldum, Bayan Foxboro" demeden önce biraz fazla uzun süre bakarak selamladı.

Elini nazikçe kendi elime aldım.

"Profesör Hughes, size Willowfield'dan ne kadar keyif aldığımı söyleme fırsatı bulmayı umuyordum. Çok huzurlu bir yer."

Tatlı, kendinden emin. Çarpıcı.

"Evimin sizi memnun etmesine sevindim. Umarım memnun etmeye de devam eder."

Onun ısıltılı gülümsemesiyle yeniden kutsandım ve bugün bile o anın kalbimin bana ait olmaktan çıktığı an olduğuna inanıyorum.

Hâlâ onun elini tutuyordum, Bayan Reeves işler yolunda gitmediğinde genellikle işgüzar büyükannelerin takındığı tavrı takınmıştı. Millie'nin benden önce keşfettiği gibi, bunun için hiçbir şey yoktu.

"Peri masallarını sevdiğinizi duydum, Bayan Foxboro," dedim.

Şimdi burada, bu salonda duruyorduk ve ben ona hiç tanımadığı herhangi bir erkek kadar yabancıydım.

Onu kendime çekme dürtüsüyle savaşmak için kendimi taşa çevirdim.

"Kurallar sana verilir verilmez onları çiğnemek senin doğanda var mı?"

Haksızlık, diye vicdanım sızladı.

"Pardon?" Neredeyse karanlıkta bile yanaklarının solgun renginin koyulaştığını gördüm, bir elini ince gece elbisesinin yakasına götürürken, dikkatimi çekmemek için çok uğraşıyordum.

"Bayan Dillard size geceleri odanızda kalmanızı söylemedi mi?" "Özellikle çıkamayacağımı söylemedi."

Tartışmacı ses tonu beni heyecanlandırdı ve kibar bir şekilde değil Açıkla. Millie hiçbir zaman doğuştan alıngan bir kadın olmamıştı, sesini tartışmaktan çok teselli etmek için kullanırdı. Yine de zaman zaman zararsız anlaşmazlıklarla onu tahrik etmekten zevk alırdım, ta ki ikimiz de tuhaf, şehvetli bir tutku uyandırdı. Planımı çabucak kavradı ve eğlenmek için kendi anlaşmazlıklarını başlatmaya başladı, ancak dikkatli bir şekilde, her zaman kendi vahşiliğine karşı temkinli davrandı.

Alışkanlıktan ötürü, onu kışkırtmak için cevap verdim.

"Öyle mi?" Mırıldandım. "Ve bu korkunç evin bazı bölümlerindeki güvensiz koşulları bilmene rağmen keşfetmeye karar verdin. Ne kadar cesurca."

Düşündüğüm gibi duruma ayak uydurmak yerine hafifçe geri çekildi.

"Uyuyamadım."

Sempati ve endişe sert bir düğüm haline geldi ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Ben de çoğu zaman yapamıyorum."

Yakasında bir hareket, elinin bir seğirmesi, sanki bana uzanmayı düşünüyormuş gibi. Bu küçük hareket umudumu yeniden alevlendirdi ama aynı zamanda dikkatimi tekrar onun cılız bedenine yöneltti.

"Tüm getirdiğin bu mu? Kış geceleri için yetersiz görünüyor."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Kimse beni bu evin bakımsız olduğu konusunda uyarmadı." Yeni, beklenmedik hırçınlığım geri dönmüştü ve bununla birlikte onu daha da şiddetlendirmek için içimde kurt gibi bir istek vardı. "Ayrıca, odam kaynıyor."

Bayan Dillard ona pencereden bahsetmeyi hatırlamamıştı, muhtemelen zaten bilmediğini unutmuştu.

"Pencerenizi çeyrek açarsanız, ateşi dengelemiş olursunuz. Gardırobunuza gelince, Bayan Dillard'a size bir bornoz almasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Bu dolaşmak için bir davet değil. Ay ışığının ulaşmadığı yerlerde saklanan tehlikeler var."

Benim gibi.

"Tanrı aşkına, Profesör. Siz de en az şoför kadar kötüsünüz. Beni hayalet hikayeleriyle korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayalet hikâyeleri mi?" Birinin kafasını Willowfield'ı çevreleyen saçma sapan söylentilerle doldurması hiç de ideal değildi. "Merkezi ısıtma sistemi yok ve karım... Bu evi terk ettiğinde birçok yenileme projesinden vazgeçildi.

yürümek için güvenli olmayan alanlar. Ya ölümü yakalarsınız ya da düşersiniz." Yumuşak bir alayla karşılık verdi ve tutkum alevlendi.

"Ve" diye devam ettim, artık iyice sinirlenmişim, "tanımadığın bir adamla karanlıkta yalnız olduğunu söylemeye cüret edebilir miyim?"

Gözlerinde bir öfke parıltısı.

"Ya da belki de tanımadığınız bir kadınla karanlıkta yalnızsınızdır." "Ne kadar kafa karıştırıcı," diye cevap verdim, bir an için eğlenerek. "Kim olduğunu merak ediyorum

Doğru."

Her zaman bu kadar kolay alevlenmeyen öfkesiyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum.

"Efendim," dedi sertçe, "ruh haliniz konusunda uyarıldım ve siz benim işverenim olsanız da, biraz daha edepli olmanızı rica ediyorum."

"Edep mi?" Fişine dikkatle baktım.

Kaskatı kesildi ve birden planı çöpe atmak istedim. Şuna Hannigan'ın tavsiyesine kulak asmayıp ona her şeyi hemen o anda anlatmak, aramızdaki tüm korkunç gerçeği ortaya dökmek ve böylece bu işi bitirmek istiyordum. Bu arzu benim fiziksel arzumdan çok daha tehlikeliydi ve nihayet aramızda mesafe olması gerektiğini anlamıştım.

"Lütfen odanıza dönün," dedim. "Bu koridordan dümdüz aşağı inin ve bir sonraki koridordan sağa dönün. Sabaha kadar bir daha ayrılmayın. Gün ışığında daha iyi tanışacağız."

Sen yarı giyinik değilken ve ben düzgün düşünürken.

Bakışları ölümcüldü ve ben de elimden geldiğince soğukkanlılıkla karşılık verdim. Benim çok soğuk olduğuma inanması, çok tanıdık olduğuma inanmasından daha iyiydi, ancak bu maske bana yabancıydı ve kolay takılmıyordu.

Göz temasını kesti ve etrafımda dolaşmak için hareket etti ve bir an için çok yakındık.

"Ya Bayan Foxboro?"

Yolunda durdu, kollarımız neredeyse birbirine değiyordu. Mumu ona uzattım ve sanki eğilip ondan bir ısırık alacaktım gibi biraz tereddütle aldı. Bu konudaki içgüdüleri oldukça iyiydi.

bilenmiş. Bir sonraki sözlerimi doğru dürüst düşünmemiştim ama onun ve benim iyiliğim için ona rastlama riskini göze alamazdım, bu şekilde

olmazdı. Her şeyi mahvederdim. "Eğer seni tekrar dolaşırken yakalarsam," dedim, "senin bir şey yapmak istediğini düşünebilirim.

beni baştan çıkar."

Dışarı çıkarken sadece keskin ve öfkeli bir nefes alış verişini duyduğum. Mum ışığının parıltısı, onu artık bilmediği bir evin koridorlarında suskun bıraktı.

BÖLÜM 6

GECE bana iyi davranmamıştı ve sadece birkaç saatlik huzursuz bir uykuyla güneşten önce kalktım. Ben yeleğimin düğmelerini iliklerken Bayan Dillard ateşi yakmak için geldi. Bana şöyle bir baktı ve iç geçirdi.

"Göz kırpmayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel," diye homurdandı ve odanın içinde verimli bir tur atmaya başladı.

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Yorgun görünüyorsun ve daha yeni başladı."

Gece boyunca yatağında uyanık yattım, nasıl yapacağımı merak ettim. Bugüne ve bir sonrakine ve bir sonrakine, her saniye yeniden başlamak için bu eşsiz fırsata sahip olduğum için minnettarım, yine de bir şekilde parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden endişeliyim.

"Evet," dedim, "Bayan Dillard, bu sabah kahvaltıyı yemek salonunda yapmayacağım."

Durdu, elinde bir ateş demiri

vardı. "Emin misin?"

"Millie'nin bugün tek başına yemek yemesi, etrafını rahatsız edilmeden incelemesi en iyisi olabilir. Belki dikkati dağılmadan bir şeyleri fark etmeye başlar.

Bu bağlamda, kahvaltıdan sonra bir süre ortalıkta görünmeyebilir ve eğer isterse evin içinde dolaşmasına izin verebilirsiniz. Her şeyi kendi gözleriyle görsün."

"Her şey çok kötü durumda." Sesindeki pişmanlık, kalbimdeki ağır pişmanlığı yansıtıyordu.

"Bu, tüm sorumluluğunu taşıdığım bir utanç. Ancak şimdi bunu düzeltmek için bir şansımız var."

"Yapmaması söylendiği halde dolaşmaya devam edeceğini düşünüyor musunuz?"

"Bundan oldukça eminim." Ona nedenini söylemedim. Endişelenmenize gerek yok Bayan.

Dillard, Millie'nin gece geç saatlerde yaptığı keşiflerin ilk gününde. "Bu arada lütfen Felicity kahvaltımı kuleye getirme nezaketini gösterebilirsin."

Anlayışlı hizmetçim bana bakarken ateşi körüklemeyi bitirdi. Yıllardır kimsenin o odalara yaklaşmasına izin vermemiştim. Ona göz kırptım ve ikimizin de başının üzerinde dolaşmaya devam eden kasvetli bulutları dağıtmaya çalıştım.

Dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı ve kendini odadan kovdu ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti vardı.

Sabahın erken saatlerinde gün ışımaya başladığında, Bayan Dillard'dan Millie'nin yemek salonunda kahvaltıyla meşgul olduğunu öğrendikten sonra eski odalarımıza doğru yola çıktım.

Altın rengi ışık perdelerin arasından süzülüyor, tozlu ve bayat havada soluk bir sarıya dönüşüyordu. Değiştirilmeleri, mobilyaların temizlenmesi ve

resimler duvarlara geri asıldı. Ama kendimi aşıyordum.

Çocuk odasının kapısına bakıp kaçınılmaz acıya katlanarak diğer tek odaya yöneldim. Yatak odamıza.

Annem, ben başarılı bir şekilde dünyaya geldikten sonra, pek çok kaprisinden birinde masal kulesini inşa ettirdi. Uzun yıllar sonra hayal kırıklığı ve kalp acısı, onun için bir mucizeydim ve Özel inzivasını tüm ruhuyla inandığı İyi Halk'a adadı.

beni yaratırken. Evlendiğimizde, yeni eşim süitimizi başka bir yerde yapmayı kabul etmedi, bu yüzden ev içinde bir ev oldu ve çirkin hayaller kurduk ve duvarları seslerimizin yankılarıyla doldurduk - kahkahalarımız, tartışmalarımız, tutkularımız ve ıstıraplarımız.

Parfümünün kokusu daha da azalmış olsa da hala varlığını sürdürüyordu. her gün. Sık sık dolabını açmak ve giydiği kıyafetlere dokunmak için buraya gelirdim, onlardan kurtulmayı hiç istemezdim. Şimdi dolap kapaklarını geri çektim ve gardırobunu karıştırmaya başladım, onu giyerken gördüğüm şeyleri seçtim

Sık sık, en sevdiği etek ve bluzları, balayımız sırasında Paris'te ona aldığım parlak renkli bornozu.

Felicity istediğim gibi kahvaltıyı getirmek için geldiğinde, Millie'nin odasına götürmesi için küçük bir yığın eşyam vardı.

"Bunun onun hafızasını canlandıracağını mı umuyorsun?" Felicity parmaklarını cüppenin kolunda sevgiyle gezdirerek sordu.

"Evet, planımız bu."

"Neden onu buraya getirmiyorsun?"

Başımı salladım. "Çocuk odasına bu kadar yakınken tüm bunlar onun için çok fazla olabilir. Ayrıca, kıyafetlerin nereden geldiğini bilmemeli. gelen. Anılar olmadan bu sadece aşağılayıcı değil, aynı zamanda ürkütücü de olurdu."

Felicity, "Bu kesinlikle seni ona sevdirmez," diye onayladı.

"Hem de hiç. O yüzden öğrenmemesini sağlayalım."

BÖLÜM 7

Uykusuzluk beni öğle yemeğinde yakaladı ve endişeli bekleyiş iştahımın kaybolmasına neden oldu. Sabahtan beri ruh halim bozulmuştu, çünkü kafam işlerin ters gidebileceği tüm yollarla dolup taşıyordu ve o sırada odada oyalanan birinin yumuşak, temkinli hareketlerini duydum. Koridorda sinirlerimin sigortası atmıştı. Bayan Dillard ve Felicity'nin gizlenmek için bir nedeni yoktu ve Rodney'i pencereden koridorda bir yol açarken görmüştüm. bahçelere doğru sürün.

"Bir hanımefendinin kapı aralıklarında gizlenmesi uygun değil mi?" Ne hakkında olduğuna dair bir fikir edinmek için önümde açtığım kitabın üzerinde gözlerimi gezdirerek seslendim, böylece başlamak için bir yerimiz olacaktı.

Artık araştırma yoktu ve ben de aile parfümerisi ve akıl sağlığım için üniversitedeki görevimden çoktan ayrılmıştım. Ama küçük bir parçam tüm bunları tekrar yaşama ihtimaline seviniyordu, özellikle de Millie ile vakit geçireceğim anlamına geliyorsa.

Sesinde sahte bir parlaklıkla içeri girdi, bu da bana karşı duygularının pek de hayırsever olmadığına bir göstergesiydi. "İyi günler."

Onu gün ışığında görmek üzereydim. Bu bilgiden bunalmış bir halde, gözlerimi kaldırarak sadece homurdanarak karşılık verebildim.

Buklelerini her zamanki tarzında tutturmuş, şakağına bir parmak dalgası eklemişti. Yanaklarındaki zayıf çizgiler kaybolmuştu, şimdi sağlık doluydu ve hafifçe kızarmıştı ve çenesindeki o nefret ettiği ama benim bayıldığım çukur vardı.

Üzerinde birkaç yıllık modası geçmiş bir kıyafet vardı.

"Getirdiğim kıyafetler size uymadı mı?" diye sordum.

"Kendi kıyafetlerimi getirdim, Profesör Hughes."

Gurur. Hiç de yeni bir kişilik özelliği değil. Gözlerimi kaçırmak, gülümsememe direnmek zorunda kaldım. "Eteğinde bir yırtık var."

Hafif bir panikle aşağıya baktı.

"Kıyafetleri bir avantaj olarak düşünün," diye teklif ettim, kitabı kapattım, artık desteğe ihtiyacım kalmamıştı.

"Daha yüksek bir maaşı tercih ederim, efendim," dedi.

Küstahlığı karşısında hazırlıksız yakalanınca içten bir kahkaha attım. "Ücret sizin için uygun değil mi?"

"Tatmin edici," diye sert bir şekilde cevap verdi. Kahramanca çalıştım. Dürüst bir yüz. Onu ikna etmek için teklif edilen ücret, profesör olarak kazandığımdan daha fazlaydı.

"Peki, bu araştırma ormanında tuzunuzu kanıtlayın ve belki de müzakere edilebilir. Hannigan bana Keltler hakkında geniş bilgiye sahip olduğunuzu söyledi.

folklor." Bazı kağıtları karıştırdım.

Ona görevimizin hedeflerini açıkladım, odaklanmasını ve gözlerindeki beklenti ışıltısını takdir ettim. Her zaman birlikte bu işi yaparak çok güzel saatler geçirmiştik.

"Bu araştırmadan ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye sordu, muhtemelen neden orada olduğunu, her şeyin amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ona kadro isteğimi anlatabilir ya da tarihimizi anlamanın öneminden bahsedebilirdim ama bunun yerine derin bir cevap vermeyi tercih ettim, yasaklayıcı gerçek.

"İnsan zihnine dair içgörü. Batıl inançlara olan sevgimiz hakkında" dedim. "Ya da belki de sadece kendime bunların hepsinin uydurma olduğunu hatırlatmayı umuyorum ve etten başka bir şey yoktur."

Hatırlatmak için.

Bu araştırmayı ona ulaşmak, hastalığı sırasında oluşan bir uçurumu aşmak ve onu diğer tarafta bulmak için başlatmıştım. Henüz düşünmediğim yeni bir endişe, bir adli tabip çarşafı gibi üzerimi örttü. Bir zamanlar onu dehşete düşüren tüm o korkunç şeylere olan inancını korumuş muydu?

"Canavarlara inanır mısınız, Bayan Foxboro?"

"Evet," diye yanıtladı ve ekledi, "İnsan türüne."

"Aferin," diye mırıldandım, çok rahatlamış görünmemeye çalışarak. Etrafımızdaki felaketi işaret ettim, haksız olmasa da tasarımı yapılmış bir felaketti.

bir zamanlar çalışma odamı nasıl tuttuğumu temsil ediyordu ve ikimiz de fazla konuşmadan çalışmaya başladık. Bazılarını kendi yazdığı sayfaları karıştırırken onu bölmek istemedim. Onun bir şey yazıp yazmadığını Çünkü ilk kez birlikte çalışmaya başladığımızda, ellerinde hafif, sinirsel bir titreme oluşmuş, bu da yazısını keskin ve tehlikeli hale getirmişti.

Saatler boyunca Millie'ye göz ucuyla baktım, hikayelerin onu çağırmasını izledim, birinin zihninin inşa ettiği baraja son darbe olması için dua ettim. Şeytan tarafından, o bir manzaraydı. Kısa bir an için kendime

Hiç zaman geçmemiş gibi davranmanın hoşgörülü lüksü ve eğer işimi bırakıp ona gidersem, beni kollarına alırdı, onun sıcaklığı içime yayılır ve yokluğunun inşa ettiği sefaleti ortadan kaldırırdı.

Gün ışığı azaldığında, görevimiz onu yormaya başladı. Ayrılmaya hazır olmasam da onu fazla yormak istemedim. Bencilce kendime bir an daha izin verdim, bakışlarımı profilinin çizgilerinde, burnunun eğiminde, ağzının yumuşak kıvrımlarında gezdirdim.

İçini çekti ve beni yakalayarak başını kaldırdı. Bakmıyormuşum gibi davranmam için bir neden yoktu, ben de bakmaya devam ettim.

Yanaklarında pembe bir renk belirdi ve içimde onları öpmek için lanet olası bir istek uyandı. "Sanırım biraz ilerleme kaydettik."

"Evet," diye cevap verdim, kendimi tehlikeye atmadan önce nihayet bakışlarımızı ayırdım. Onunla muhteşem bir öğleden sonra geçirmiştik ve şimdi iyi geceler demek, gözlerinde hiçbir değişiklik, hiçbir tanıma olmadığı halde gitmesine izin vermek zorundaydım. Kafatasımın içinde bir baş ağrısı dolaştı ve parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Teşekkür ederim, Bayan Foxboro. Yarın devam ederiz. Kahvaltı."

Bana neşeli bir iyi geceler diledi ve girdiğinden çok daha az temkinli adımlarla çıktı.

Günler benzer şekilde geçmeye devam etti. Onunla yemek yiyemedim, ortam çok samimiydi ve henüz üstesinden gelebileceğime inanmadığım bir kişisel tartışma düzeyi gerektiriyordu, bu yüzden kütüphanenin dışında ondan mümkün olduğunca ayrı zaman geçirdim.

Dr. Hannigan her akşam arayarak ilerlemesini kontrol ediyor ve doğru adımları attığımızı dair beni temin ediyordu. Zaman düşmanımız gibi görünse de düşmanımız değildi. Millie tam bir hafta sonra bile hiçbir hatırlama belirtisi göstermemiş olsa da, aramızdaki gerginlik biraz azalmıştı ve

Ağzının etrafındaki sert, gergin çizgiler yumuşadı. Şimdi masadaki her zamanki yerine oturmuş, notların üzerine rahatça eğilmiş, çenesini eline dayamıştı. Rahatlamıştı. Onu gören herkes bu eve ait olduğundan emin olurdu.

Dikkatimi çalışmakta olduğum kitaba geri verdim, kendimi

kolayca araştırmaya geri çekilmiş buldum, bir

akademik bana geri dönüyor, rahat ve tanıdık.

Sessizliği Clíodhna hakkında bir soruyla bozdu -banshee'lerin kraliçesi, aşğın acısının ya da aşğın öfkesinin koruyucusu.

Hikaye. Benim için o, aşkın, ölümlü olsun ya da olmasın, herkesin bulaşabileceği en acı verici ve en felaket şey olduğuna dair güçlü bir dersti.

lezzetler karşı konulmaz kaldı.

Bu düşüncelerimi ona açıkladım.

"Bu korkunç," diye cevap verdi, kendi hislerimi kelimelere dökerek. "Bazıları Sidhe ile ilgili her şeyin korkunç olduğunu söyleyebilir, ama aynı şekilde bireysel amaçları ile güzel. Zehirli çiçekler gibi."

"Belki de bu yüzden insanlar onlara bu kadar ilgi duyuyor," diye mırıldandı, sesi tuhaf bir fikrin yumuşak, uzak tonuna bürünmüştü, ama bu tuhafıktan daha fazlasıydı, düşüncelerinde daha derin şeyler vardı. Söyleyecek bir şeyleri vardı ama aklından geçenleri söylemeye çekiniyordu. Hiç bu kadar kendi parlak görüşüne değer verdi.

Devam etmesini işaret ettim. "Açıkla."

Sınıfın başında sunum yapması için çağrılan bir öğrenciye benziyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve telaşlıydı, kelimeleri aniden yakalamakta zorlandığı tüy gibi şeylerdi. Onu hazırlıksız yakalamak istememiştim, ama bu durum hoşuma gidiyordu.

hızırca bir tepki verdi. Bacaklarının omuzlarıma dolanmasını nasıl istediğini ilk sorduğumda da aynı bakışı atmıştı.

Hain bir anıya rastlamıştım ama neyse ki Millie sesini buldu ve beni yasak cinsel görüntülerden uzaklaştırdı.

Tereddütlü bir zarafetle bana teorilerini sundu ve benim daha önceki Ahlaksızlık, güçlü bir şefkatin içinde eridi. Millie hayatında çok fazla şeye katlanmış, akıl almaz sınavlarla karşılaşmış ve en korkutucu anlarında yalnız kalmış, sırtını dayayacağı kimsesi olmadan zorluklarla mücadele etmişti. Onun parlayan şövalyesi olmayı çok istemiştim ama başaramamıştım.

"Kendini önemsiz mi hissediyorsun?" Acı çekerek sordum.

"Hepimiz bir noktada öyle ya da böyle yaparız," diye yanıtladı iç geçirerek. "Aksini söyleyen ya yalancıdır ya da aptal."

Onun küstahlığı gerçek bir gülümsemeyi teşvik etti.

"İyi dedin," diye cevap verdim, aramızdaki sıcaklığın az da olsa arttığını hayal etmeye cesaret ederek.

Bu iyi huylu ilişki devam etti ve birlikte geçirdiğimiz sekizinci günde

o daha rahattı. Ancak ben değildim. Her geçen saat beni daha da geriyor, her sinirim aradaki mesafeyi kapatmamı isteyen acımasız bir enerji pistonuna dönüşüyordu.

aramızda. Sadece -yeni yeni zayıflayan- kısıtlamamın onun için daha iyi olduğu mantığı beni engelliyordu.

Bir öğleden sonra notlar arasında huysuzca geziniyordum, maskaralıktan ve ilerleme kaydedilmemesinden dolayı hüsrana uğramıştım, artık odadan fırlayacakmış gibi görünmediğini kabul ederek kendimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Aniden hareket edersem bana bir şeyler fırlatıyordu. İşe yaramıyordu. Kitabı attım ve başka bir kitaba uzandım, açtığımda içinde bir şey olmadığını gördüm.

araştırma değil, çocukluğumdaki yatılı okul günlerimden kalma bir defterdi. Bu keşif bende biraz nostalji uyandırdı, sinirliliğimi dağıttı ve birçoğu yanlış olan aceleyle karalanmış matematik denklemlerini ve gelebilecek şüpheli bir şekilde gerekçelendirilmiş felsefi denemeleri inceledim.

sadece on iki yaşındaki bir çocuğun zihninden. Sonra bir şey buldum. beklenmedik ve kıkırdadı. Karikatürize edilmiş bir kadın canavarı Latince gramer sayfasının altından bana doğru bakıyordu. Tekrar güldüm ve Millie kafasını kaldırdığında, bu keşiften memnun bir şekilde ona el salladım.

Uzun zaman önce yaptığım yaramazlık için beni azarlarsa da, bu mizahi kabalık hoşuna gitti.

Bunu çizdiğimde sadece birkaç aydır okuldaydım. karikatürü, uzun zamandır tüm dünyam olan kadını kaybetmemin üzerinden tam bir yıl bile geçmemişti. Şimdi bile, neredeyse yirmi yıl sonra, kederin acısını hissediyordum ve bu ruh halimi bozuyordu. Bundan kaçmak için kitabı kapattım ve içindekiler artık soğuk ve katran gibi olan kahve fincanımı alma bahanesiyle ayağa kalktım.

Ağızma götürürken aklıma bir şey geldi. Ona kendisi hakkında, daha önceki hayatı hakkında soru sormanın bir zararı olmazdı, Belki de onu kaybettiği şeyin eşiğine götürür ve kandırarak karşıya geçirirdi. "Hangi okula gittin?" Kahvemi yudumlarken sordum, o kadar acıydı ki neredeyse içilemez.

"Mount St. Mary, New York'ta. Pek umursamadım ama sıkıcıydı. Kimsenin başı belaya girmiyordu, gerçekten ve başhemşirelerin hepsi de terbiyeliydi. Hoşuma giden tek ders eski dillerdi ama onlar da haftada sadece iki kezdi."

Bir peni için.

"Eski şeylere olan ilginiz mi sizi Mr. Helm'in dükkanı mı?"

"Ben... hayır," diye cevap verdi, tökezleyerek.
Söyle bana, Millie, ona sessizce yalvardım. Söyle bana.

"Ailem öldü ve bir anda tek başıma kaldım, bu yüzden New York'tan ayrıldım ve hiçbir planım olmadan Boston'a gittim. Bay Helm tesadüfen beni işe alıyordu."

Stratejik olarak hastanede kalışı, hafıza kaybı ve Anne ve babasının öldüğü, çünkü babasının annesini öldürdükten sonra kendini vurduğu ve onları bulanın kendisi olduğu korkunç gerçeği. Titrememi zar zor zapt ettim.

"Sıra dışı koşullarınızın sizi buraya, ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmeye yönlendirmiş olması benim için ne büyük şans."

Biliyorum, ses tonumun ona iletmesini istedim. *Her şeyi biliyorum*.

Gergin ve kulakları kızarmış bir halde, benim verdiğim not defterini aldı. sandalyede terk edilmiş, bana bir soru soruyordu, ama ben kaçırmıştım, o kadar meşguldüm ki bir şeyler olmasını bekliyordum.

"Hm?" Cevap verdim.

"Karikatür kitabınız." Sırtarak kitabı havaya kaldırdı ve beni o ana geri döndürdü.

"Evet, şurada yıllıkların olduğu rafta. Değersiz bir şey ama nostaljiyi seven bir aptalım."

O kitaplığa doğru yürürken rahatsız edici bir sessizlik oldu, ikimiz de konuşmanın iyi gitmediğinin farkındaydık. Katran kıvamındaki kahvenin kalanını düşündüm, sonra ağzıma götürdüm. Neden olmasın? Acılık en azından beni cezalandırırdı.

"Annenizin folklora olan ilginize ilham verdiğini söylediniz, ama çalışmanızı kötücül olana odaklamanıza ne sebep oldu?" diye sordu.

Dondum kaldım, soru beklenmedikti, anında verdiğim doğal cevap nezaketle boğazımda düğümlendi.

Sen yaptın.

Sessizlik çok uzun sürdü. Merakla omzunun üzerinden baktı ama beni taşa dönmüş bir adam gibi olduğum yere yapışmış halde buldu. Gözlerimi temizledim.

boğazını sıktı, kalan çamuru geri devirdi ve biraz kısık sesle "Karım" diye cevap verdi.

Bu aldatmacaya karşı duyduğum nefret yeniden içime doldu ve ateşten çıkmış kızgın bir demir gibi içimi yaktı.

Fincanımı hoyratça yere bıraktım ve unuttuğum dosyalar hakkında saçma sapan bir şeyler uydurarak aceleyle odadan çıktım.

Koridordayken elimi saçlarımda gezdirdim. Bir kere, iki kere.

Bir haftadan fazla bir süredir kurallara itaatkar bir şekilde uyuyordum ve hiçbir şey değişmemişti ve ben hala uzak, tanıdık olmayan bir kişiden fazlası değildim.

geçici, profesyonel bir arkadaşlık kurmaya çalıştığı işvereni. Bizi bir araya getirecek entrikacı bir büyükanne yoktu.

gözlerinde bir parıltıyla. Göz göze gelebileceğimiz, dans isteyebileceğimiz parlak partiler yoktu, yokluğumuzu fark ettirecek insan kalabalığı yoktu, bu yüzden

Hava karardıktan sonra birlikte bahçelerde yürüyebilir, konuşabilir ve birbirlerine yaslanabilirlerdi.

İkimizin de kendi yöntemlerimizle sakladığımız aynı korkunç sırdan doğan karşılıklı korkumuzun daha da kötüleştirdiği soğuk bir çekingenlik vardı sadece.

Fazla uzağa gitmedim, gergin enerjimi atmak için yan koridorlarda oyalandım. Kağıt almaya gittiğimi düşündürecek kadar zaman geçtikten sonra geri döndüm ama elimde gösterecek bir şey yoktu.

Hayali olarak sorunsuz olmaya hazırlanarak içeri girdim.

Millie yere diz çökmüş, dikkat kesilmiş, kaşları rahatsız edici bir hayranlıkla aşağıya inmişti.

Elinde tuttuğu, kapağı uranyum camı gibi yeşil olan kitaba baktım.

Günlük. Unutmuştum, hiç saklamamıştım ve şimdi kendi gizli sözlerini ve arzularını okuyordu, en önemli anlarımızdan bazılarını belgeliyordu.

samimi karşılaşmalar. Hangisinin daha kötü bir sonuç olacağından emin değildim, kelimelerin hafızasını çok çabuk kaybetmesi mi yoksa

Kendi aşkını hatırlamadan sayfalardan ona bakıyordu.

Gözlerini kaldırdı, beni gördü. Adrenalinin etkisiyle, birkaç amaçlı adımla ona ulaştım, kitabı parmaklarının arasından kaptım ve amaçladığımdan daha şiddetli bir şekilde ateşe fırlatarak halıyı kıvılcım yağmuruna tuttum.

"Profesör," diye soluk soluğa bağırdı ve ben ona döndüm, paniğim öfke olarak ortaya çıkmıştı.

"O kâğıtlar karıştırılmak için değildi." Ses tonum ısırıcıydı. "Yine de benden düzenlememi istediğin bir yığın notun içindeydiler." koptu.

"Bir günlükteki kişisel yazılar ile mitolojik öcüler hakkındaki akademik notlar arasındaki farkı çözmekten aciz misiniz?"

Yersizdi ama hayal kırıklığım büyüktü. Hatamdan dolayı kendime, kendi sözlerinin bile farkına varamadığı için Millie'ye kızgındım.

"Profesör Hughes." Sesi yükseldi, keskinliği öfkemi dindirdi, beni

azarladı ve meraklandırdı. "Beni suçlayamazsınız.
Özel notları okurken, bu notlar benim olduğum öğelerle karıştığında

incelemek için para alıyorum! Özel hayatınıza burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu ve kötü niyetle yapılmayan bir şey için beni azarlamamanızı rica ediyorum.
niyetler."

Bu yeniydi. Sert, net bir ses, ateşli bir savunma. Millie'de ilk kez, her zaman uykuda olduğuna inandığım bir yoğunluk gözlemledim; o iddialı kadın, hınzır tartışmalar ve tutkulu geceler sırasında sadece kısmen gözümün önüne geliyordu. Ayrı kaldığımız yıllarda kendini geliştirmişti ve bu değişimi zorlamak için ne gibi zorluklarla karşılaştığını merak ediyordum. Onu her şeyden korumak her zaman benim niyetim ve sözüm olmuştu ve işte o kendini benden koruyordu.

Ayağa kalktım ve ayakkabımla yanan halıyı söndürmek için hareket ettim. Davranışımı açıklamanın bir yolu olmadığından, basitçe "Kendini savunuyorsun. Şaşırdım."

"Zorbalık edebileceğin bir kız öğrenci olmamı mı umuyordun?"
Kelimeler bir tokat gibiydi ve başımı kaldırıp baktım, hem afallamış hem de cüretkârlığı karşısında affedilmez bir şekilde tahrik olmuşum. Beni tanısaydı, onu omzuma atıp ağzını meşgul edecek başka yollar bulmaya götürerek misilleme yapardım. Ortam güvenli olduğu sürece kabaca idare edilmekten hoşlandığını aşkımızın nispeten erken dönemlerinde keşfetmiştim. Aslında, bu onu çoğu zaman daha acı verici ruh hallerinden uzaklaştırıyordu.

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu, ya pişmanlık duyuyordu ya da tehlikedeydi. Bunu anlamanın bir yolu yoktu. "Umarım bunun son tartışmamız olması konusunda anlaşabiliriz."

Yanlış bir şey yapmadığı halde benden özür dilemesinden hoşlanmıyordum. Davranışları beni gururlandırmış ve uzun süredir soğuk olan hoş ateşleri alevlendirmişken değil.

Ona doğru döndüm, bir zamanlar yaşadığımız aşkın ve onun cesur ruhunun çekiciliğine kapıldım, gözlerim kısa bir süreliğine ağzına gitti.

Onu daha fazla kızdırmak istemediğimden, "Bundan çok şüpheliyim, Bayan Foxboro," diye cevap verdim.

Alnı ani bir öfkeyle kırıştı.

"Eğer mutlak bir tiran olmakta ısrar ediyorsanız, o zaman haklısınız."
Neredeyse ona doğru bir adım atacaktım, sınırlarımı biraz fazla zorlamıştım. "Bugünlük işimiz bitti," diye bağırdım. Onu kovmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bayan Dillard size tavsiyede bulunacak."

Bir süre daha öylece durdu, kendi öfkesiyle doluydu ve bu öfkeyi benimle -geleceğini ellerinde tutan bir adamla- karşı karşıya gelmeden

boşaltmanın bir yolu yoktu.

"Elbette efendim," dedi onun yerine, sesi arsenikli şeker kadar tatlıydı.
"Emrinize amadeyim."

Aman Tanrım.

Düşmanlık izleri bırakarak odadan çıktı ve ben de içimde düğümlenen bir dizi savaşan duyguyla onun gidişini izledim. Kısa bir süre sonra, ön salondaki ağır kapıların menteşeleri çığlık attı. Dışarı çıkıyordu.

Gitmeye mi çalışıyordu? Onu bu kadar zorlamış mıydım?

Pencereye yöneldim, onu arıyordum. Orada, sanki köye kadar yürümeyi planlıyormuş gibi kararlı adımlarla yürüyordu. Tam peşinden gidecektim ki adımları yavaşladı ve durdu, soğuk havada paltosuz duruyordu.

Küçük bir uyarı ile başını kaldırdı ve pencereye baktı. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca birbirimizi izledik.

"O günlüğüne ne yazıyorsun, Millie? Sürekli bir şeyler karalıyorsun."

Başını kaldırıp bana baktı, göletin kıyısındaki alçak söğüt dallarının altındaki yerimizde kolumun kollarında rahatça oturuyordu, Sık sık huzur bulduğumuz ve sıcak akşamları güneşin yerini yıldızlara bırakmasını bekleyerek geçirdiğimiz yer. Nazlı, baştan çıkarıcı bir gülümseme sundu.

"Beni bedenen ve ruhen memnun ettiğin tüm yolları yazıyorum, böylece sen uzaktayken hatırlayabiliyorum."

Pencereden döndüm, göğsümde derin bir sızı vardı.

BÖLÜM 8

Mesafeye ihtiyacım vardı ve büyük ihtimalle Millie'nin de vardı. Kütüphanede olanlardan sonra benimle göz göze gelmek isteyeceğini düşünemezdim. I

Bayan Dillard'ı bugün için evden ayrılma planlarım konusunda uyardım, ancak Millie'ye birkaç gün dönmeyeceğimi söylemesini rica ettim. Kendimle ilgili bazı hoş olmayan şeyler öğreniyordum.

Karımın etrafındaki dürtülerim, çizgiyi aşmaya niyetli, onu tamamen aşmak için tehlikeli fikirler eğlendiriyor.

Dr. Hannigan'ı aradım, sonra da son zamanlarda bana neredeyse yabancı olan garaja gittim. Araba çok az kullanılmıştı ama sorunsuz çalışıyordu ve ben de Willowfield'dan şehre, Hughes Parfümeri'nin ortakları ve uzun zamandır arkadaşlarım olan Burt ve Lottie Terrance'ın yaşadığı yere bir saatlik mesafeye giden o tanıdık yolda rahatladım. Benden neredeyse on yaş büyük olmasına rağmen Burt'le birlikte yüksek lisans yapmıştık. Daha önce savaşa katılmıştı.

Hukuk eğitimine devam etmek üzere sivil hayata döndüğünde, savaşın yıpratmış zihninden ve yersiz baskılardan kaynaklanan tüm zorluklarla yüzleşti ve bunların üstesinden geldi.

Önyargıları vardı. Tanınmış, zengin bir finansçının güzel kızı, iş zekası ve çelik gibi bir omurgası olan Lottie

Willowfield'ın ünlü partilerinden birinde, övünmeyi sevdiğim, atılgan ve cesur arkadaşına sırlıslıkla aşık olmuştum. Babam vefat etmeden önce İşini büyütmek istiyordu ama güvenebileceği bir ortak bulmakta zorlanıyordu. Burt ve Lottie, birleşik hırsları, güçleri ve birbirimize duyduğumuz gerçek hayranlıkla, görev bana geçtiğinde ilk tercihim olmuştu ve uzun bir ikna sürecinin ardından, o zamandan beri on kat büyüyen parfümeride bir hisse aldılar.

Şehrin merkezinde, Boston'da çok popüler olan neo-Gotik tarzda yapılmış, parklara ve üç çocuklarının gittiği okula yakın bir evde yaşıyorlardı ve ev her zaman Willowfield'ın artık övünemeyeceği kutsal bir sıcaklıkla içeriden parlıyordu.

Oraya vardığımda beni pembe, yeşil ve eğrelti otlarıyla dolu salona aldılar; Burt, Lottie ve Dr. Hannigan çoktan oturmuş, kahvelerini

yudumluyorlardı.

Burt beni karşılamak için ayağa kalktı, omzumu alkışladı, gözleri yaşlıydı. "Kızımız nasıl?" diye sordu, sesi gergindi.

"Korkarım bunu söyleyemem."

"Bir gelişme yok mu?" Lottie koltuktaki tüneğinden sordu, kare omuzlu ve her zamanki gibi zarıftı, gizlice demirden yapılmış zarıf bir heykelcik gibiydi.

"Söyleyebileceğim bir şey yok. Hâlâ kim olduğuma dair hiçbir fikri yok ve evi yepyeni bir harıkaymış gibi dolaşıyor."

Dr. Hannigan, bahar lalelerinin kızarmış rengindeki yüksek arkalıklı koltuğundan, "Bu işler ciddi zaman alabilir," dedi.

"Meslektaşlarım

Kısa bir süre önce yaklaşık bir yıl boyunca kendi adını hatırlamayan bir hastayı tedavi ettikten sonra bir gün uyandığında sanki hiç unutmamış gibi kim olduğunu tam olarak biliyordu."

"Neden onu oturtup her şeyi anlatmıyoruz?" Burt sordu, Daha önce birkaç kez sorduğum soruyu yineliyordu. Hannigan'a baktım, kaşlarını kaldırmış, beklenti içindeydim. Bunun mantıklı bir fikir olduğunu düşünen tek kişi ben değildim.

"Büyük bir risk almış oluruz," dedi Hannigan. "Bir yandan ona tüm bu bilgileri bir kerede sunmanın koruyucu zihinsel bariyerleri parçalama ve onu bize tam ve yaralanmamış olarak geri getirme şansı var. Öte yandan, bunun onu rahatsız etme, sadece yarım anıları yüzeye çıkarma ya da belki de hiç çıkarmama ihtimali de var. Yapmak istediğimiz son şey onu tekrar hastaneye yatırmak için bir neden yaratmak. Onu önemseyen insanlarla birlikte kendi bildiği yerde olması çok daha iyi."

Lottie, Hannigan'a katılarak, "Bu kumarı oynamaya değmez," dedi. "Millie çok inatçıdır, kendi yolunu bulur."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum Callum," dedi Hannigan. "Hayır, bilmiyorsun," diye cevap verdim, ama kötü niyetle değil, sadece yorgunlukla. "Hadi o zaman, otur bakalım," diye cesaretlendirdi Burt. "Sana bir konyak getireyim.

Lottie'nin aklına parlak bir fikir geldi ve bunu size ve doktora sormak istiyoruz."

Bir parti. Millie'nin en iyi tanıdığı, sık sık birlikte yemek yediği ve arkadaşlıklarından keyif aldığı insanlarla samimi bir ilişki.

"Evlenme teklifi yemeğini yeniden yaratacağız!" Lottie gözlerinde bir parıltıyla söyledi. "Pembe ve altın rengi, her yerde çiçekler. Boston'daki sıcak evden bolca alabiliriz. Her zaman gülleri fazla yetiştirirler, o yüzden onlar kesin ve

Karaca otu! Çok güzel kokuyor ve kokularımızda çok popüler olmaya başladığı için geçen sezon fazladan ektiler."

Fikirlerini paylaşmaya devam etti, Burt ve Hannigan da arada sırada söze karışıyordu. Millie'ye karım olmasını teklif ettiğim o güzel geceyi hatırlayarak zar zor dinledim; gözyaşlarına boğulup kollarıma atlamıştı ve ben de asla acıya sebep olmayacağıma söz vermiştim. parlayan bir hayat.

Gözlerim yandı ve dikkatimi dağıtmak için sohbete katıldım. "Başka kimi davet etmeliyiz?" diye sordum. "Eğer bu bir parti olacaksa bizden daha fazlası olmalı, yoksa neden sadece personel olarak dahil edildiğini anlamayacaktır."

Hannigan, "Çok fazla insan olmasın," diye uyardı. "Çok fazla insan istemiyoruz. Ama Florence birkaç hafta içinde ziyarete gelecek. Dürüst olmak gerekirse, Millicent'ı görmeyi umuyordu."

Florence Hannigan, doktorun yeğeni ve Millie'nin onunla geçirdiği onca zaman yüzünden beni neredeyse kışkandıracak kadar neşeli, iyi kalpli bir kadın. O kadar iyi arkadaş olmuşlardı ki, düğünde baş nedime olması için davet edilmişti. Millie kaybolduktan kısa bir süre sonra Chicago'ya taşınmıştı.

"Jack'i de dahil etmeliyiz," dedi Burt.

Jack Horace, kabadayı üniversite üçlümüzün üçüncü üyesi, yeni sanat hareketinde servetini ve adını duyurmuş parlak bir mimar.

Her zaman en son yatan ve ilk kalkan o olmuştur.

Sigara, kahve ve muhteşem fikirler. Güzellik için bir gözü ve bir sanatçının romantik kalbine sahipti, bu da sonunda güzel bir kadının korkunç kusurlarını görmezden gelmesine, onu karısı yapmasına ve ömür boyu pişmanlık duymasına neden oldu.

Ağzım acılaştı.

"Oh, Burt, Jack olmaz," dedi Lottie. "Margaret hemen arkasından gelirdi."

"Hayır, hayır. Jack o kadına birkaç aylığına bir Avrupa seyahati ayarladı, uzun ve güzel bir huzur onu bekliyor. Eminim bize katılmayı çok isterdi ve Millie ile çok iyi anlaşıyorlardı."

Sırıttım. Jack çocuksu tavırlarının çoğunu korumuştur. Eksantrik mizahı ve arkadaş canlısı doğası Millie'yi gülmeye teşvik etmiş ve uzun süredir kayıp olan kardeşler gibi davranmışlardı... Margaret araya girene kadar.

"Engerek kapıdan içeri girmediği sürece Jack'in Willowfield'da olmasından memnunum. O aptalı özledim," diye kabul ettim.

Ve böylece tarih belirlendi. Millie için yeni bir elbise de dahil olmak üzere ayrıntılar, kısa sürede etkinlik planlama konusunda usta olan Lottie'ye bırakıldı.

Saatlerce daha kaldım, arkadaşlarımla sıcak misafirperverliğinin endişelerimi hafifletmesine izin verdim. Hannigan'a ne olduğunu söylememeye karar verdim. Yemekle ilgili fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı kütüphanede oldu. İleriye doğru bir adıma, tüm bunların sonuna doğru emin bir harekete ihtiyacım vardı.

Yeni bir başlangıca doğru.

Sabah geç saatlerde Willowfield'a döndüm ve arabayla gelirken evin pencerelerini gözledim. Geldiğimi görmek için dışarı bakan kimse görünmüyordu. Kimseye görünmeden içeri girdim ve kendimi önümüzdeki birkaç gün boyunca kalmayı planladığım kuleye attım.

Oda soğuktu ama ateş yakmakla uğraşmadım, doğrudan yatağa gidip yorgun bedenimi yorganın üzerine attım ve sanki tüm dertlerimin cevabı sihirli bir değnekle dokunmuş gibi gölgeliğe baktım. Bu acımasız dramın dışındakilerin Willowfield'da olup bitenler hakkında ne söyleyeceklerini biraz alaycı bir eğlenceyle merak ettim. Hepsinin uzak durmaya hakkı vardı.

Belki de tüm bu üzüntünün kaynağı evdi. Kolumla gözlerimi kapattım ve bu düşünceyi şiddetle bastırdım. Mantıklı bir adamdım ve efsane psikolojisine ilgi duysam da, saçmalıkların hiçbirine gerçekten inanacak yerim yoktu.

Buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığına karar vererek kendimi yataktan kaldırdım. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu, lanetler ve hayaletlerle dolu koridorlar hakkında düşünmemeliydim.

Ayağa kalktığımda, pencerenin sararmış kirinden aşağıdaki bahçelerde yürüyen birini gördüm. Rodney olduğunu düşünebilirdim ama adam kadın şapkası giymiyordu. Hafifçe adım attım ve daha net görebilmek için perdeyi bir santim kadar geriye çektim. Bunu yapmam küçümseyici bir kahkaha atmama neden oldu. Ne tür bir adamdım ki şimdi pencerelerden casusluk yapıyordum? İnsanlar mı?

Kir hâlâ görüntüsünü bozuyordu ama gerçekten Millie olduğundan emin olmak için yeterince şey söyleyebiliyordum. Gül labirentinden daha az avlanmış bir şekilde çıkmıştı. Bu evde geçirdiği yıllar boyunca bahçeler onun en sevdiği yer olmuştu ve çoğu zaman dışarıda çiçekleri inceliyor ve her yolu bilene kadar her yolu seçiyordu. santim santim. Belki de onları tekrar yürütmek ona huzur getirmiştir diye merak ettim.

Eşim kendisine bakıldığına dair inanılmaz bir algıya sahipti çünkü bakışlarını pencereye çevirip el salladı ve beni hızla geri adım atmaya zorladı. Yukarıdan kendisini kimin izlediğini net olarak görmediğinden oldukça emindim, bu da el sallamayı daha da arsız hale getirdi.

Artık bu odada olmak istemiyordum. En azından, yeni Çeyrekler Millie'ninkiyle aynı kattaydı ve ona bu kadar küçük bir şekilde bile olsa yakın olmak, paramparça olmuş hayatımızın hayali kollarında yalnız kalmaktan çok daha tercih edilebilir görünüyordu.

Çıkarken kapıyı kilitledim, işi şansa bırakmadım.

BÖLÜM 9

Gün acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu ve onu fabrikalar için evraklar ve yazışmalarla ve Willowfield'a yakın yeni sıcak evler için planlarla doldurmama rağmen, geçen her saniye bir ömür gibiydi. Gece çöktüğünde uyuyamayacak kadar tedirgindim, melankoli ve ahlaksızlık arasında gidip gelen düşüncelerim beni çok yormuştu.

Kendime bir konyak doldurdum, o günkü ikinci konyağımıydı. Genç bir dinsiz gibi bir dikişte içtim. Boğazımdaki izi yakıp kavurdu. rahatlama, belki biraz uyku. Bir bardak daha doldurdum ve bunu yaparken gümüş servis tepsisinin üzerinde duran küçük beyaz bir paket gözüme çarptı. Çay Dr.

Hannigan Millie'ye reçete yazmıştı. Onu aldım ve ateşin yanına götürdüm, içkimi yudumlarken zarfı inceliyordum.

Karımı rahatlatmak için. Çay ne tür bir ilaçtı? Bununla alay ettim, ancak alevlere bakıp kıvılcımlanmalarını ve titremelerini izlerken parmaklarımın arasında çevirmeye devam ettim, her şeyin biteceği uzak bir günü hayal ettim ve artık yalanlara, gerçeğin ihmal edilmesine ya *da* çaya ihtiyaç duyulmayacaktı. Ama alkol beni kendimden uzaklaştırmak yerine

Hain zihin, onu daha da uğursuz hale getirdi.

Millie'nin kendi günlüğünü okuduğunu düşünmeye devam ettim, onun tanınmamasından rahatsız oldum, hangi hikayeleri gördüğünü, bağlılığımızla ilgili hangi anlatıları okuduğunu hayal ederek heyecanlandım. Bu onu heyecanlandırmış mıydı? Yüzündeki ifade bir rahatsızlık ifadesi değil de bir baştan çıkarma ifadesi miydi? ile Dikkatimi dağıtacak çok az şey varken, şehvet dolu, acı çeken zihnim çığlına döndü, beni hayal kırıklığına uğrattı ve uyanık tuttu.

Yatak odamın kapısı aniden açıldığında ve Millie tökezleyerek eşikten geçtiğinde, kirli düşüncelerimin derinliklerinde kaybolmuştum. Üzerinde sadece ince gece elbisesi vardı, vücudunun her kıvrımı ve hoş hatları ateşin parıltısıyla daha da belirginleşmişti. Saçları gevşekti, çıplak omuzlarının etrafında uykuda dalgalanan bir hale oluşturuyor, korku, öfke ve sonra da şokla karışmış bir yüzü çerçeveliyordu.

Ayık bir muhakemeden yoksun, o kadar hızlı sertleştim ki neredeyse inleyecektim.

"Profesör," diye nefes nefese kaldı ve onu canlı canlı yiyebilirdim.

"Uzakta olmanız gerekiyordu."

"Belli ki geri döndüm." Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?

"Lütfen, biri var..." Yatağa baktı ve içimdeki canavarca ihtiyaç kabardı.

Bakışlarım onunkileri takip etti. "Birisi."

Daha dik durdu, omuzlarını dikleştirdi, bu da pamuğun altındaki göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını ön plana çıkardı.

"Evde birini gördüm," dedi kararlılıkla. "Onları buraya kadar takip ettim. Sanırım ön kapıdan girdiler. Polisi aramamız gerekiyor."

Beni kandırıyor muydu? Tekrar dikkatle odanın etrafına baktım, ona orada benden başka kimsenin olmadığını gösteriyordu. Yalnız olduğu bir adam. Daha önce onun bedeninden zevk almış ve bunu tekrar arzulayan bir adam. Bu baştan çıkarma o kadar haksızdı ki, içkinin de körüklemesiyle arzumun içinde bir öfke filizlendi.

Karanlık bakışım onu rahatsız etti ve titrek bir sesle, "Tüm bu olanlar çok sıra dışı," dedi.

"Oh, bu özel durum *çok* sıra dışı, Bayan Foxboro," diye cevap verdim, eleştirel bir tonla onu şehvetim için cezalandırarak. "Ön kapı Kilitli. Bayan Dillard her gece bundan emin oluyor ve bu odaya kimse girmedi, tabii kendinizi saymazsanız."

Şöminenin üzerinden bardağımı aldım ve ahlaksızca Daha yakın olma, kenara doğru yürüme ve uçuruma bakma, gece bana gelmenin ne kadar güvensiz olduğunu ona gösterme dürtüsü. Bir adım yürüdüm.

ölçülü bir adım atarak ona gitmesi için bir şans, dönüp kaçması için yeterli zaman sundu. "Buranın senin odan olduğunu fark etmemiştim," dedi zayıf bir sesle.

"Mmm, ama eminim burada olduğumuzun farkındasındır.

Gecenin karanlığında," diye cevap verdim imalı bir şekilde. "Sanki bu daha önce de olmuş gibi hissediyorum." "Profesör..."

Ondan birkaç adım ötede durdum.

Hala kaçabilirsin, Millie. Beni davet etme.

"Bir kez daha," dedim, "üzerinde yırtık pırtık bir gecelikten başka bir şey yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beni daha önceki çökmüş manzaradan uzak tuttu.

Bir zamanlar onu ateşleyen türden, yavaş ve umut verici bir şekilde gülümsedim. "Kelimeler kifayetsiz mi kaldı? Konuşma yeteneğin mükemmel görünüyordu.

Dün. Hatırladığım kadarıyla oldukça haşlayıcı bir konuşmadı." "Abartıyorsun."

Meydan okuması beni ona doğru bir adım daha attırdı ve o da geri çekildi. Akıllı kız. Ancak aceleyle kendini yanlış yöne çevirdi, kapının yanındaki sehpa çarptı ve vazoyu yana devirdi. İçgüdüsel olarak onu yakalamak için öne doğru hareket ettim ve bizi o kadar yaklaştırdım ki bedenlerimiz arasında sadece günahkâr bir iç çekiş vardı. Geri çekilmedi, sadece parçalara ayırmanın memnuniyet verici olacağına inandığım taş gibi bir kararlılıkla bana baktı.

"Uyarılarımı unutmaman için ne yapmalıyım?" I mırıldandı, tembel bakışlarını dudaklarından göğsündeki kollara doğru sürükledi. "Seni dizlerimin üzerine mi atayım?"

Daha önce de yapmıştım. Sonuçları ikimiz için de mutluluk vericiydi. Titriyordu.

Hatırlıyor musun, sevgilim? Sormak istedim. Birbirimize yaptığımız tüm o güzel, tarifsiz şeyleri hatırlıyor musun?

Gözlerini kaçırdı, yanaklarının boyu koyulaşmıştı. Gözleri göğsüme düştü, dudakları hafifçe aralandı. Her an uzanıp bana dokunacağından emindim.

"Ya da"-yaklaştım, çıkıntıyı terk etmeye hazırlandım-"belki de seni bu masanın üzerine yatırmalıyım."

Tepkisi bir ödüldü ve bunu küçümseme olarak gizlemiş olsa da, o ani nefes bırakışındaki arzuyu duydum.

"Sarhoşsun," diye suçladı. "Ahlak dersiniz not edildi, ama beni korkutamazsınız Profesör Hughes. Ben halk masallarından fırlamış bir bakire değilim ve siz de sırf bir şey kanıtlamak için benimle bir canavar gibi uğraşamazsınız."

Başımı eğdim, onu sadece şok etmeye çalıştığımı inanma konusundaki fantastik yeteneğine şaşırdım.

"Öyle değil mi?" Cevap verdim. Niyetimi kanıtlamaya hazırlanarak soğuk viski bardağını boynuna götürdüm, kulağının altındaki yumuşak deriye bastırdım, bir damla buğu şehvetli bir ses çıkarırken tüylerin diken diken oluşunu izledim.

Köprücük kemiğine ulaşır geceliğinin boynuna girene kadar aşağı doğru iz bıraktı.

"O zaman yap," dedi ve bu bir meydan okumaydı. Benden ona ne kadar temel olabileceğimi göstermemi, ona bir ders vermekten daha fazlası

olduğumu kanıtlamamı istiyordu ve ben buna gülüyordum çünkü buna bayılıyordum.

"Memnuniyetle."

Sanki onu öpecekmişim gibi başımı eğdim ve beni şaşırtarak çenesini neredeyse fark edilemeyecek kadar kaldırdı.

Başımı daha da eğerek dilimi bardaktan akan suyun bıraktığı iz boyunca gezdirdim ve ona ağzımı diğer hassas bölgelerinde hayal etmesi için her fırsatı verdim. Nefes almayı bıraktı, boğazındaki nabız atmaya başladı.

İşte özlemini çektiğim bir andaydım, elini tutup yatağıma götürürsem, yatağa girmeye direnmeyeceğinden emindim. Doyurabilirdim Sınırsız ihtiyaç ve sabah güzel gözlerine baktığında kocasını değil, ondan faydalanan bir işvereni gördüğünü biliyordu.

"Oynadığın bu oyunun tehlikelerini bilmiyorsun Millie," diye fısıldadım, taze ısırap hızlı bir zehir gibi içime yayılıyordu. Risklerin farkında değildi, çünkü kimse ona söylememiştir.

"Bana ne olduklarını söyle," diye kulağıma doğru nefes aldı ve kalbim parçalandı.

Hâlâ aklım başımdayken geri çekildim. Bunun için çok çaba sarf ettim ve güç toplamak için kalan viskiyi içtim.

"Odanıza dönün Bayan Foxboro ve geceleri bu evde dolaşmaktan vazgeçin. Bir daha dolaşmaya kalkıştığınızda başınıza geleceklerden ben sorumlu olmayacağım," diye onu acımasızca uyarırken bir yandan da sürahiyi alıp kendimden duyduğum nefreti bastırmak için yeni bir kadeh doldurdum.

Tek kelime etmedi ama topuklarının üzerinde döndü ve kovulmuş ve muhtemelen aşığılanmış bir şekilde kaçtı.

Peşinden uçmak, onu koridorda yakalamak ve ona reddetmemin yalan olduğunu, arzumun dürüst olduğunu ve onun bir kadın olmadığını göstermek istedim.

benim için bir oyuncak. Ama bu ona sadece daha fazla zarar verir.

Viskiye ve çaresizliğime yenik düşerek bir öfke ılgılığ attım ve bardağı şömineye fırlattım, paramparça oldu, alkol küçük bir cehenneme dönüştü, parlak ve öfkeli, tüketmek niyetindeydim, ancak siyah bir duman bulutu içinde bacada kaybolur.

BÖLÜM 10

YENİ GÜN şiddetli bir baş ağrısı ve yeni bir korku dalgası getirdi perişanlık. İlk eğilimim yatakta kalmaktı ama bunu yapmakla hiçbir şey düzelmeyecekti. Kendimi toparlamak için çok zaman harcadım.

prezentabl, içtiğim alkolün etkisinden arınmış

Millie'nin bir zamanlar benim üzerimde tercih ettiği daha rahat bir tarzda giyinerek aşırı şımartılmıştım. Ya işleri bir şekilde yoluna koyacaktım ya da işi bırakıp Boston'a dönmeye çalışması riskini alacaktım ki bu da işleri mantıksız bir şekilde karmaşıklaştıracaktı. Herkesi aptal yerine koyan ve Millie'ye hiç yardımcı olmayan bu karmaşık pandomim yüzünden bir kez daha öfke patlaması yaşadım.

Karımın beni görmekle ilgilenmeyeceğini düşünerek Bayan Dillard, Dr. Hannigan'ın gelişini haber vermek için kapımı çalana kadar odamdan çıkmadım. Bir gün önce onu kahvaltıya davet ettiğimi unutmuştum ve aceleyle onu karşılamak için kütüphane, tüm yol boyunca nefesimin altında küfrediyorum.

Beklediğim gibi, içeri girer girmez keskin gözleri üzerimdeydi.

"Ne oldu? Millie iyi mi? Neden beni hemen aramadın?"

"Neden hemen bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyorsun?" Keskin duyularından dehşete düşmekten çok etkilendiğim halde sordum.

"Dürüst olmak gerekirse, öyle ya da böyle tahmin edemezdim, ama yürürken cellat koğuşuna giden bir adamı andırıyordun. ve seni suçluluğu gördüğümde tanıyacak kadar uzun zamandır tanıyorum. Çık dışarı."

"Hannigan, lütfen," diye sordum, baş ağrımın geri geldiğini hissederek.

"O iyi. Çabalarımın rağmen hâlâ kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Durakladım.

"Dün gece fazla hevesli davranmış olabilirim," diye itiraf ettim.

Hannigan yüzünde öyle bir sitemle, "Sormaktan ölesiye korkuyorum," diye cevap verdi ki kendimi müdürün odasındaki bir okul çocuğu gibi hissettim.

"Benim herhangi bir yanlış yaptığımı düşünmeden önce"
-"Millicent'ı benim arayıp bulmadığımı belirtmem gerek. O bana geldi. Geceleri evde dolaşmaya başladı."

"Ne halt etmeye?"

"Uyumakta zorlanıyor gibi görünüyor." En iyi tahminim buydu.

"Kahretsin. Çayın işe yarayacağını umuyordum. Çay içme fikrinden nefret ediyorum.

ona daha güçlü bir uyku ilacı vermek. Neden ona daha güçlü bir uyku ilacı ve Tanrı'nın güzel dünyasında onun rızası olmadan bunu ona vermemiz mümkün değil."

Başımı salladım, yarısı işitiyordum, bir sonraki kısmı ifşa etmeye isteksizdim.

"Başka?" Hannigan havladı. "Hikâyenin tamamını anlatmadığınızı söyleyebilirim."

"Koridorlarda dolaşan bir kadın gördüğünü ve onu kovaladığını iddia etti. Bu yüzden gecenin bir yarısı yatak odama geldi." Hannigan gözlerini kapadı, başını salladı.

"Satır aralarını okuyorum ve neyi dışarıda bıraktığınıza dair eğitilmiş bir varsayımım var."

"Hannigan, o benim karım," dedim sinirli bir şekilde, onu incittiğim için hâlâ vicdan azabı çekiyordum. "Onu beklemiyordum. "Onu beklemiyordum." Şeytani bir saatte, açık saçık giyinmiş olarak odama geldi ve itiraf etmeliyim ki

İçiyordum. Sadece uyumak için bir yol bulmaya çalışıyordum. Kötü bir karar verdim." "Yapmadın..."

"Benim yapmamı istemediği hiçbir şey yapmadım. Onu biraz kızdırırsam bir ya da iki duvarı yıkabileceğim umuduna fazla kapılmış olabilirim."

"İşe yaradı mı?" diye sordu, sabırsız ses tonundan cevabı zaten bildiği ve benim tam bir aptal olduğumu düşündüğü anlaşılıyordu.

"Olabilir. İğrenmiş gibi görünmüyordu." Zayıf bir argüman.

"Sen yakışıklı bir adamsın, Callum. Manyetizman var. Muhtemelen her kadın gibi o da sana doğal bir şekilde karşılık verecektir."

"Önemli değil. Aklım başıma geldi ve onu gönderdim."

"Peki ya davetsiz misafir hakkındaki iddiası?"

"Ona evde kimsenin olmadığını söyledim ve bu konuda başka bir şey konuşmadık."

"Bir hayali kovalarken odanıza geldi. Onu baştan çıkarmaya çalıştınız, son anda fikrinizi değiştirdiniz, sonra da başka hiçbir güvence sözü vermeden onu yoluna mı gönderdiniz?"

Bu suçlama haksızdı ve beni oldukça öfkелendirdi.

"Doğal olarak tepki gösterdim ve bunun sizin saçma yöntemlerinizle çeliştiğini fark ettiğimde rotamı değiştirdim."

Hannigan'ın genellikle sakin bir güvence kalesi olan sesi yükseldi. "Yöntemlerim her gün Millie gibi hastalarla çalışan meslektaşlarım tarafından destekleniyor! Hayatlarının işi bozuk zihni incelemek olan tıp uzmanlarından daha fazlasını bildiğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Karımı onlardan daha iyi tanıdığımı iddia ediyorum!" Sesimi onunkiyile aynı seviyeye yükselterek karşılık verdim, öfkem eski bir yaranın keskin acısı gibi yayılıyordu

asla düzgün bir şekilde iyileşmedi. "Hannigan, ilk tanıştığımızda ona porselen bir bebek gibi davranmak gibi korkunç bir hata yaptım, kırılabileceğinden çok endişelendim ve bana gücünü göstermesine asla fırsat vermedim. Ve şimdi burada

daha yüksek bir maaş talep ediyor, kötü davranışlarım için beni azarlıyor, karanlık koridorlarda *bir insan* olduğuna inandığı bir illüzyonu tek başına bastıracaktı gibi kovalıyor, odama girip

resmen onu yatağa götürmemi istiyor! Bu kadın kağıttan bir bebek gibi idare edilmeye ihtiyacı olmayan bir kadın. Ona bir fırsat vermeli ve diğerlerini fethettiği gibi bu davayı da fethedeceğine güvenmeliyiz."

"Hafızasını aniden kaybeden ve katatonik şoka giren amnezi hastalarının olduğu vakalar var!"

"Onların savaş kurbanları olduğunu kendiniz söylediniz. Millie bir asker değil." "Yine de böyle bir öneriyle onun akıl sağlığını riske atıyorsunuz."

"Onun akıl sağlığı zaten risk altında! Benimki de öyle," diye bağırdım. "Seninki dikkate alınmıyor!" diye kükredi.

"Onun gittiğini düşündüğümde, bu koridorlarda yürüyen bir cesetten daha iyi değildim!"

Doktor ve benim, sevilen bir kadının iyiliğinden eşit derecede korkan iki adamın birbirimize karşı yürütmeyi seçtiğimiz savaşla ortaya çıkan gerçek ortaya döküldü. Adam sessizleşti, karlı kaşları çatıldı.

"Şimdi," diye devam ettim, kalbim taze bir yanık gibi acıydı, "işte o bir mucize ve ona dokunmama, acısını dindirmeme ya da teselli etmeme izin verilmiyor. Bunun yerine, yabancıymışız gibi davranmaya, ondan sır saklamaya, ona *yalan söylemeye* zorlanıyorum, sanki nasıl mücadele ettiğini veya ne yaşadığını bilmiyormuşum gibi katlandı. Şu anda bu dünyada tamamen yalnız, tek bir arkadaşı bile yok ve siz benden onun bu acıyı yaşamaya devam etmesine izin vermemi

istiyorsunuz.

Çünkü belki de sevildiğini ve değeri verildiğini keşfederse

Ona *zarar vermek* mi? Kulağına ne kadar gülünç geldiğini duymuyor musunuz?"

Hannigan savunmasını indirerek ve kendi kuşkularını kabul ederek, "Doğrusu öyle," diye karşılık verdi. "Eğer benim adil payımı sormadığımı düşünüyorsan

sorular sorduğumu, modern tıbbın aklıyla tekrar tekrar kontrol ettiğimi ya da kalbimde o güzel kız için en iyi niyetlerden başka bir şey olduğunu düşündüğünü sanıyorsan, o zaman beni yaralıyorsun Callum."

Yine kendimi her şeyi eline yüzüne bulaştıran bir zalim gibi hissettim. İnsanların rehberlik için başvurduğu, öğrencilerimle empati ve inançla ilgilenen ve şirketimi güvenli bir şekilde yöneten sağlam biri olmakla sık sık övünürdüm,

rahat bir güven. Karşılaştığım neredeyse her sorun için elimde bir cevap vardı ve kendimi hiç bu kadar dengesiz, bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

"Burası cehennem Hannigan," dedim yorgun bir sesle.

Doktor bana yaklaştı, önceki öfkesi azalmıştı. Her türlü kalp acısını görmüş bir adamın anlayışıyla omzuma vurdu. türlü.

"Sakin ol, Callum," diye tavsiye verdi yenilenmiş bir sıcaklıkla.

"Meslektaşlarımla tekrar konuşacağım. Bu arada, yaşlı bir adama muayenhanesinin görüşüne güvenerek bir iyilik yap. Ona hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver ve eğer

Eski arkadaşlarıyla akşam yemeği işe yaramazsa, alternatif bir yol tartışacağız."

Kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

"O zamana kadar," diye devam etti doktor, "gezinmesini izleyin. Çay içtiğinden emin olun. Bayan Dillard'a biraz daha bırakacağım. Her ihtimale karşı yanımda biraz getirdim."

Yakındaki bir sandalyeye bıraktığı tıbbi çantasını işaret etti. "Sıradan bir kahvaltıya bunu neden getirdin?" Yüzümü buruşturarak sordum. Kaş.

Hannigan iki parmağıyla şakağına vurdu, gözlerinde biraz muziplik vardı. "İçimde bir his vardı."

"Elbette öyle." Muhtemelen öğleden sonra görmesi gereken bir hastası vardı. "Benim de öğleden sonra görmem gereken bir hastam var."

"Tam da senin bir mistik olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ben asla," diye cevap verdi çantasını alıp salona doğru ilerlerken.

"Sözünü unutma Callum. Parti bitene kadar tek kelime etme."

"Tek kelime etme," diye mırıldandım, hâlâ tedirgindim.

BÖLÜM 11

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Bu yeni havayı uzaklaştıracak herhangi bir şey. Evin bende uyandırdığı klostrofobi. Yılın bu zamanında hava kararsızdı, ama sabah nazik olmayı seçmişti ve ben paltomu reddettim, Uyuyan elmaların arasından geçerken rüzgarın serinliğini kucaklayarak meyve bahçeleri, vahşi doğaya bırakılmış. Ayaklarım, çürümeye yüz tutmuş yapraklardan ve yumuşak siyah elma kalıntılarından oluşan kalın halının üzerine hafifçe düştü.

Meyve bahçeleri çocukken benim alanımdı ve aradan geçen yıllara rağmen benim için hala bir şekilde büyüdü bir his barındırıyordu. incinmek ve dünyayı kederin merceğinden görmek. Tanıdık kokuyu içime çektim ve melankolinin bir kısmı beni terk etti. En yüksek tepenin zirvesine ulaştığımda döndüm ve önümdeki manzarayı seyrettim. Willowfield'in genişliği uçsuz bucaksızdı ama etrafındaki doğal dünyayla, ormanlara uzanan ve okyanuslara karışan bahçelerle boy ölçüşemezdi. Buradan gördüğüm manzara bana, yaşadığım zorluklara rağmen hayatımda bulduğum güzelliği ve Millie ile bana verilen ikinci şansın önemini hatırlattı.

Onun iyiliği son derece önemliydi ve benim düşüncesiz davranışım onu yaralamıştı. İlk hastalandığında, onu en karanlık düşüncelerinden, en çirkin davranışlarından uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmışım. inançlar, tutkulu bir aşkla canavarları uzak tutmaya çalışmak ve agresif güvenceler. Ve benim nezaketim solmuş, onu benden daha da uzaklaştıran vahşi bir çaresizliğe dönüşmüştü.

Aynı hatayı bir daha yapmazdım.

Eve geri dönerken, Clíodhna'yı hayranlıkla seyretmek ve çeşmeyi temizletmek için aklıma bir not almak üzere ön tarafa doğru ilerledim. Sıcak hava geri dönmeden ve haşereler için bir yuva oluşturmadan önce bakımını yaptım. Kaidesinin durumu için heybetli tanrıçadan özür diledim. Taştan gözlerine bakarken, uzak ve hüzünlü, esinti bir kadının kahkaha sesini ilettiler. Bayan Dillard

Bahçeler yeşerene ve gerekli olmadıkça içeride kalana kadar ve Felicity o kadar nadir güldü ki onu dikkate bile almadım.

Bahçelerin labirentinde yumuşak adımlarla ilerledim, konuşmaların yükselip alçalmasını takip ederek yakın mesafede Kiraz çiçeklerinin çıplak dalları altında birlikte duran Millie ve Rodney figürleri. Durdum, izledim.

Rodney ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık, aktif düşman da değildik. Çocukluk evimiz olan Willowfield'a duyduğumuz ortak sevgi bizi karşılıklı bir anlayışa bağlıyordu; birbirimizin hayatına karışmıyorduk. Adamın bazı tatsız eğilimlerini görmezden gelme isteğimi daha da artıran şey, kardeşi yapmasını söylediğinde cehenneme yürüyeceğinden ve Rodney kovulduğunda kaçınılmaz olarak evi terk edeceğinden şüphelendiğim kız kardeşiydi.

Şimdiye kadar Rodney'in "iyi" demekten başka bir şey söylediğini görmemiştim. Karıma "sabah" dedi, işiyle ve evin hanımıyla flört edemeyecek kadar erkekleri idare etmekle meşguldü. Şimdi biraz zaman bulmuştu.

Beni öfkeliendiren küstah sırtışıyla Millie'ye bir şeyler mırıldanırken bakışlarımı bekçiden ayırmadan onlara doğru yürümeye devam ettim. Bu bakışa aşınaydım. Bir kadının sevgisinin sınırlarını test etmiş ve verdiğini görmüş bir adamın bakışı.

Rodney başını kaldırıp bana baktı ve gülümsemesi soldu. Onu öldürecekmişim gibi göründüğüm için böyle olduğundan şüpheleniyordum. Sesimi, yaramazlık yapan öğrencilere karşı sık sık kullandığım soğuk ve onaylamayan tonda ayarladım.

"Rodney, seni gördüğüme şaşırdım. Bugün kasabaya gideceğini sanıyordum."

"Birkaç saat içinde gidiyorum, Profesör. Malç sevkiyatının gecikeceği haberini aldım. Kasabada bekleyerek zaman kaybetmek istemedim."

"İhtiyatlı," diye cevap verdim sertçe. Yalan söylediğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu ve zaten öfkem de onun boş zamanından değil, sadece bu zamanı nasıl geçirmeyi seçtiğinden kaynaklanıyordu.

"Gitmeye hazırlansam iyi olacak. Profesör. Bayan Foxboro."

Rodney Millie'ye başını salladı, bakışlarını bir an bile ondan ayırmadı. Piç kurusu. Ağaçların arasından ayrıldı, muhtemelen bekçinin kulübesine doğru gidiyordu. Gidişini izledim. Bir konuşma olacaktı. gerekli.

"Profesör Hughes, sizi dışarı çıkaran nedir?" Millie bir tür sinirli isteksizlikle, sanki benim varlığım gayet güzel bir eğlenceyi bölmüş gibi

Sabah.

"İnsan kendi bahçesinde art niyetsiz dolaşamaz mı?" diye sordum, sonra zihinsel olarak yüzümü buruşturdum. Düzeltmem gereken bazı hasarlar vardı ve huysuz olmak hiçbir şeyi onaramaz.

Yine de biraz pişman görünüyordu. "Elbette."

"Bir art niyetim var," diye itiraf ettim daha sevimli bir tonda, bunu bir pişmanlık fırsatı olarak değerlendirerek. "Benimle yürür müsün?"

Bakışları hızla yüzümde gezinerek bir tehlike aradı ama neyse ki bulamadı.

Hızla kabul etti, ayağının altından yuvarlanan ve onu neredeyse yere seren bir sopaya basmadan hemen Önce bana soğuk bir omuz çevirdi. I Onu yakaladım, vücudunun kollarımdaki ağırlığı, beklemediğim bir cennet, beni heyecanlandırdı. Sarsılmaz bir kararlılıkla, sıkıca tutma dürtüsüne direndim ve onu düzelttim - ama bandajın görüntüsü niyetimi engelledi fiziksel olarak ayrılmak. Biraz dehşetle, ne tür bir hasar meydana geldiğini daha iyi görebilmek için elini tuttum.

Olayı utangaç bir şekilde itiraf etti.

Rahatlamıştı. Dün gece karanlıkta tek başına odasına dönerken kendine zarar vermemişti. İçkiden uzak durması konusunda şaka yaptığımda bunu azarlama olarak algıladı ve özür diledi.

"Bu bir azarlama değil," diye yumuşak bir şekilde onu temin ettim, öyle olduğunu düşündüğü için yaralanmıştı ve bıraktığım izlenimi yeni hatırlamıştı. "Bayan Foxboro, dün geceki affedilmez davranışım için sizden özür dilemem hayati önem taşıyor.

"İtiraf etmeliyim ki," diye ekledim, mümkün olduğunca gerçeği söylemeye çalışarak, "uykusuzluğumu çok agresif bir şekilde tedavi etmeye çalıştım ve misafir beklemiyordum. Gerçekten, dediğim gibi, koşullar ne olursa olsun affedilemezdi. Affedilmeyi beklemiyorum ama yine de alçakgönüllülükle yardımınızı sürdürmek istiyorum, her ne kadar gitmek için her hakka sahip olsanız da."

Ona gitmesi için bir fırsat vermemeliydim, ama bir yanımda kendi isteğiyle burada olduğundan, kalmayı seçeceğinden emin olmak istiyordu. Cevabını beklerken bir an için kalbim atmadı.

"Bir şey duyduğuma, bir şey gördüğüme eminim. Asla yapmazdım..." diye yanıtladı, ısrarla.

Durdu, bir gece önce yaptığım imaya takılıp kalmıştı. "Seni asla rahatsız etmezdim," diye bitirdi, çenesini kaldırarak biraz gurur.

Yalan olmasına rağmen Hannigan'la birlikte evi kontrol ettiğimize dair onu temin ettim. Sadece onu rahatlatmak istemiştim. Sadece gölgeleri kovalıyordu.

"Kabul ediyorum," diye devam ettim, "evin şu anki hali çok korkunç bir hayal gücüne ilham veriyor."

"Hiç inançlı biri değil misiniz Profesör?"

"Hayır." Eve doğru baktım ve hastalığının zirvesindeyken sık sık söylediğim sözleri söyledim: "Hepsi bu kadar. Öyle mi, Bayan Foxboro?"

"Öyle miyim?"

"İnançlı biri mi?"

"Bir kez," diye itiraf etti hüzünlü bir gülümsemeyle.

Birlikte yürümeye devam etmeyi umarak bahçe yoluna doğru işaret ettim. O da başıyla onayladı. Sohbet ederek yolumuza devam ettik. Son derece keyif alıyordum.

"Çalışmalarınız sizi hiç korkutuyor mu?" diye sordu.

Hiç olmadılar, ta ki ben yalnız kalana, az uyuyana ve kalbim ağrıyana kadar. "Bazen geceleri, hayal gücümün beni alt etmesine izin veriyorum. Özellikle de kışları, burada her şey kasvetliyen ve sadece düşüncelerim ve zalim karanlık varken."

Yavaşladık ve masalsı kulenin net bir şekilde görülebildiği, uykudaki gül bahçelerine açılan bir çardağa yaklaştık.

"En kötü zamanlarımda, bir daha asla ışığı göremeyecekmişim gibi hissediyordum..." Üzerimizdeki kemere dolanan sarmaşıkların arasında büyüdüğünü gördüğüm küçük pembe çiçeğe uzandım. Onu keşfetmek yeni bir anlayış duygusunu ateşlemiş, Millie'nin seyahat etmesi için en güvenli yolda kalma kararlılığımı yenilemişti. "Geliyor."

Büyülenmiş gibiydi ve onu hâlâ etkileyebildiğim için mutluydum. "Sıcak aylarda burası çok güzel olmalı."

"En güzeli."

Etrafımızdaki dünyaya bakmıyordum, çünkü istediğim dünya bana bakıyordu.

Aynı anda gülümsedik.

"Aslında," dedim, "seni arıyordum. Sadece özür dilemek için değil, senden bir iyilik istemek için."

"Oh?" Yeni bir temkinlilik.

Ona akşam yemeği planlarından bahsettim ve o da daveti ilgiyle kabul etti. Keyifli yürüyüşümüze devam ettik.

Rehberine yine Willowfield'ı çiçeklerle donatacak bitki örtüsünü tarif ediyordu.

bir harikalar diyarına dönüştürdü. Üzerimden bir yük kalktı ve ayrılmak istemesem de seranın planlarını denetlemek için şehirde olmam gerekiyordu.

"Bu akşam kasabada işim var, ama sabah görüşürüz ve yaptığım dağınıklık üzerinde çalışmaya başlarız."

"Eminim bunu düzeltebiliriz," diye cevap verdi ve bana hak etmediğim bir bağışlama teklif etti.

"Denemek için sabırsızlanıyorum."

Onu sağ salım eve kadar uğurladıktan sonra Millie'yi kapıda bıraktım, sanki yeniden kur yapıyormuşuz gibi hissediyordum.

O gözden kaybolduğunda garaja doğru yürümeye başladım, zamanlama talihsizdi çünkü Rodney de oraya yeni varmış, kamyonu malç almak için kasabaya götürmeye hazırlanıyordu. Onun flörtlerinden esinlenen düşmanlık savunmasız karımla olan ilişkim bir petrol yangını gibi alevlendi. Eğer bir sınır koymanın, onu aptallıklarının sonuçları konusunda uyarmanın zamanı geldiyse, o da şimdi gelmişti.

Ona yaklaştım, öfkemi istediğimden daha az kontrol ediyordum. Dikkatli davranmam gerekecekti. Konuştuğumda Willowfield'in efendisine ait soğukkanlı bir otoriteyle konuştum.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum Rodney, ama Millie'yi bu işin dışında tut. Özel hayatınızı hiç düşünmedim -bu sizin kendi hayatınız- ama beni de işin içine katmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun ki bu istemeyeceğin bir şey."

Uyarım onu gözle görülür şekilde kızdırdı, gözleri kısıldı, gülümsemesi gerginleşti

-Bu, erkeklerin saygınlıklarını bir kenara bırakıp kavgaya karışmayı düşündüklerinde takındıkları bir bakıştı. İçimden bir ses bana dişlerini gevşetmek için bir sebep vermesini umuyordu. Yine de asla yumruk yumruğa gelmedik.

Babası kovulmadan önce, yıllar önce, Felicity'ye bir elma verip yanağına iffetli bir öpücük konduran yerel bir çocuktan onu uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

bir hasat festivali sırasında.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu. "Gerek var mı?"

Bir nefes boyunca birbirimize baktık, sonra başını sallayarak kamyonu boş kasaları yüklemeye geri döndü.

"Ben sadece Millie'ye kaygısız bir arkadaşlık teklif ediyorum. Sen o Allah'ın belası evde sinsi sinsi dolaşırken, Felicity o kadar ürkmüş ki her

dikizlemede atlıyor ve Bayan Dillard ona nadiren bir kelime bile söyleyebiliyor - bu kadını sinirli yaptı. Tek yaptığım yardım etmeye çalışmaktı."

Koşulları kendi lehine çevirmesi beni daha da iğrendirdi. O altın cephenin altında ne tür bir karanlığın bu kadar uzun süre rahatsız edilmeden büyümeye bırakıldığını merak ettim.

"Uzaktan yardım edin," dedim, "ve savunmasız bir kadını eğlencelerinize dahil etmeyin."

İşini tekrar bıraktı, gülümsemesi genişleyerek karşılıklı olarak yaşadığım tüm aşağılamayla dolu pırıl pırıl bir hırlamaya dönüştü.

"Senin yaptığın da bu değil mi Callum? Tüm bu sırları kendi karından saklamak? Sanırım çok geçmeden senin yatağına geri dönecek. O zaman ona söyleyecek misin?"

Öfkem çekincelerimi kavururken bir adım öne çıktım ve gömleğinin yakasını ellerimin arasına aldım, iri yarı olmasına rağmen boyumdan yararlanarak dengesini bozdum.

"Millie'nin yatakta benimle yaptığı ya da yapacağı her şeyi aklından çıkar," diye homurdandım. Şansına ve muhtemelen benim şansıma, bana karşı çıkmadı.

bir fırsat. Bunun yerine ellerini teslimiyetle kaldırdı.

"Tabii, tabii. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Yöntemlerinizdeki kusurları gösterin." Yumruklarımı tuttu ve kendini ayırmak için aşağı doğru çekti ve ben de gitmesine izin verdim, isteksizce gözünde yumruk olmadan uzaklaşmasına izin verdim.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden sana son bir uyarıda bulunma ayrıcalığını veriyorum - kendine gelene kadar Millie'den uzak dur yoksa kendi bağırsaklarını çimenlerden toplatırım."

"Açık ve net, *Bay Hughes*," diye alay etti, son bir sandığı almak için eğildi, öfkeli bir homurtuyla kamyonun kasasına fırlattı, sonra da sinsice uzaklaştı.

Rodney usta bahçıvan olarak her zaman inanılmaz bir özerkliğe sahip olmuştu, özellikle de ev kapandığından beri. O pratikte Willowfield'in açık hava alanının kralıydı, ancak saltanatını yeniden değerlendirmenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 12

RODNEY'İN ŞAKACILIĞINA RAĞMEN, gün sessiz, geçici bir huzurla ilerledi - ta ki işimden döndüğümde Bayan Dillard'ın beni sabırsızlıkla beklediğini görene kadar.

"Felicity hasta. Dr. Hannigan'ı aradım bile, yolda." Sesindeki gergin endişe beni tedirgin etti. Neden evim acı çekiyor gibi görünüyordu?

"Belirtileri neler?" Ben sordum.

"Önce kustu, şimdi de ateşten sayıklıyor. Birdenbire," diye cevap verdi, birinci kattaki personel odasına doğru aceleyle ilerlerken etekleri her zamanki gibi etkili bir şekilde hışırdıyordu. "Bu sabah iyiydi."

Bir zamanlar yirmi ev hanımının kaldığı odalardan oluşan uzun koridora vardık. Bayan Dillard ve Felicity'nin tuttuğu iki oda dışında boş olan evin en parlak döneminde personel yaşamıştı. Eve en yakın ikinci kapıya geldik. Ön koridorda ikimiz de yavaşladık ve diğer taraftan alçak, sert bir ses ve acı dolu iniltiler duyduk. Kolu kavradım. kapıyı çalmadan içeri itti.

Felicity çarşafların arasında yatıyordu, yanakları gri görünecek kadar solgundu, gözyaşlarıyla ıslanmıştı, biz içeri girdikten sonra bile devam eden çırpınışları yüzünden saçları yuva yapmıştı, bu ya acımasız ateşin ya da midesindeki ağrının bir kanıtıydı. Rodney yatağın yanındaki yerinden irkilerek başını kaldırdı, parmakları kız kardeşinin bileğinden yukarı kayarak elini kavradı, sanki Onu tutuyordu ve alnını kırıştıran yoğun bir duygunun son kıvılcımlarını yakaladım.

İkisini de tanıdığım yıllar boyunca, ilk elden Rodney'nin tek kardeşine duyduğu gerçek sevgi ile babasından miras kalan kontrolsüz öfkenin ikilemi. Ben denedim Son çatışmamızdan dolayı gergin olduğumu, korumacı hissettiğimi ve hala biraz kavga etmek istediğimi kabul ediyorum.

"Rodney," dedim, adı özenle hazırlanmış bir uyarıydı.

"Sadece zavallı kızımı kontrol ediyordum," dedi başparmağını yatıştırıcı bir şekilde parmak eklemlerine sürterek. Bana bakıyordu, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları titriyordu. "Biz çocukken de böyle olmuştu, yediği bir şey yüzünden. Çok fazla tatlı yemiş olabilir."

Ona, o anki duruma uygun olmayan hoşgörölü bir gülümsemeye baktı. Felicity'nin ateşli gözleri, bir başka rahatsızlık iniltisi onu ele geçirmeden önce adamın yüzüne kaydı.

Bayan Dillard yatağa koştu, Rodney'i kovdu ve hizmetçinin alnını serin tutmak için kullandığı bezi aldı. Bahçıvan, işe yaramadığını bilen bir adam gibi boynunu kaşıyarak, yeni dostça bir tavırla yanıma geldi.

Odadan çıkmadan önce kız kardeşine bir kez daha bakarak bana, "Her zaman tatlıya düşkün olmuştur," dedi.

Bayan Dillard'ın ayakçısı rolünü üstlendim ve Dr. Hannigan gelene kadar Felicity'yi rahat ettirmek için ne gerekiyorsa getirmeye koştum, Aynı gün ikinci kez Willowfield'a dönüyor.

"Büyük ihtimalle kötü bir gıda zehirlenmesi," diye teşhis koydu. "Onu hastaneye götürmek için bir neden göremiyorum ama yine de birkaç gün yatak istirahatine ihtiyacı olacak."

"Zavallı kız," dedim, keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

Konuşma Millie'ye döndü ve doktor beni Boston'daki Massachusetts General Hospital'da üst düzey bir pozisyonda çalışan bir psikiyatrist olan meslektaşıyla buluşmaya davet etti. Adam iki saat uzaklıktaki bir kasabada olacaktı.

birkaç hafta içinde burada tıbbi bir konferans verecekti. Millie'nin durumu hakkında benimle konuşmayı kabul etmişti. Daveti kabul ettim, umuda mı yoksa dehşete mi ev sahipliği yapacağımdan emin değildim.

Ertesi gün sakin geçti ve Felicity'nin hastalığının yarattığı ilk karmaşaya rağmen Bayan Dillard bana onun daha iyi olduğunu söyledi ve ben de Millie'yle daha az yüklenmiş bir zihinle işe gitmek üzere buluştum.

"Elin nasıl?" Kütüphaneye girdiğimde onu çoktan notları karıştırırken bulduğumda selamlamak için "Elin nasıl?" diye sordum.

Biraz merakla kaldırdı.

"Olağanüstü derecede daha iyi. Bana neredeyse hiç acı vermiyor."

"Hannigan bir doktordan çok bir büyücü," dedim, gözlerini aydınlatmak için bir gülümsemeyi teşvik ederek.

Bu sıcak başlangıçla, sadece soru sormak ve cevaplamak için konuşarak birkaç gün sürecektik barış içinde bir arada yaşamaya başladık. Sonra, her akşam

Güneş alçalmaya başladığında ayrıldım ve sabaha kadar onu görmedim. Bir daha ne odama geldi ne de okulun koridorlarında dolaştı.

Bayan Dillard'a göre, gece nöbet tutmayı kendisi üstlenmiş.

zaman zaman. İşler iyi gittiği için, Burt ve Lottie ile buluşmak ve akşam yemeği partisinin hazırlıklarını görüşmek üzere birkaç kez Willowfield'dan ayrılmayı tercih ettim.

Ona karşı soğuk olmasam da kasıtlı bir mesafeyi korudum, sadece benimle rahat hissetmesini istiyordum. Yine de onu izlemekten kendimi alamadım, derin düşüncelere daldığında kaşlarını çatmasından zevk aldım. diye düşündü, dudakları kıpırdarken sessizce Galce bir şeyler okudu. sorun. Hararetli bir tartışmaya neden olan tek karşılaşma, Bayan Dillard'ı Millie'nin akşam yemeğinde giyebileceği bir elbise için ölçü almaya gönderdiğimde yaşandı.

Kendisine kıyafet hediye etmem konusunda benimle inatla tartışmış ve inatçılığıyla beni iyice çileden çıkarmıştı.

"Yanınızda gece elbisesi getirdiniz mi, Bayan Foxboro?" I İki kaşımı da kaldırdım, cevabı bekledim ve dengesini kaybeden birinin yaptığı gibi sessizleşmesini izledim.

"Yemeğin resmi bir etkinlik olacağını fark etmemiştim."

"Willowfield'daki tüm akşam yemekleri öyledir, konuklar bunu bekler, bu yüzden lütfen inatçı gururunla beni daha fazla kızdırma," dedim şakacı bir şekilde, ona karşı eski tarzıma kayarak, sözlerimi şu şekilde yorumlayabileceğini çok geç fark ederek Sert.

İfadem düzeltmeme fırsat vermeden, "İnatçı olan ben değilim," diye mırıldandı.

Göz ucuyla ona baktım, benimle şakalaştığına inanmaya cüret ediyordum. Beni aynı fikirde olmamaya davet eden bir bakış attı ve ben sadece başımı sallayıp büyüyen gülümsememi bastırabildim.

Tanınmış doktorla buluşma ve görüşme zamanı geldiğinde Millie'nin durumunda, ayrılmak konusunda isteksizdim. Yarı sağlam bir zemin bulmuştuk ve herhangi bir şeyi kesintiye uğratmaktan, özellikle de Gece boyunca. Bayan Dillard, Felicity artık kendi başının çaresine bakabilecek kadar iyi olduğu için işlere göz kulak olacağına dair bana güvence verdi.

Karımdan uzakta olmak ve araba yolculuğu boşa gitti, çünkü doktor kibirli bir havası olan ve purosunun sonu gelmeyen sert bir adam olduğu ortaya çıktı. Bu tür doktorlara karşı çok az sabrım vardı, insanlığı ve merhametleri gururları, şöhretleri ve benlikleri tarafından tüketilmişti.

Önemliydi. Bana Hannigan'ın daha önce aktardığı şeyleri çok daha az empatiyle anlattı.

"Haklısın, ona her şeyi anlatmanın durumu düzeltme ihtimali var. Bir ihtimal. Ama bir o kadar da şok geçirip bitkisel hayata girmesi ve Boston'daki akıl hastanemizin daimi sakini olması ihtimali var. Benim profesyonel görüşüme göre, oğlum, beklemekten başka seçeneğin yok. Eğer ona söylemeye karar verirsen, bana ya da Hannigan'a haber vermelisin ki en kötüsüne hazırlıklı olalım. Gerekirse birkaç saat içinde Our Lady of Grace'de seni bekleyen bir oda ayarlayabilirim."

Willowfield'a kederli bir şekilde dönmüştüm, bu kederli ruh halim Millie'nin de gözünden kaçmamıştı, rutin işimiz sırasında uzun bir sessizlik anından sonra,

Kalbimi daha da kıran bir nezaketle beni dalgınlığımdan kurtardı.

"Profesör Hughes," diye başladı, "işiniz söz konusu olduğunda cahilimdir, ama sıkıntılı olduğunuzu söyleyebilirim ve sizi sormamak benim için kötü olurdu. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa lütfen bana söyleyin."

Ona bakmaya cesaret edemedim. Bunun yerine bakışlarımı ateş ışığına diktim ve güvenli olduğuna inandığım kadar dürüstçe cevap verdim.

"Bana yük olan her şey tek bir kararla çözülebilir ama bu kararı vicdanım el vermiyor çünkü bu karar ya mevcut sorunları onaracak ya da her şeyi yok edecek."

Sessizdi, şifreli açıklamama, bunu ilgisinin reddi olarak kabul etmekten başka bir yanıt veremiyordu.

"Bayan Foxboro?" Ne yazık ki ses tonumdan daha acımasız duyguları uzak tutamayarak söyledim.

"Evet?" diye sordu, dikkati dağılmış gibi davranarak.

"Eğer size tüm hastalıkları iyileştirmek ya da geri dönülmez bir şekilde sakat bırakmak için eşit güce sahip bir fırsat verilseydi, bunu göze alır mıydınız?"

"Bir zamanlar yapmazdım," diye itiraf etti, "ama korkarım ki kötülük şanssı eşit olsa bile iyilik fırsatını kaçırmayacak bir insan oldum. Kendime mutluluk vermeyi seçtiğimi bilmeyi tercih ederim ve her zaman ne olabileceğini tahmin ederek yaşamaktan daha başarısız oldu."

Güzel bir cevaptı, sahip olduğunu öğrendiğim tüm cesaretle ve daha fazlasıyla doluydu.

"Ve işte Willowfield'dasınız," dedim usulca.

"Evet, buradayım," diye cevap verdi.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum ve sonunda ona bakacak iradeyi buldum.

"Onu iyilik için mi yoksa kötülük için mi buldun, Millie?"

Küçük bir nefes aldı, sonra duraksadı, odayı kaplayan kitaplıklara baktı ve sonra bakışlarını tavana doğru kaydırarak cevabı orada aradı.

"Yanlış soruyu mu sordum?"

Gözlerini bana çevirdi. "Zor oldu. Ev güzel ama alışılmadık ve yalnız," diye yanıtladı dikkatle. "Ama geri dönebilseydim, sanırım yine gelmeyi seçerdim."

Boğazım düğümlendi. Onun yanında daha fazla kalamazdım, şu anki halimle, geliştirdiğimiz geçici, rahat yeni ilişkiyi tehlikeye atacak duyguları riske atmadan olmazdı.

Ayağa kalktım, düşüncesizce karıştırdığım kâğıtları elime aldım ve bunları ona yaklaşmak için bir bahane olarak kullandım. bir an. Yaklaşıp eğildiği masanın üzerine kâğıtları yerleştirmek için eğildiğimde kıpırdamadan durdu, ne arkasını döndü ne de bana yer açmak için ayağa kalktı. Onu hâlâ bana çağıran bir şey olması için dua ettim; benim bir tehlike değil, güvenli bir sığınak olduğuma dair bilinçsiz bir hatıra.

Birbirimize bakarken, yüzümde ne görmesi için ona yalvardım. sesimle ona söyleyemedim. Gözlerinde bir damla yaş belirdi ve ben onları çözemedim.

"Bu karanlık evde bir ışık gibi parlıyorsunuz Bayan Foxboro," dedim sessizce, yakınlığının ona verdiği acıyı daha fazla hissettirmek istemiyordum. "Hiçbir şeyin onu söndürmesine izin vermemeniz için dua ediyorum."

Ellerimiz kazara hafifçe birbirine değdi ve benim de gözlerimin kızarmasına neden oldu. Sırtımın ona dönük olmasına sevinmişim.

"İyi geceler Profesör," dedi, sesi fısıltı gibiydi.

"İyi geceler," diyerek soğuk ve boş koridora çıktım.

BÖLÜM 13

Dinlenmek için çok uğraşmıştım, ama sonunda derin sessizliğe gömüldüğüm anda alışılmadık bir ses beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda dikkatle dinliyordum. Önce hiçbir şey duymadım, sonra yine her şeyini kaybetmiş bir kadının uzun, alçak feryatlarını duydum.

Gürültü beni ürpertti ve Önce Willowfield'ın koridorlarında dolaşan bir fae ruhunun henüz gelmemiş bir kayıp için ağladığını hayal ettim. Sonra tamamen farkına vardım.

Millie.

Yataktan fırladığımda geceliğimi almaya bile fırsatım olmadı, Karımın acı içinde ağlarken çıkardığı korkunç sese doğru koşarken onu yaralı bulacağımdan emindim. Kapısına vardığımda kilitli olmasından korktum ama kapı kolu döndü ve içeri girdiğimde dondurucu bir hava patlamasıyla karşılaştım. Pencere gecenin soğuğuna açıktı ve Millie pencerenin önünde durmuş, tehlikeli bir şekilde çıkıntıya doğru eğilmiş, birini ya da bir şeyi yakalamak için uzanmış, uluyordu. Dikkatli bir niyetle ona doğru ilerlediğimde onu ürktü, pencere pervazına tırmanmak için bir dizini çekti.

İhtiyatı elden bırakarak ileri atıldım, kendini dışarı atmasından korkuyordum. Onu belinden yakalayarak içeri çektim ve yüzünü bana çevirdim.

Gözleri bulanıktı ve orada olduğumu fark etmesine rağmen çok uzaktaydı, sanki bir hayaletmişim gibi bana bakıyordu. Bu yüze aşındım. Millie çok strese girdiğinde uykusundan kısmen uyanır ve yatak odamızda dolaşır, kapıları açar, saçlarını tarar, benimle kısık sesle saçma sapan şeyler konuşurdu. Bu her zaman zararsızdı ve hiç böyle korkmamıştı.

"Millie! Ne yapıyordun sen? Düşebilirdin!" Korku sesimi sertleştirdi, yükseltti, bu da onu daha da üzdü.

"Bir kadın! Burada bir kadın vardı. Ağlıyordu, onu duymadın mı? Onu duymuş olmalısın! Atladı!" Tekrar pencereye dönüp işaret etmeye çalıştı.

Elimi yanağına koydum, teni buz gibi soğuktu ve dokunuşumla sakinleşti, yüzünü gecenin acımasızlığından çevirebildim.

"Burada senden başka kimse yok," dedim sessizce, şakağındaki nemli saçları iterek.

"Hayır, hayır..." diye söze başladı ama gözleri şaşkınlıktan arınmış, yarı uykusunun sisi tamamen dağılmıştı. Gözlerimin içine baktı.

"İşte buradasın," dedim rahatlamış bir şekilde.

Dehşetin hafiflemesiyle kendimi unutarak alnımı onunkine yasladım ve başparmaklarımla yanaklarındaki donmuş gözyaşlarını sildim.

"Sana zamanında yetişebileceğimden emin değildim," diye itiraf ettim, hâlâ gergindim. "Bu üzücü olurdu," diye kabul etti, duyguları o kadar

Şaka gibi görünecek kadar abartısızdı.

İkimiz de gülmeye başladık, gırtlaktan gelen sesler, nefeslerimizin bulutları birbirine karışıyordu.

"Neden bana uyurgezerlikten muzdarip olduğunu söylemedin?" *Eskisi gibi değil*, diye ekledim kendime. *Bu yeni, korkunç yol.* "Willowfield'ı senin için daha güvenli hale getirirdim. Bu, geceleri koridorlarda dolaşmanı açıklıyor. Bir şeyler söylemeliydin."

Yorumlarımin yardım etme isteğini göstermesini istemiştim ama bunun yerine onu kızdırdılar.

"Yıllardır uyurgezerlik yapmadım! Ve bu seni ilgilendirmez! Hakkımdaki her şeyi bilmeyi hak etmiyorsun. Ben senin asistanınım, senin..."

Sevgilim.

O söylemedi.

"Ev halkımdan birinin yaşaması ya da ölmesi umurumda değil mi sanıyorsun? Seni koruyabilecekken zarar gördüğünü öğrenmenin beni etkilemeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim Profesör. Korunmaya ihtiyacım yok." Onun saçma gururu beni kızdırdı.

"Aynı fikirde değilim," dedim, onu pencereden daha uzağa çekerek. Kapıyı kapatmak için etraftan dolaşmak niyetindeydim. Ancak, ani hareket onu ürküttü ve hala düşme tehlikesi varmış gibi bağırdı ve bana doğru bastırdı, iddia ettiği korumayı aradı. istemedim. İçgüdüsel olarak kollarım ona dolandı ve onu kendime yaklaştırdım ve kendimi onunla pencere arasına yerleştirdim.

Bana yaslandı, ben de kıpırdamadan durdum, ilk kez bilerek ona sarıldım, çekip gitmesin diye gözümü bile kırpmaktan korktum.

Bir süre sonra şaşkın bir huşu ile bana baktı.

Artık soğuğu hissetmiyordum, sadece vücudunun benimkine değen yumuşak düzlemlerini hissediyordum.

Bunalmış bir halde gözlerini kaçırmaya çalıştı ama çenesini başparmağımla işaret parmağımanın arasına aldım ve yüzünü kendime doğru kaldırarak, son iki dayanılmaz yıl boyunca içimde biriken tüm sevgi ve açlıkla onu öptüm.

Bu benmerkezci bir karardı ve bir tokat bir çözüm olmazdı. Haksız bir tepki. Bunun yerine, dudaklarını ayırarak beni öpücüğü derinleştirmeye davet etti, ben de açgözlü bir hevesle bunu yaptım ve geniş dudaklarını kavradım.

ve onu içimde eziyordum. Sert şaftım

Karnının yumuşaklığını ve onun sıcaklığını arzuluyordum. Çılgınca bir şekilde alt dudağımla ısırıldı ve içimde bir şehvet şimşegi çıktı.

Onu hâlâ elimde tuttuğumdan yararlanarak, kaçınılmaz olan şey için kendimizi dengeleyebileceğimiz en yakın yere doğru bedenlerimizi çevirdim. Bu

Şifonyer. Onu üzerine kaldırdım, şişeler ve kadınsı gereçler yere saçıldı, ama ben bunu fark etmedim bile, sadece belime dolanan baştan çıkarıcı kalçalarının, benden sadece ince pamuk ve ipek katmanlarıyla korunan çıldırtıcı ıslak sıcaklığının farkındaydım. Ağzını tekrar aldım, tadı hatırladığımdan farklı değildi, öpücükleri emin, sanki onları benim kadar uzun süredir bekliyormuş gibi açgözlüydü.

Belki bu ona hatırlatır.

Ellerimi tutturulmamış saçlarına dolayarak telleri büktüm ve boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarmak için çektim. Bu özel muamele onu her zaman memnun etmişti ve nefesinin kesilmesinden ve sırtının küçük bir kavis çizmesinden bunun değişmediğini anladım. Hâlâ başka hangi hınzır bakımları tercih ettiğini keşfetmeye hevesliydim, göğüslerini geceliğinden kurtardım ve onu kızdırarak ilham verebileceğim tüm farklı sevinç notalarıyla kendimi yeniden tanıdım

Parmaklarım ve dilimle meme uçlarını sert zirvelere çıkardım.

Beklenmedik çimdiklemem onun titremesine neden oldu, kısık iniltisi ona olan iştahımı artırdı.

Ellerimi dizlerinin arkasına sıkıştırdım ve bacaklarını kaldırdığımda kendini şifonyere dayadı, böylece Öne doğru kaymaya zorlandı, kalçaları Kadınlığının ince bir şekilde gizlenmiş kaymasını göstermek için açılıyor. Ben tamamen tahrip etmeye niyetliydim. Bacaklarını havada tutarak başımı

eğdim, dudaklarımı şehvetiyle ıslanmış pamuklu kumaşın üzerinde
gezdirdim ve dilim

Uzun bir vuruşla arzusunun tepesine çıktıığında, adımın öyle bir korkuyla söylendiğini duydum ki hemen durdum.

"Callum," diye boğuk bir sesle konuştu, emin değildi.

Ayağa kalktım, gözlerinin içine baktım ve ihtiyaç yerine şokla karşılaştım. Anlayış özlemimi bastırdı ve beni ayıltıcı bir suçluluk duygusuyla doldurdu.

"Ben bir aptalım," dedim özür dilemek için, bacaklarını indirip elbisesini tekrar vücudunu örtecek şekilde ayarladı. Odak noktamı şehvetli sisten çıkarmak için bir elimi yüzümde gezdirdim. "Senden faydalaniyorum.

Korku yaşadın, doğru düşünemiyorsun. Ben de öyle ve pişman olman için..."

Herhangi bir utanç ya da ıstırap hissetmesinin nedeni olma fikrine katlanamazdım.

"Kendi arzumu bilme yeteneğine sahip olduğumu düşünmüyor musun?" diye sordu, geri çekilmeme karşı çıktı, kelimeler heyecan uyandırdı. Beni arzuluyordu ve bundan emin olmak yeterli olmalıydı.

Bana doğru uzandı, ona karşı koymak için hiçbir iradem yoktu ama yaklaştıkça yükselen panik sesleri hatalarımızı engelledi. Kendimi ayarlayarak biraz daha geri çekildim ve Millie Bayan Dillard odaya daldı,

Ardından, yorgunluktan neredeyse bitkin düşmüş olmasına rağmen son birkaç gündür hiç olmadığı kadar iyi görünen, yaşlı gözlü Felicity geldi.

"Kim yaralandı? Felicity feryat figan olduğunu söyledi. Beni uykumdan uyandırdı," diye sordu Bayan Dillard, benden Millie'ye bakarak. Benden daha hızlı

yeryüzündeki herhangi bir kadının yapabileceğine inandığından, karımın durumunu değerlendirdi ve neler olup bittiğine kendisi karar verdi. İkimizi de kurtarmak için kesin bir açıklama yaptım.

"Bayan Foxboro uyurgezerlikten muzdarip ve tehlikede birini gördüğüne inanıyor. Felicity muhtemelen onun yardım çağrısını duymuştur. Artık burada olduğunuza göre Bayan Dillard, onu saygıyla size bırakıyorum."

Sert bir şekilde başımı sallayarak iyi geceler diledim ve etkileyici bir zamanda kendi odamın yalnızlığına döndüm. Sönmekte olan ateşin yanındaki bir sandalyeye çökerek, karışık duygulardan oluşan gri bir bulutun üzerinde süzüldüm, onun bedeninin benimkine karşı hissettiği hayalet hissi sabahın erken saatlerine kadar bana eziyet etti.

BÖLÜM 14

Belki de on yıldır ilk kez sabahın geç saatlerine kadar uyudum, yaklaşmakta olan fırtınanın zorba rüzgârı yatak odasının penceresini çerçevesinden sallayarak beni isteksiz bir şekilde kendime getirdi. Yuvarlandım, Millie'yi daha yakına çekmek için uzandım, ancak yatağı boş buldum, hemen

Hafızamın bir an için mutlulukla unuttuğu şeyi hatırladım. Bu gerçeğin şoku, uyuşukluğumu bir kova buzlu sudan daha iyi tedavi etti ve Millie için nasıl bir şey olabileceğini ilk kez tattım.

Bir anda unutulmuş dört yılı hatırladım.

Saatin geç olduğunu fark ederek harekete geçtim ve giyinmek için acele etmeye başladım. Yemek odasını süslemek için tutulan yemekçiler ve adamlar

Bu gece gerçekleşecek partinin hazırlıklarına başlamak için birazdan geliyorum. Aynı zamanda Dr. Hannigan'ın yeğeni Florence ile tanışmak ve onu olacıklara hazırlamak için de şehre gelmem gerekiyordu.

Etkinlik ekibiyle tanışıp son değişiklikleri ve kararları alırken endişeli bir enerji içindeydim. Bire çeyrek kala ayrıldım Willowfield'a Florence ile buluşmaya gittim, ayrılırken Florence'ın akşamın getireceklerine hazır olduğundan emin oldum.

Döndüğümde yemek şirketiyle görüştüm, Burt beni aradı ve Jack'in katılmayı memnuniyetle kabul etmesinden bu yana kimsenin kendisinden haber alamadığını, ancak bunun endişeyle karşılanacak kadar garip olmadığını söyledi.

İşlerin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olunca odama döndüm ve günler önce gelen kutuyu, Lottie'nin Millie için sipariş ettiği elbiseyi aldım. Elbise, ince boncuk işlemeleri, fistoları ve satenden yapılmış düşük belli kuşağıyla modern tarzın gerçek bir harikasıydı.

Olağanüstü bir şey bulacağından hiç şüphe etmemiştim. Yine Lottie tarafından hazırlanan elbisenin altında beni hayrete düşüren bir şey vardı. Biraz. Bir takım ipek çorap ve iç çamaşırı, dantelli ve narin. Hayatında ilk kez böyle şeyler gören bir delikanlı gibi kızardım. Beklenmedik olsa da, eşyalar güzellik kadar kullanışlılık içindi, ince, şık

Elbisenin daha açık kesiminin altına giyilmek üzere üretilmiş kumaş. Pamuk

ve bir slip çok uzun olabilirdi. Yine de zihnim yasaklanmış imgeler üretmeye başladığında kutuyu kapatmak zorunda kaldım.

Paketin bakımını Bayan Dillard'a devrettikten sonra kendi üzerimde çalışmaya başladım. Yıllardır smokin giymemiş olmama rağmen, tüm sosyal ilişkileri reddederek

Millie'nin ortadan kaybolmasından sonra davetlere geri dönmek kolay bir şeydi ve karıma bu yönümü tekrar gösterme fırsatı bulduğum için mutluydum, tek dileğim her zaman olduğu gibi kolumda olmasıydı.

Yemekler, suareler, galalar ve yardım baloları Millie'yi çok memnun etmişti. Kimsenin ondan bir zamanlar annesinin yaptığı gibi mükemmel bir performans beklemediğini anladığında. O sadece eğlenmek için yaratılmıştı.

Yine de, insanların ve sohbet beklentisinin ona fazla geldiği zamanlar oldu ve elimi tuttu, yalnızlık ihtiyacını bana bildirmek için kararlaştırdığımız gibi iki kez sıkı. Bağlı olarak Nerede olursak olalım, erkenden izin alırdı ya da yeniden canlanana kadar birlikte sessiz bir yer bulurduk.

Tıraş olurken aynanın karşısında durduğumda, büyüleyici ve kışkırtıcı bir anı geldi aklıma.

Düğün resepsiyonumuzu Willowfield'in ana fuayesinde yapmıştık, Millie'nin hazırlanmasına yardım ettiği bir etkinlikti. Gece göz kamaştırıcıydı ve saatlerce yüzündeki parlak gülümseme hiç kaybolmadı. Sonra gece yarısından hemen sonra biraz soldu, sanki bir şamandıranın ortasındaymışım gibi kolumu tuttu. Çalkantılı deniz.

Dışarı kaçmak kolay değildi, ama temiz hava almak için bahaneler uydurdum, geri döneceğime söz verdim ve bahçeler yerine Millie'yi kütüphaneye götürdüm. Sessizlik onu sık sık rahatlatırdı.

Kapılar kapanıp bizi rahatlatıcı bir yalnızlığa gömdüğünde, parmakların yanaklarında gezdirdim ve sıcak olduklarını hissettim.

"Daha iyi misin, aşkım?"

"Neredeyse," diye cevap verdi ve omuzlarının arasından uzanarak güzel dantel elbisesini çözdü ve ayaklarının dibindeki havuza düşmesine izin verdi.

Arzum hevesle karşılık verdi ve ona doğru uzandım, ama o odaya doğru dans etti, çıplak vücudu ay ışığında parlayana kadar giderken kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Beni aşkıyla delirtmek için yaratılmış Leanan Sidhe olabilirdi.

"Bana ne gibi korkunç şeyler yapmak istiyorsun Callum?" diye sordu, sesinde cilveli bir gülümsemeyle.

"Hanımefendi nasıl isterse." Cevabım alçak sesle bir yemin oldu ve gecenin gölgeleri arasında anlamlı bir şekilde onu takip ettim, o ise bir kez, sonra iki kez elimden kaçtı, sonra onu yakaladım ve yanmayan şöminenin yanındaki sütunların soğuk mermerine sıkıştırdım.

Parmaklarımı kalçalarının arasındaki koyu renkli buklelerin arasından geçirirken, "Bu gece çok şımarıksın," dedim ve küçük bir zevk nefesini teşvik ettim.

Yüzünü kaldırdı ve büyük bir hayranlıkla, "Seninle olmak bana her şeyi yapabileceğimi hissettiriyor," dedi.

Ateşli bir aşk dalgası uyarılmamla birleşti, bu birleşim o kadar sarhoş ediciydi ki bir rüyada olduğumu hissettim.

Saat biri vurduğunda öpüştük.

Yüzüme soğuk su çarptım, bu özel anıyı hatırlamak için kendime izin verdiğim için sinirlendim. Dün gece Millie'nin beni fiziksel olarak çekici bulduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamış olsa da, bütün ve daha düşük içgüdülerime teslim olursam başıma gelebilecek felaketi riske atmak konusunda isteksizdim.

Partinin başlayacağı saat olan dokuza otuz dakika kala, hâlâ telefon etmemiş olan Jack dışında hepsi birlikte arabayla gelmiş olan küçük misafir grubunu karşıladım. Herkesi içeri buyur ettim, biraz tedirgin bir şekilde, sanki lanet olası bir savaş için sahne hazırlıyormuşuz gibi Christie romanı. Salonun büyüüne kapıldığımda tedirginliğimin yerini geçici bir iyimserlik aldı. Millie'ye evlenme teklif ettiğim akşamki dekorasyonu neredeyse mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

"Lottie Terrance, seni mutlak melek," dedim, şefkatli bir kolumu omuzlarına doladım ve şakağına iffetli bir öpücük kondurdum. özenle yerleştirdiği güzel süslemelerden kaçındı. Gülümsedi ve küçük şeylere takılmamakla ilgili saçma sapan şeyler söyleyerek karşı çıktı. Neredeyse neşeli hissederek Burt'e başının üzerinden göz kırptım ve o da gözlerini gökyüzüne kaldırarak sessizce karısının iltifat kabul edememesinden yakındı.

"Nasıl hissediyorsun Callum?" Eğlenmeye başlamaları için onları yemek odasına yönlendirirken Florence sordu. Bu yüzleri tekrar Willowfield'da görmek beklediğimden daha canlandırıcıydı.

"Umutlu olduğumu söylemeye cüret edebilirim," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Hannigan, bir kadeh şampanya almaya gitmişti bile. "Millie yakında inecek mi?"

"Sanırım." İlk kez, önceki gecenin nasıl sona erdiğinden sonra hiç gelmeyebileceğini düşündüm. Endişelenerek Bayan Dillard'ı bulmak için izin aldım, kendisi gece izinliydi ve muhtemelen odasında kitap okuyor ya da bitmek bilmeyen bir solitaire oyunu oynuyordu. Toplantıya katılması için ona neredeyse yalvaracaktım.

ama midesi kaldırmadığını söyleyerek kesin bir dille reddetti.

Ayrıca, Dr. Hannigan'la bu kadar uzun süre dirsek temasında bulunma fikri midesini bulandırıyor. O böyle açıklamalar yaptığında sık sık yaptığım gibi güldüm. Bayan Dillard ve doktorun birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davranmak konusunda uzun süredir devam eden bir anlaşmaları vardı. Kimse hangi amaçla olduğunu bilmesede, bu hoşnutsuzluklarının bir saçmalık olduğu herkesçe biliniyordu.

"Bana gülme Callum Hughes, yetişkin bir adam olsan da olmasan da kulaklarını tıkarım," demişti. Şimdi sözünü kesmekten çekiniyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Ana salondan çıkarken, hizmetkârların koridorundan çıkan birini gördüm. Millie, dikkatini süslemelere o kadar kaptırmıştı ki beni görmemişti. Onu görünce şaşkına dönmüştüm. Loş ışıktaki bir mücevher gibi parlıyor, tüm dikkatimi üzerine çekiyordu. Saçlarını kestirmişti, uçları çenesini bir santim bile geçmiyordu, düzeltilmiş ve şekillendirilmişti, böylece keskin kenarlar zarıfçe pürüzlü yanaklarına doğru kıvrılıyordu. Bir Les Modes illüstrasyonu canlanmıştı. Benim cesur kızım. Sessizce durdum, ona hayranlıkla bakıyordum.

onu yok et.

Yemek odasına girmekte tereddüt ediyordu, sadece kapıya doğru bakıyordu. Ona geri çekilme fırsatı vermek istemediğim için yaklaştım. Gizlice yaklaşmak istememişti ama dikkati o kadar dalgındı ki ayak seslerimi duymadı ve kaçmayı seçerek geriye doğru adım attığında bana çarptı.

Onu sabitlemek için elimi beline koydum. Bir hata yaptım. Küçük özlem kıvılcımları tutuştu, önceki gecenin aktiviteleri tarafından yakılmaya hazırlandı. Yüzünü bana döndü ve benim işleri ağırdan alma kararlılığım belirginleşti. azaldı.

"Bu elbisenin içinde harikasınız Bayan Foxboro," diye mırıldandım, Parmaklarımı saçlarının yeni perçeminde gezdirme isteğime direniyordum. "Ve yeni saç stilin sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, benden hatırı sayılır bir mesafe uzaklaşmış, çenesi yukarı doğru eğilmişti. Onu tatminsiz bıraktığım için inkar edilemez bir şekilde kızgındı.

"Görüyorum ki gecenin geri kalanını tek parça halinde geçirmeyi başarmışsın," dedim.

"Kendimi pencereimin önünde kırık bir boyunla yatarken ya da karanlıkta yatak odanıza doğru dolaşırken bulmadım."

"İlk resim korkunç," diye kabul ettim, çarpıcı yüz hatlarını vurgulamak için yaptığı makyaja daha yakından bakmanın keyfini çıkarıyordum. Dudaklarına sürdüğü haşhaş kırmızısı, şeytani zihnimin çıldırması için bir davetiyeydi.

"Peki ya ikincisi?" diye sordu benimle savaş alanında buluşurken.

"Terbiyem cevap vermemi yasaklıyor," dedim ses tonumla onu uyararak.

"Terbiyeli misin? Gerçek bir sürpriz."

Arsız küçük... Başını dik tutarak partiye doğru bir adım atarak beni başından savdı, ama ben onu takip ettim, yine bir elimi beline koydum, bu sefer daha niyetli bir şekilde. Başımı eğdim, ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Benimle bir savaş başlatmaya kalkışma," diye öğütledim, talimatımı görmezden geleceğini tahmin ederek. "Kazanamayacaksın."

Yüzünü benimkine doğru çevirdi, aramızda çıplak bir boşluk vardı ve içinde bir güç kozmosu barındırıyordu.

"Sanırım beni hafife aldığını anlayacaksın," diye cevap verdi, neredeyse dudaklarına değecek şekilde. Ayrıldıktan sonra yemek odasına girdi. Sinirlerini örtmek için parlak, sahte bir gülümseme.

Kıkırdadım, karımın bu yeni yönü hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 15

TANIŞMALAR yeterince iyi başladı, gerçi Florence neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Herkes tanıma işaretleri için Millie'yi yakından izledi, ama Hiçbiri gelmedi ve ben de olan bitenle olduğumdan daha az ilgileniyormuş gibi görünerek kendimi meşgul etmeye çalıştım.

Dr. Hannigan, Millie'nin yeni saç modeli için haykırıyordu ki, kulaklarımın bir daha asla acı çekmemesi için dua ettiğim bir ses odaya nüfuz etti.

"Kadınların sevgililerine kızdıklarında saçlarını değiştirdiklerini duydum."

Neredeyse dini bir bağlılıkla nefret ettiğim bir yaratık Yemek odası, bozuk para kaplı elbisesinin içinde bir el bombasının pimi gibi parlıyordu, yanında olması gereken adam yoktu.

"Margaret," diye selamladım onu belirgin bir hoşnutsuzlukla. "Jack'i nerede bıraktın?"

"Zavallılık korkunç bir durumda." Eldivenlerini çıkardı ve mobilyaların üzerine fırlattı. "Eminim üşütmüştür, ama erkekler nasıldır bilirsin."

Bana gülümsedi ve ben içimden geri teptim, tiksintimi gizlemek için bir yudum şarap aldım.

"Onu evde tuttum ve Willowfield'a saygılarımı sunmak için geldim."

Margaret'in Willowfield'a *hiç* saygısı yoktu ve tanıştığımız ilk günden beri, benimle ilgili nedenlerden dolayı üzerinde yürüdüğüm topraklardan nefret ediyordu.

yaşam tarzını onaylamıyordu; bu yaşam tarzı, odadaki en zengin adamı bulup, ya onu silkeleyip atana ya da kanını kurutana kadar ona yapışmaktı. Jack'in durumunda, ondan kurtulmakla hiç ilgilenmemişti, onun bir kadın olduğuna inanıyordu.

İyileştirebileceği yaralı bir ruhu vardı ve henüz onu bırakmak için bir neden bulamayacak kadar zengindi. Şehvetli duygularının her erkeğe ya da her kadına uzandığı gerçeği olmasaydı, eşleşmeleri hala işe yarayabilirdi. onlara ilgi gösteren bir kadın.

Millie'ye ruh çağırma seansları ve ölülerin ruhları hakkında fısıldamaya başlayana kadar ona açıkça düşman olmamıştım.

Kendini korumak için temizlik ayinleri yapıyor, düşüklerinin kıskanç bir ruhun eylemleri olduğunda ısrar ediyor ve Willowfield'in ve benim onun sonu olacağımızı söylüyordu.

Olayda oynadığına inandığım rol hakkında polisle konuşmuştum. Millie'nin ruhsal durumunda kademeli bir bozulma vardı ama kötü niyetli olduğuna dair bir kanıt yoktu, dolayısıyla yapabilecekleri bir şey de yoktu. Şu anda burada olması, onun hakkında ne hissettiğimi bilmesi, buraya bir daha adım atmasını yasakladığımı bilmesi, bir şeyler çevirdiği anlamına geliyordu.

"Çok güzel görünüyorsun. Sen yeni kız olmalısın," dedi Millie'ye.

"Bu Bayan Millicent Foxboro," dedim sertçe, durumun farkında olduğundan emindim ve orada bulunarak oynaması gereken rolü ona tekrarlamak istiyordum. "Asistanım olarak göreve başlayan kadın."

"Ah evet," dedi Lottie, Margaret'in cevap vermesine fırsat bırakmadan. "Öteki dünya saçmalıklarıyla ilgili araştırman nasıl gidiyor?"

"Hepsi hala saçmalık," diye cevap verdim anlamlı bir şekilde, "ama yine de ilginç."

Margaret konuşmanın onun etrafında dönmesine izin verdi, durumu açıkça komik buluyordu. Bayan Dillard'ın onu halletmesine izin vermeyi düşündüm, ancak kan dökülmesi oldukça aşırı olduğu için bu fikri reddettim.

Sohbet devam etti, Millicent küçük bir isteksizlikle liderliği ele aldı ve bu durum etkileyici bir özgüvene dönüştü. Margaret ile konuşmaktan kaçınması beni şaşırttı ve merak ettim

Peki ya daha önce çok sevdiği halde kaba davranmayı göze alacak kadar sevimsiz bulduğu kadın?

Margaret'in varlığına rağmen, akşam yemeği keyifli bir etkinlikti ve Millie başarılı oldu, gülümsemeleri kolayca geliyordu, bana karşı küstah küstahlığı

Lottie'yi eliyle gülümsemesini gizlemek için birkaç kez başını çevirmeye teşvik etti. Birinin beni alt etmesi nadir görülen bir şeydi ve Millie beni köşeye sıkıştırmıştı.

Akşam yemeği sona ererken, Florence bir oyun oynamayı önerdi ve parti, gece geç saatlerde pek çok maskaralığa sahne olan salona taşındı. Millie içeri girmeden önce kapının eşiğinde durdu ve gözlerini odada gezdirdi.

Hepimiz sessizleştik, bir şey olmasını bekliyorduk, onun Bu yerde daha önce de bulunduğunu, bu insanlarla oyunlar oynadığını, şarkılar söylediğini ve birçok kez dans ettiğini hatırlıyor.

Bunun yerine, bir bardak su içmek için yemek odasına dönmek

üzere müsaade istedi.

Kalanlar birbirimize bakıştık.

Florence, "Hiçbirimizin kim olduğunun farkında değil," dedi.

Doktor, "Böyle bir ihtimal olduğunu biliyorduk," diye gerekçelendirdi.

"Eh, gece henüz bitmedi," diye araya girdi Lottie, görüldüğünden daha az neşeli görünüyordu. Burt bir kolunu ona dolayarak rahatlattı.

"Yavaş ve istikrarlı," dedi başını sallayarak.

Hannigan, "Geri gelmeye karar verirse diye oyunu başlatalım," diye öneride bulundu ve sandalyeleri düzene daha iyi uyacak şekilde hareket ettirmeye başladı. Herkes yardım etmek için harekete geçmişti ki birinin daha eksik olduğunu fark ettim.

"Cehennem..." Mırıldandım ve aceleyle koridora çıkıp yemek odasına yöneldim.

Yaklaştığımda Margaret'in tatlı ve samimiyetsiz, Millie'nin ise keskin ve mesafeli sesi beni karşıladı. Yavaşladım.

"Dinle, güvercin. Aklını başına topla. Callum'un senin gibi kadınlarla arası iyidir."

Hâlâ eski şarkı ve dansına devam ediyordu. Tam müdahale etmek üzereydim ki Millie cevabını verdi.

"Benim gibi mi?" diye ısırdı.

"Tabii. Neredeyse boş malikanelerde münzeviler için garip sekreterlik görevleri alan türden. Tek kelimeyle, deli."

Karımı savunma dürtüm, bense geçirdiği iki yıl boyunca yaptığı gibi, işleri kendi başına halletmesi için ona alan tanıma arzum tarafından engellendi. Beni haklı olarak onu hafife almakla suçlamıştı. Suçlamıştım ve bu ikimizin de zararına olmuştu.

"Kulağa doğru geliyor," diye cevap verdi Millie, Margaret'in dengesini bozmuş olabilecek bir gururla hakareti kabul ederek. İyi işti. "Şimdi seni okumama izin ver. Zengin biriyle evlendin, ama bu bir aşk evliliği değildi, bu yüzden zamanını ve kocanın parasını kendini bir falcı gibi süsleyerek ve kasvetli tutku eksikliğine karşı sapkın bir misilleme biçiminde onu aptal yerine koymak için harcıyorsun."

Gülmemi engellemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Millie onu tahtaya çivilemişti ve Margaret kendisine altın denmesine karşı özellikle hassastı.

Digger.

"Seni küçük..." diye mırıldandı. "Neyle uğraştığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Callum senin gibi kadınları kurutur, sonra da kabuklarını tükürür. Bilmiyorsun bile-"

Yemek odasına girdim.

"Margaret, işte buradasın," dedim, yüzümü pek kontrol edemesem de ses tonumu hoş tutarak. "Kocan bir kadınla Özellikle de çok içtikten sonra."

Bir hakaret daha, ama onu kapı dışarı edebilecek adamın karşısında bunu da yutmak zorunda kaldı. Haber yayılacaktı, her zaman yayılırdı ve sosyal çevrelerinde bir kez daha aşağılanacaktı.

"Kaybolmanı istemedim," diye devam ettim, kapıya doğru işaret ederek. "Oturma odasına gidersen kahve var, aklını başına toplamana yardımcı olur. Bir kız var."

Arkasında öfke bırakarak gitti ve ben övgü dolu sözlerle Millie'nin karşısına çıktım.

"Margaret'in aklında ne olduğu konusunda endişeliydim ama endişelenmemeliydim. Kendini korudun."

O da alınganlık gösterdi ve ikimizi de öfkeliendiren önemli bir tartışmanın fitilini ateşledi. Beni kovdu ve koridora doğru çekildi. Açıklama yapmadan ve çözüm bulmadan kaçmasına izin vermek istemediğimden, koluna girerek peşinden gittim.

Yanıt olarak sesini yükseltti ve ben de onu aşağıya çekmek zorunda kaldım. En yakın kapıyı açarak onu kabaca içeri yönlendirdi ve bizi anlaşmazlığımızın biraz mahremiyet kazanabileceği karanlık bir yere kapattı.

"Ve sen beni yalnız, karanlık bir odaya götürdün. Nasıl olur da Desen," diye suçladı ama şimdi neredeyse fısıldayarak konuşuyordu, mekânın loş ışığı ve yalnızlığı öfkesini bir şekilde susturuyordu.

Bu bana da bir şeyler yaptı, istemediğim bir şey, bütün gece için için yanan öfkenin yanı sıra başka yangınları da körükledi. Bedenen ve zihnen hiç olmadığım kadar hüsrana uğramıştım ve o sadece yangına körükle gitmeye devam etti.

"Ağzın seninle birlikte kaçıyor," diye homurdandım ve buna izin vermeye devam edeceğine dair bahse girdim.

"Daha hoş bir arkadaşlığın tadını çıkarmak için salona gidiyorum. Sen burada karanlıkta bir canavar gibi kal."

Kapıyı açtığımda kararımı verdim. Mesafemi korumamın bir faydası olmamıştı. Doktor yeni bir yöntem denemeyi kabul etmişti.

Akşam yemeğinden bir şey çıkmadı, ben de birini seçme görevini üstlendim. Değişiklik için çaresizdim ve onun ukalalığı yüzünden onursuzca tahrik olmuşum, döndüm ve

Bir elini kapıya bastırarak tekrar kapanmaya zorladı ve kızgın bir öfkeyle dönüp bana bakınca onu içeri kapattım.

Karanlıkta tartışmaya devam ettik, yakınlığımız ve eşit şiddetimiz beni Öyle bir noktaya getirdi ki, onu duvara dayayıp arzumun gerçek olduğunu ona kanıtlayabilirdim.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," diye suçladı.

"Gözün mü korktu?"

"Hayır."

"Titriyorsun."

"Beğendin mi?" diye fısıldadı ve işim bitmişti. "Evet."

Onu öptüm. Öpüşümün vahşiliği onda bir şeyler uyandırdı ve kollarını omuzlarıma doladı. Onun şeklini hissedebilmek için onu kendime çektim, o da beni, dilimi onun istekli ağzına soktum. İlk öpüştüğümüzde tatlı bir ilişki yaşamıştık ve o şefkatli öpücüğün tadını çıkarmıştım.

Dudaklarımız birbirine değiyordu ama Millie'yi tutkulu bir şekilde öpmek gibisi yoktu. Özlemin her parçasını ortaya çıkardı ve ben yandım.

O karanlık odada, kendim için belirlediğim çizgileri aştım, parmaklarımla onun zevk tepesiyle oynadım, aynada elbisesinin altındaki elimi görünce şehvetten çılgına dönmüş bir halde onu izledim. Onu doruk noktasına kadar okşadım, ağzını kapattım, böylece bizi Kendimizi açıkladık ve vücudunun titremesi, parmaklarımla altındaki ağır nabız ve asla bıkmayacağım vecdinin enfes boğuk sesiyle ödüllendirildim.

Gelecekteki zevklerin sözlerini fısıldayamadan, saklandığımız yerin kapı tokmağı tıkırdamaya başladı ve kendimizi düzeltmek için acele ettik. Bu odadan bitişikteki bir odaya açılan yan kapıya doğru baktım. Müzik odasına açılan stüdyo. Ben Millie'ye yol gösterirken hızla koridora çıkarken, bir anahtar şingirtisi duyuldu. O kadar da sessiz değilmişiz.

"Bayan Dillard her zaman etrafta dolaşıp her olağandışı sesi kontrol ediyor," diye homurdandım ve bu kesintiden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak kapıyı kapattım. Birbirimize baktık ve ikimiz de kahkaha krizine girdik. O an o kadar güzeldi ki onu kucakladım.

Dr. Hannigan koridora doğru seslendi ve ikimiz de tamamen ciddi bir şekilde tekrar ayrıldık. Millie'yi salona gitmesi için cesaretlendirdim ve dinlencemizden sonra temizlenmek için müsaade istedim. Arkamdan baktığımda, yüzünde çok özlediğim hülyalı bir yarım gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

Döndüğümde Millie'nin hiçbir yerde olmadığını görmek beni dehşete düşürdü. Margaret'i aradım, onu pencerenin yanındaki sandalyede homurdanırken buldum, başının etrafında sigara dumanından bir hale, yanaklarında iki kırmızı öfke lekesi vardı. Kendi başına gitmiyordu ama benim de ona gitmesini söylemekle uğraşacak takatim yoktu. Millie'yi madeni paralar prensesinin yanında tartışamayacağımız için, oyunumuzu biraz hevessiz bir şekilde oynadık ve onun için endişelensem de, bu gecenin Millie'nin bana temelli dönmesi için ilk adım olduğuna inanmaya karar verdim.

BÖLÜM 16

ERTESİ GÜN, mevsimsiz bir fırtına tehdidi savuran kara kara düşünen bir gökyüzüyle başladı. Ancak kasvetli havaya rağmen gün için iyimserdim ve Millie'yi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kahvaltıya ondan önce vardım ve akşamı soran Bayan Dillard ile konuştum. Olumlu bir haber olmamasına rağmen Sevecen gülümsemem onu sevindirdi ve yemek şirketinin mutfakta bıraktığı dağınıklıktan rahatça şikayet ederek masayı hazırladı.

Millie ortaya çıktığında, Willowfield'ın üzerine güneş doğmuş gibiydi. Onun için bıraktığım kıyafetlerden birini giymiş olmasına sevindim. Ona yeni kıyafetler sipariş etmeyi aklıma not ettim.

"Günaydın, gel, ye." Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendi kıyafetlerini giymek konusunda gönülsüzce tartıştı ama gülümseyerek oturdu. Sabahı onunla diğer sabahlarda olduğu gibi geçirdim.

trajedi ve yemek yerken dostça sohbet ettik, sonra çalışmak için kütüphaneye geçtik.

Şehvetli karşılaşmamız hakkında sessiz kalıyordu, ben de onu takip ettim ve sadece notlardan, hikayelerden konuştuk ve bundan keyif aldım. I Ne yazdığını anlayamadığım eşyalarını teslim etti ve ben bir teorinin esiri olmuşken yazdığım şeyleri deşifre etmeye çalışarak biraz oyun oynadık. Yan yana çalıştık ve güldük ve dileyebileceğim tek şey buydu.

Bugün o kadar kaygısız, o kadar rahat görünüyordu ki, neler anlatabileceğini test etmek için geçmişini araştırmaya kalkıştım.

Kütüphaneye ilgili ilk cevabı yalandı ve içimden iç çektim. Hazır değildim. Henüz değil.

Tartışma bana döndüğünde, ona yetiştirilme tarzımın acı tatlı hikayesini tekrar anlattım.

"Ben on iki yaşındayken," dedim, "annem tüberküloza yakalandı ve kısa bir süre sonra öldü. Ölüm döşeğindeyken bana, Fae'lerin uzun yıllar süren refahı için onlara olan borcunu tahsil ettiklerini söyledi. Ve benim için."

"Sen mi?"

"Evet."

"Ne demek istiyorsun?"

Bu yara, çok eski olmasına rağmen, dokunulduğunda hâlâ acıyordu.

"Yıllarca kısır kaldıktan sonra kendisine hediye edilen bir fae çocuğu olduğumu sanıyordu," diye cevap verdim.

Koluma dokunarak beni rahatlattığında, elimi onun elinin üzerine koydum ve sıkıca tuttum, üzüntüm yüzeye çok yakındı.

"Tüm bunları dinlemek için çok sabırlı davrandın," diyerek konuyu başka yöne çektim.

konuşma. "Eminim Bayan Dillard size buranın tüm tarihini, tüm gizli acılarıyla birlikte anlatmıştır. Ailemle pek ilgilenmezdi."

"Bayan Dillard kimseyi pek umursuyor gibi görünmüyor."

Bayan Dillard, Willowfield'da geçirdiği yıllar boyunca, Özellikle de Bayan Reeves'in ölümünden sonra en yakın sırdaşı olmuştu. İkisi birlikte sayısız saatler geçirmiş ve Millie birçok konuda arkadaşına danışmıştı. Bayan Dillard Millie'yi çok severdi ve bunun unutulması da ayrı bir darbe oldu.

"Haksızlık ediyorsun Millie," diye azarladım. "Sert bir kabuğu var ama tüm bunların altında sıcak bir insan."

"Hm," diye cevap verdi, buna inanmamıştı.

"Dr. Hannigan ona umutsuzca aşık."

Bu durum bir zamanlar Millie'nin hoşuna gitmiş, isteksiz çiftin yalnız kalması için elinden geleni yapmıştı. Onlara bu kadar üzülmemesinin nedenini sorduğumda, Bayan Dillard'ın kendisini romantizm için çok yaşlı gördüğünü ve bu reddedilişin zavallı doktorun gururunu inciterek onu huysuzluğa ittiğini söyledi.

Başını şakacı bir şekilde sallayarak, "Onun sonu geldi," diye yakındı. "Aşık olan tüm erkekler öyledir."

Yakın duruyorduk ve bakışlarımı onun güzel yüzüne indirdim, yüz hatları bir anlayışla yumuşuyordu.

Ses tonumdaki şefkat onu telaşlandırdı. Geri çekildi ve üstesinden gelmeye çalıştığımız görevin imkânsız olduğundan yakındı. Gerçekte, ben de Son birkaç dakikadır ihtiyacımız olan kitabı elimize aldık.

Sırıtarak kitabı ona götürdüm. Kitaba mahcup bakışları ve ardından gelen utangaç esprisi sonsuz derecede çekiciydi.

Dalga geçme havasında, "Bugüne kadar yaptığımız en medeni konuşma bu," diye yorum yaptım.

Gözleri bir zavallılık dalgasıyla parladı. Sözleri eleştirel bir şekilde almıştı.

"Belki bu kadar zalim olmasaydın..." dedi küskün bir ifadeyle ve arkasını dönmeye başladı.

Hayır, yok.

"Ben mi?! Bence sensin." Bir kolumu beline doladım, onu bana doğru yönlendirdim. Ellerini göğsüme bastırmak için kaldırdı. İlk başta kızgınlıktan direndiğini düşünmüştüm ama gözlerimin içine ürkekçe bakışı, belki de nedenlerimden ya da beklentilerimden emin olmadığını gösteriyordu.

"Profesör..."

"Millie," diye cevap verdim, adı şefkatli bir güvenceydi. Aşkımın sadece fiziksel olmadığını kanıtlamaya kararlıyım. "Ben Callum."

Onu öptüğümde, bu tüm sevgim ve bağlılığım oldu.

Bana karşı eridi, hayranlığımıza eşit miktarda karşılık verdi, kollarını boynuma doladı, böylece artık aramızda bir sınır kalmadı.

O an için, bedenlerimizden daha fazlası yeniden bir araya geldi.

"Hâlâ bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarına karşı sordum. "Öylesin," diye cevap verdi,

"ama artık umursamıyorum." "Güzel, çünkü öyle değilmişim gibi davranmak çok zordu."

Dudaklarımız tekrar buluştuğunda, bu daha büyük bir şevkle oldu. Onun tutkusu gibi

Bana tekrar açıldı, kendimizi içine çektik, ta ki acelemiz raftan aldığım kitabı yere düşürene kadar. Sırtının üzerine düştü, açıldı, katlanmış ve içine sıkıştırılmış bir kağıt gevşedi.

Talihsizlik ikimizin de aynı anda yere bakmasına neden oldu ve adımın bir lanet gibi öfkeyle notun üzerine karalandığını gördük.

Millie onu oraya bir noktada, belki de hayaletlerinin kulağında en yüksek sesle inlediği ve algılayamadığımız her şeyden duyduğu ezici korkunun ona ağır geldiği kötü bir günde yerleştirmiş olmalı. Neden Adımı yazmıştı, tahmin edemiyordum ama zihnimde masanın üzerine sefilce eğilmiş, saçları taranmamış, parmakları

Ağladıkça kökleri düğümleniyor, ona bu kadar işkence eden şeyi asla açıklamıyordu.

Dikkatli bir şekilde kendimi kollarından kurtardım, saldırgan şeyi almak ve yerine geri koymak için eğildiğimde romantizmle dolu zihnim temizlendi.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordu. "Eğer amacın beni senin için yalvaracak kadar çaresiz bırakmaksa, yemin ederim bunu asla yapmayacağım!"

İddia çok saçmaydı ve suratımın tam ortasına bir yumruk da atabilirdi. Benim tepkim de aynıydı. Eğer vücuduna saygısızlık etmem için bu kadar sabırsızlanıyorsa, ben de bunu yapardım.

"Asla yapmayacağına nasıl yemin ettiğini bir daha anlatsana," diye gürledim. "Blöfünü görüyorum Callum Hughes ve siktirip gidebilirsin!"

Onun böyle bir dil kullandığını hiç duymamıştım. sevişme. Küfür etmek hiçbir zaman yapamadığı bir şeydi. Ve şimdi burada beni hiç hoşlanmadığım iğrenç bir davranışla suçluyor, ona tutkularımı kanıtlamamı istiyor, bunu yapmayacağıma inanıyordu.

Öfkem ihtiyaca dönüştü ve son çekingengliğimi de bir kenara bıraktım.

"Bana şunu mu söylüyorsun," dedim, alçak sesle, imalı bir şekilde, "tek iki seçeneğim sana bir daha asla dokunmamak ya da seni burada, bu odada anlamsızca becermek.

Günün ortasında, Tanrı'nın parlak ışığı üzerimizde parlarken?" Onu şok etmiştim.

"Bu kolay bir seçim."

Birkaç adımda üzerine atıldım ve nefesini kesene kadar geçen sürede onu kitaplığa sıkıştırdım ve bluzunu yırtarak altındaki kombinezonu ortaya çıkardım; ipek, göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını ve Meme uçlarının yeni sertleşmiş tepelerini.

"İstedığın buydu, değil mi Millie?" Kendisine tecavüz etmemi istediğini kesin bir dille söylemesini talep ettim.

"Evet," diye hırladı, kravatımı tutup beni kabaca kendine çekti ve ikimizi de yaralayan bir öpücükle buluştuk.

Orada, masanın üzerinde, kendimi kısıtlamanın yükünden kurtardım ve onun bedenini geri aldım.

Amcığı dardı ve içine girdiğimde anlık bir acıyla inledi. Bu eğlence olmadan iki yıl geçirdiğini düşünmemiştim ve durmaya niyetim olmamasına rağmen ona eziyet etmek için ara verdim.

"Bakire değilsin, değil mi?"

"Öyle mi görünüyorsun?"

"Cevap vermemi ister misin?"

"Callum, sadece..." Durakladı ve ben daha da içeri girdim.

Ne söylemek istediğini hissediyordu. Eğer öfkeyle böyle bir şey bağırabiliyorsa, şehvetinin doruğunda yalvarmak için de kullanabilirdi.

"Sadece sik beni," diye emretti, "lütfen."

İstedini yaptım, çok az merhamet ve nezaketle, onu tekrar gördüğüm andan beri barındırdığım tüm acımasız ihtiyaçlara boyun eğdim ve mutluluğuna ulaştığında, arkasından yakın takip ettim, dünya ecstasy ile beyazdı.

Erotik tarihimize ilk kez değil, pervasız arzusuyla beni kanatmıştı. Bu, düzgün bir erkeğin yapması gerekenden daha fazla zevk aldığım bir şeydi.

Devrilmeden yürüyebileceğini tahmin ettiğimde, "Gel," dedim. I Giysilerinden arta kalanları omuzlarına örttü ve yasak aşıklar gibi gizlice Willowfield'ın sessiz gündüz koridorlarından geçerek kaybettiğim zamanı telafi etmek istediğim odama doğru ilerledik.

BÖLÜM 17

Öğleden sonrasının geri kalanı birbirimizi keşfettiğimiz uzun ve duygulu bir gündü, ama benim için bu, ruhumu tamamlayan kadının geri dönüşüydü. Millie'yle asla doyuma ulaşamazdım; onun yumuşak, ağlamaklı

İnlemelerini, dilinin sıcaklığını, kadınlığının sıkı derinliklerini ve birlikte inşa ettiğimiz arzunun etkisiyle nasıl sertleştiğini. Orgazmdan önce cesaretlenmesinin, sonra doruğa ulaştığında tekrar utangaçlaşmasının tadını çıkardım.

Ben onu ikna edene kadar vücudunu çarşaf ya da yastıklarla örtüyordu. tutku bir kez daha erotik önerilerle canlandı, aralarında en sevdiği, onu ağzımla memnun ederken yansımalarımızı izlemesini istememdi.

Hediyeyi dizlerinin üzerinde geri verdi ve saatler bir daha hissedebileceğime inanmaya cesaret edemediğim bir mutluluk içinde geçti.

Güneş battığında ve ikimiz de bitkin düştüğümüzde, yatağa uzandık, başı göğsümdeydi ve parmaklarımla yüzünün çizgilerini takip ettim, geri dönülmez bir şekilde kaybettiğim kadının kollarında olmasına bir kez daha şaşırdım. Bedenimizin sırlarını açığa çıkarmak için harcadığımız saatlerden sonra, hafıza kaybını takip eden yıllarda karşılaştığı zorlukları ortaya çıkarmaya ne kadar yakın olabileceğini merak ettim.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve dudaklarımı şakağına değdirdim.

"Bana sırlarınızı anlatın Bayan Foxboro," diye fısıldadım.

Yaşadığı her şeyi bana emanet etti.

Başını iki yana salladı. "Seninkini söyle."

Çok fazla vardı ve hepsi ona aitti.

"Bana evi tekrar açmamı sormuştunuz," dedim. "Açmaya karar verdim.

Ancak soğuklar tekrar başladığında ben gidiyorum."

"Uzakta mı?" Sesinde, ilham verdiğim için üzgün olduğum bir panik notası vardı. "Willowfield'dan ayrılmaya ihtiyacım var. Burada kışlar çok sert geçiyor. Eğer

İş hala bitmedi, getireceğim ve eğer uygun görürseniz sizin de gelmenizi isterim."

"Asistanınız olarak mı?"

Aklının onu dışlamak için ne kadar ileri gidebileceğine hayret ederek Mutluluk, sadece bakabildim, sonra sonunda bedenlerimizi ve altımızdaki yatağı sarsan bir kahkaha kükremesine teslim oldum. Elimde olmayan bir tepkiydi bu, beni aklımı başımdan alacak kadar büyüleyen bir kadın bulup sonra da onu sadece bir personel olarak yanımda tutma düşüncesinin mutlak saçmalığına bir yanıtı.

Konuşabilecek kadar nefes alabildiğimde gözümünden akan bir damla yaş sildim ve kıkırdamalar arasında "Hayır, seni küçük aptal" dedim.

Onu, kararlı farkındalık eksikliği nedeniyle daha da çok sevdim.

"Sana yaptıklarından sonra" -parmaklarımı çıplak teninde tüylerim diken diken olana kadar yan taraflarında gezdirdim- "kendinden asistanım olarak bahsetmeye devam etmen bence uygun değil."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu, ikimiz için olan tutkularımı eğlendirerek.

"Nereye gitmek istersek. Tekrar canlanana kadar buradan uzak bir yere."

Sessizdi ve hayatımızın birlikte nasıl olabileceğini hayal ettiğini umuyordum. O an hassas ve açıktı ve yine ona bana güvenmesi için bir fırsat verdim.

"Şimdi sen, canım," dedim. "Ne düşünüyorsun? Benden ne saklıyorsun?"

Kollarımdan fırladı, sonra ürkmüş bir geyik gibi hareketsiz kaldı, kaçamayacak kadar sersemlemişti. Ateşe baktı, gözleri uzak ve buğuluydu. Bir hata yapmışım.

"Millie?"

Sevgi dolu bir dokunuşla paniğini dağıtmaya çalışarak arkasından yükseldim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Tüm bu olanlar hakkındaki fikrini değiştirecek ve bunu söylemekten korkuyorum."

Bu bilgiyi ona bu şekilde, acı içinde ve taş kesilmiş bir halde vermesini istememiştim. Gülünç bir soruyla onun ruh halini hafifletmeye çalıştım.

"Birini mi öldürdün?"

Başka bir hata.

"Callum," diye tersledi ve yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarıyla bana bakmaya başladı.

Her şeyi berbat ediyordum. Tamamen doğruldum, yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözyaşlarını sildim. Şimdi buradaydık, onun eşiğinde ve bunu geciktirmek için hiçbir neden yoktu.

"Anlat bana," dedim usulca.

"İki yıl önce, Our Lady of Grace'de uyandım."

"Hastanede."

"Evet. Psikiyatri koğuşunda."

Panik içinde bana her şeyi anlattı: hastanede kalışını,...

Hafıza kaybı, kaybettiği yıllarda affedilemez bir şey yapmış olabileceği korkusu. Sonunda yükünü ayaklarıma bırakmıştı. Onu rahatlatmayı, hayatının eksik sayfalarını doldurmasına yardım etmeyi çok istedim.

Birlikte yazmıştık. Suç işlememiş ya da genelev işletmemişti. Yaşamış, sevmiş ve hiçbir kadının çekmemesi gerektiği kadar acı çekmişti. Tüm bu yaşananların acısından korunmak için zihni, kalp ağrısına dönüşen o sevinç anlarını topladı ve onları sakladı.

Sessizleşti, kocaman gözlerle beni izliyordu, onu kovmamı, tiksintiyle yataktan fırlamamı, Willowfield'dan kovmamı ve yemin etmemi bekliyordu. Onu bir daha asla görmemek için.

"Biliyorum," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Sen ne?"

"Tabii ki biliyorum."

"Ne demek *biliyorsun*? Nasıl?"

Bir şeyler uydurmak zorundaydım ve sıcak kül içmeyi tercih ederdim.

"Evime giren bir yabancı hakkında her şeyi bilmek benim işim değil mi sanıyorsunuz? Dr. Hannigan o hastanede çalışıyordu. O Boston'daki küçük kitapçıda sizinle tanıştığında isminizi tanıdı." "Ben oradayken kendisinin orada olmadığını söyledi!"

"Siz özel bir vakaydınız. Eski meslektaşlarının çoğu, kafa karıştırıcı hastalıklarla ilgili olarak onunla bilgi paylaşmaya devam ediyor ve bu yüzden

Sen de onlardan biriydin."

"Beni işe almadan önce biliyordunuz ve yine de başvurumu kabul ettiniz?"

Yanlışlığı fark edebiliyordu. Köşesine dokunuyordu bilinç, şüphe uyandırmak. Bu saçmalığa inanmayacak kadar zekiymi ama ben devam ettim.

"Senin niteliklerine sahip başka kim var? Dr. Hannigan'ın sizinle karşılaşması bile bir mucizeydi. Geçmişinizin talihsiz olmasının karar üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

"Neden?"

Ve işte burada, cevabıma nihayet dürüstlük katabileceğim yer burasıydı.

"Millie, insanları mücadeleleri yüzünden hayattan dışlayamayız."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Sana çok kızgıyım Callum. Bunu benden saklamaya nasıl cüret edersin? Çok korkmuştum. I..."

Onu kendime çektim.

"Beni affetmeniz için bir ömür boyu yalvarabilir miyim?"

Uzun bir süre ağladı, kederi ve rahatlaması benim de gözlerimde yaşlar oluşmasına neden oldu.

"Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun," diye göğsüme doğru feryat etti.

"O zaman bana her şeyi anlat aşkım," dedim. O da anlattı.

Bana ikinci kez nasıl olduğunu anlatırken onu yakınımda tuttum.

Willowfield'a Bayan Reeves'in yanına gelmişti. Nasıl sevileceğini bilmeyen bir annenin ellerinde geçen çocukluğuna nüfuz eden istismar.

Onu korumaktan çok korkan babasının uzak ilgisi ve kızının hayatını kurtarmak için çaresizlik içinde yaptığı son korkunç hareket.

"Çok uzun yıllar kaybettim," diye fısıldadı ve ben gözlerimi kapattım, gömülü tarihin bekçisi olmanın ağırlığını hissettim.

"Korkunç bir öfkem var ve annemin sesi ve pencerelerden atlayan ağlayan kadınların kabusları peşimi bırakmıyor."

Onun için endişelendim, onun için üzüldüm ve sadece dinleyebildim, güven verici herhangi bir söz söyleyemedim. Bu acının hiçbir nedeni yoktu, böyle bir acının ilahi bir amacı yoktu ve ona bu kadar çok acı çektirilmiş olması beni öfkeliyordu.

Sonra benim bile bilmediğim gizli inancını dile getirdi.

"Ailemi ben öldürdüm Callum. Benim ve gururum yüzünden öldüler."

"Hayır," dedim hemen, kelimelerin gerçek olabileceği gibi aramızda kalmasına izin vermesine zaman tanımadan. "Baban kendi kararlarını kendi verdi."

"Beni kendimden korumak için."

"Seni annenden korumak için."

Çenesini kaldırdım, yüzünü yeni gözlerle inceledim.

"Sen doğanın bir gücüsün ve yaşadığın zorluklara rağmen kendi folkloruna yakışır bir ruhla hayatta kaldın. Şimdiye kadar, kendi yolunu çizdin

ama artık tek başına değilsin, Millie. Bir daha asla."

Yanaklarından yeni gözyaşları süzülüyordu ama bu gözyaşları, dertlerin nihayet dindiğinde dökülen türdendi. Daha fazla ağlayamadığıında başını kaldırdı ve ağzını benimkine yaklaştırdı, yastıkların üzerine uzanırken beni aşağı çekti. Sözcükler olmadan, ona hala orada olduğumu, hala istendiğini kanıtlamamı istedi.

Sevişirken, ona fazlasıyla hak ettiği tüm mutluluğu sağlayacağıma dair sözler fısıldadım ve her birini tutmaya niyetliydim.

BÖLÜM 18

Ertesi sabah erkenden, kalması için ısrar etmeme rağmen, Millie yataktan kaydı.

"Geceyi burada geçirdiğimi herkesin bilmesini istemiyorum." "Bilseler ne fark eder ki?"

"Düşünecekler..."

"Tabii ki yapacaklar. Ve bu doğru."

Yere düşen bir yastığı almak için eğildi. "Dünyaya oldukça pembe bir bakış açınız var, değil mi Profesör Hughes?"

"Gerçekçi bir tane. Bu sabah odana dönsen de dönmesen de öğrenecekler çünkü bunu tekrar yapmaya niyetliyim."

"Öyle mi?" Sesi neşeli ve havalıydı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Peki ya hayır dersem?"

"Hayır diyecek misin?"

Neredeyse gülümsüyordu.

"Hayır." "İşte bu kadar."

Yastığı bana fırlattı ve ben de kendi sırtıtışımla onu savuşturdum. Dudaklarını sıkıyor, gülmemek için kendini zor tutuyordu. ayakkabılarını. Bu neşeli konuşma içimi ona sarılma ve sabahı yatakta geçirip hayatı hakkında daha fazla şey dinleme arzusuyla doldurdu. Bildiğim her şeyi, bilmediğim yeni şeyleri.

Kapıya doğru giderken, "Her zamanki gibi çalışmamızı istiyorum," dedi. "Şüphelenmeyin."

"Ben asla şüpheli değilim."

Bana bir bakış fırlattı, beni olduğum yerde donduran, uzun süredir acı çeken bir bakış. Bu çok iyi bildiğim bir ifadeydi ve bir an için geçmiş ve şimdiki zaman acımasızca çarpıştı.

"Millie?" Dedim.

Onu geri çağırdığımı düşünerek omzunun üzerinden el salladı ve kapıdan çıktı. "Kahvaltıda görüşürüz."

İç çekerek yatağa geri yığıldım, sonra çarşafı tekmeledim ve kendimi güne hazırladım. Bir yandan da yakında oyunculuk özgeçmişime ekleyebileceğim rolü düşündüm: Kendisi değilmiş gibi davranan bir adam rolü. kimse bakmazken uzun zamandır kayıp olan karısıyla çılgınca sevişiyordu.

Millie kimseye aramızda yasadışı bir şeyler olduğunu düşündürmemem konusunda kararlıydı, ama kendi kurallarını birkaç kez çiğnedi, elimi ellerinin arasına aldı, kitap okurken kendini kollarıma bıraktı.

Notlar. Karşılığında öpücükler çaldım, konuştuğumuzda yakınına eğildim, yanağından kıvrılan saç tellerini okşadım. Gecelerimiz çoğunlukla uykusuz geçiyordu, ancak artık dinlenmeden ayak uyduramadığımızda, tüm gece boyunca birbirimize sarılmış halde kalıyorduk ve ben de bu sıcaklığın tadını çıkarıyordum. hayatıma geri döndüm.

İşler bu hızla ilerlerken, her şeyin yeniden yoluna girmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu umabilirdim. Millie eve dönmüştü, Willowfield'a sanki hiç ayrılmamış gibi kolayca yerleşmişti ve ev de ona kucak açmıştı.

sırtını dönüp onu içeri çekti. Bahçelerde zaman geçirdi, koridorlarda dolaştı, bana durdurduğum kapsamlı tadilatlar hakkında sorular sordu, onlara tekrar başlamayı planlayıp planlamadığımı merak etti.

Fikir mükemmeldi. Böylece dişlileri harekete geçirdim, işçileri, bahçıvanları, elektrikçileri, zanaatkârları sıraya dizdim, hepsi de Uzun yıllar boyunca işlerini iyi bir şekilde sürdürmelerini sağlayan bir evden bir kez daha sözleşme almak.

Millie'den küçük konularda yardım istedim, bir zamanlar ilginç bulduğu çeşitli konularda fikirlerini sordum.

coşku. Onun coşkusunu gördüğümde, onu her şeye dahil ettim. uygun, her zaman yaptığım gibi onunla iş, sıcak evler ve fabrikalar hakkında konuştum.

Bir sabah, bahçeleri yeniden canlandırma planı hakkında toprak işçilerine bilgi verdikten sonra, Millie'yi kullanması için teşvik ettiğim küçük ofise uğradım. Hiç sevmediği bir oda olduğu için biraz üzüldüm. O da

kütüphanede çalışmayı tercih ederdim, ama fark ettim ki yalnız kaldığımızda üretkendi. Yeni sevgiliydik ve nazik gülümsemeler ve tatlı sözler, niyet edilmemiş olsa bile erimiş hale geldi ve her zaman

tutkuların alevlenme riski altındaydık.

Şimdi bile onun çalışmasını izliyordum ve çok az şey hakkında dostça sohbet ediyorduk. O an için özel bir şey yoktu ama yine de onu özliyordum.

Başını kaldırdı, beni bakarken yakaladı ve gülümsedi, teni pembeleşti.

"Kes şunu," dedi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ben ne yapıyorum böyle?" Çok iyi bildiğim halde sordum.

"Senin ilgilenmen gereken bir işin yok mu?"

"İstiyorum ama önce görmeyi tercih ettiğim birkaç şey var. Çok önemli." Gülerek kalemmini yere bıraktı. "Hangi çok önemli şeyler?"

Sessizliğin aramızda kalmasına izin verdim ve cevabı gözlerimde keşfetmesini izledim.

"Callum, saat sabahın on biri," diye itiraz etti, çoktan telaşlanmıştı.

"Buraya gel sevgilim," dedim.

Ve yaptı da.

BÖLÜM 19

GECE beni odamdaki ateşin başında, bir erkeğin olabileceği kadar mutlu buldum. Her şey mükemmel olmasa da, hayat durgunluğundan sefalet yatağı.

Endişeyle onun gelmesini bekledim, plan yapmak ve geleceğimizi konuşmak için sabırsızlanıyordum. Elbette, başka faaliyetlerle de ilgilendiğimi itiraf etmezsem cesur bir yalancı olurdum. Tutulmuş bir genç adam gibi alevlere doğru sııttım.

Her zamankinden daha geç gelmişti ve ne yapmış olabileceğini merak ettim. Neredeyse uyanık olduğumuz her anı birbirimizin yanında geçirmemize rağmen,

Çalışıyor, sonsuz konularda konuşuyor, utanmadan flört ediyor ve sık sık birbirimizin kollarına dolanıyorduk, yine de düzenli olarak birlikte yatmıyormuşuz gibi davranmakta ısrar ediyordu.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim, düşüncelerim bu son gerçek üzerinde yoğunlaştı.

Yüksek bir gürültü ve boğuk seslerle irkildim ve sandalyemde dönüp tavana baktım, sanki içini görebilecekmişim gibi.

Bir kaza.

Hemen harekete geçtim, koridora ve endişe verici seslere doğru hızla ilerledim. Seslerin nereden geldiğini belirlediğimde içimi donmuş bir korku parçası delip geçti. Kuleden. Merdivenlere yaklaştığımda, Bayan Dillard ve Felicity'nin karşı taraftan bana doğru koştuklarını gördüm.

yön.

"Neler oluyor!" Bayan Dillard ağladı.

"Kule! Millie kulede!" Koridorda bağırdım ve Bayan Dillard'a daha yakın olduğu için benden önce gitmesini işaret ettim.

Korku dolu bir solukla merdivenleri hızla çıkan kadın, Felicity'yi merdiven boşluğunun girişinde korkudan donakalmış bir halde bıraktı.

"Felicity," diye bağırdım yaklaşırken, onu ürküttüm. Yanakları çoktan gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Dr. Hannigan'ı ara!"

Hareket etmeyince onu telefonun bulunduğu salona doğru döndürdüm. "Lütfen," diye ekledim daha nazık bir şekilde, az önce ona kaba davranışımı yumuşatmak için.

Sözsüz bir şekilde koşmaya başladı.

"Callum! Çabuk gel!" Bayan Dillard'ın panik çığlığı beni merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya itti ve tepeye vardığımda hizmetçiyi buldum. Karımın yüzükoyun yatan bedeninin üzerine diz çökmüştü. Millie ter içindeydi, titriyordu, bir eli refleks olarak düşük karnını kavıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, onu kollarımın arasına aldım, teni dokunulduğunda kavruluyordu.

Bayan Dillard ciddiyle, "Callum, o çocuk odasındaydı," dedi.

Başımı kaldırdığımda kreşin kapısının açık durduğunu, ay ışığının sararmış perdelerin arasından beşiğin üzerine süzüldüğünü gördüm.

"Ah, sevgilim," diye mırıldandım Millie'nin alnına doğru.

Onu alt kattaki odama taşıdım ve Bayan Dillard sıcak bezler getirmek için ayrılırken onu büyük bir özenle yorganın üzerine yerleştirdim. Millie titriyor ve ürperiyordu ama onu uyandırma çabalarımın rağmen dünyanın farkında değildi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, özrüm sessizlikte solmuş yapraklar gibi soldu.

Yatağın yanında diz çöktüm, uyuyan Millie'nin elini tuttum, soğuk parmaklarını ısıtmak için yanağıma bastırdım ve onun solgun, acı dolu yüzünü izledim. Dr. Hannigan hızla geldi ve oldukça sıradan bir teşhis koyarak ıstırabıma son verdi. Onun da aynı korkunç hastalığa yakalandığından şüpheleniyordu.

Felicity kısa bir süre önce mide rahatsızlığı geçirmişti ancak yarardan çok zarar getireceği endişesiyle hastanede tedavi görmemesini tavsiye etmişti. Ona nerede olduğunu söylediğimde, ateşi bu kadar yüksekken bilinçaltının kontrolü ele aldığını ve onu kuleye götürdüğünü tahmin etmekten başka bir şey yapamadı.

"Willowfield'daki hayatının en iyi ve en kötü anlarından bazıları burada" diye tahmin yürüttü. "Oraya çekilmesi çok önemli olmalı. İzninizle, o iyileşene kadar burada, evde kalacağım."

Kabul ettim, müteşekkirdim ama kapıyı kilitlemeyi unuttuğum için kendime lanet ettim, çiçek açan mutluluğumuzun sersemliği içinde kayıtsız kaldığım için. Millie kıpırdandı, nefesi kısa soluklarla geliyordu. İnledi. Onu susturdum, konuştum

Duyabileceğinden emin olmadığım teselli sözcükleri söyleyerek, parmak eklemlerimi yanağının çukurunda gezdirdim, ta ki o sakinleşene kadar. Burada bu şekilde yatarken çok zayıf ve küçük görünüyordu, eli karnının üzerindeki koruyucu yerinden nadiren ayrılıyordu.

Bir anı canlandı ve karanlıkta bana fısıldadığının duyar gibi oldum, kolumun altında kıvrıldığının, gülsuyu koktuğunu hissettim.

"Callum," dedi, "çocuk sahibi olmalı mıyız?"

Bu soru beni şaşırttı. İkimiz de sıradan yorumlar yapmıştık.

Bir aile ile bir gelecek hakkında, ancak ayrıntıları hiç derinlemesine tartışmamıştık ve Millie'nin çekinceleri olduğundan hiç şüphelenmemiştim.

"Daha önemli bir soru, onları isteyip istemediğimiz olabilir," diye dikkatle cevap verdim.

"Öyle mi?"

"Neyi?"

Kaburgalarımın şakacı bir şekilde vurdu. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Asla," diye itiraz ettim, ama kalbindeki yükün ağırlığını hafifletmek için bir oyun oynadığım kesindi. "Onları istiyor musun?"

Bir sessizlik oldu. O kadar uzun sürdü ki uyuyakalmış olabileceğini düşündüm.

"Evet," dedi, kelimesi derin bir melankoliydi.

"Anne olmak istemek sana neden acı veriyor?"

"Kimse bana nasıl bir insan olacağımı öğretmedi. Elimde sadece kötü örnekler var."

Kalbinin atışını, boynuma değen ılık nefesini, göğsümdeki tek bir gözyaşıyla sızdırışını hissedinceye kadar onu kendime çektim.

"Bayan Reeves sizde."

"Bu doğru," diye yanıtladı düşünceli bir ifadeyle. "Bu... Eğer sadece ona zarar vereceksem dünyaya bir çocuk getirmek istemiyorum."

"Sevgilim, en sevgi dolu ebeveynler bile çocuklarını bir şekilde incitir. Her ne kadar öyle olmadığımızı düşünmek istesek de insanlar canavardır." Bir süredir Bana çok değer veren, bir çocuğun isteyebileceği tüm şefkat ve nezaketi gösteren ve sonunda beni çok inciten kendi annemi düşündüm. Onun olmadığımı inanarak acı çektim. "Söylesene, şu anda efsanevi olan yavrularımıza nasıl davranmayı planlıyorsun?"

"Elbette onları sevmek istediğim şekilde, tüm çocukların hak ettiği şekilde sevmeye çalışırdım."

"İşte buradasın."

"Callum."

"Evet, aşkım?"

"Soruma hâlâ cevap vermediniz."

Sessiz olma sırası bendeydi, toplumun beklediği hazır ve dikkatsiz cevapı değil, gerçek cevapı bulmak için ruhumu yokluyordum.

"Evet," dedim uzun uzun ve tam bir içtenlikle. "Gerçekten istiyorum."

"O zaman onları alacağız," dedi, sesindeki korkunun yerini memnuniyet almıştı.

Çok özenle tasarlanmış çocuk odasını hiç kullanmamıştık ve her darbe bir öncekinden daha kötü gelirken Millie'nin ışığının bozulmasını izledim. Belki de

bu ev lanetliydi. Tüm bu olanlardan sonra, burada, hatırlayamadığı bir kaybın acısıyla yeniden hastalanan karımın başucunda diz çöktüğümde, inanmaya başladım.

BÖLÜM 20

İZLEYEN İKİ GÜN endişeli bir bekleyiş kargaşası içinde geçti; Millie'nin bilinci bir açılıp bir kapanıyor, ancak sadece küçük su yudumları alacak kadar kendine geliyordu. Ertesi öğleden sonra ateşi düştü ama uyumaya devam etti.

Hannigan sürekli yanında bulunarak hayati göstergelerini kontrol ediyor ve Bayan Dillard'a kan dolaşımını teşvik etmek için sıcak sünger banyoları yapmasını söylüyordu.

Her zamankinin aksine, Willowfield'in kahyası ve doktor tartışmadılar, birbirlerini terslemediler, hırlamadılar ya da birbirlerinden hoşlanmıyormuş gibi davranmadılar. Bunun yerine, her ikisi için de önemli biri olan Millie'nin başında birlikte nöbet tuttular ve bu beni derinden etkiledi.

İnsanlar çoğu zaman hayatlarındaki iyi insanların mucizesini tam olarak takdir etmekten acizdir. Ben de farklı değildim, kendi dertlerime ve ıstıraplarıma o kadar dalmıştım ki onları tam olarak takdir edemiyordum.

Ama ne olursa olsun

Yaşadığım zorluklar, belki de lanetler, Willowfield'da aşkı ayakta tuttu. Belki de devam edecekti.

Felicity bir hayalet kadar sessiz hareket ediyor, biri onunla konuştuğunda sanki orada olduğumuzu unutmuş gibi irkiliyordu. Millie'ye kederli gözlerle baktı ve bir ara gözyaşlarına boğuldu.

Onu teselli etmek için koridora götürdüm, buradaki trajediler onu bu kadar etkilemişken onu tutmanın zalimce olup olmadığını merak ediyordum.

"Her şey yoluna girecek Felicity," diye söz verdim bir ahmak gibi, ama girip girmeyeceği konusunda hiçbir kontrolüm olmadığını biliyordum.

"Callum," dedi. Ondan hiç istememiş olmama rağmen beni nadiren adımla çağırırdı ve sesi korku doluydu. "Millie artık evde kalmamalı. Bu ona zarar veriyor."

İtirafı beni küçüklüğümüzden beri yapmadığım bir şeyi yapmaya, ona sarılmaya teşvik etti. Felicity her zaman ufak tefekti ama hastalığından beri o kadar ufak tefek olmuştu ki bir çocuğu kucaklamak gibiydi.

"Lütfen tüm bunlar için endişelenmeyin," diye ısrar ettim. "Dr. Hannigan ve ben her şeyi çoktan konuştuk. Millie'yi bir süreliğine Willowfield'dan uzaklaştıracağım."

"Bir süreliğine mi?"

"Tadilatlar tamamlanana ve Millie kendini daha iyi hissedene kadar. Her şey yoluna girdiğinde geri dönüp her şeyi eskisi gibi yapmaya çalışacağız."

Bu onu yatıştırmaktan çok uzaktı. Nadiren takındığı bir tavır olan öfke, benden ayrılırken kendini belli ediyordu. "Hayır! Geri gelemezsin. Bu evdeki sorunlar tadilatla ortadan kalkmayacak!"

Patlaması karşısında şaşkına dönerek, "Felicity, ne halt ediyorsun sen-" diye azarlamaya başladım.

Döndü ve yatak takımlarıyla ilgilenmek için aceleyle odaya geri döndü, beni cümlelerin ortasında kovdu, Millie'yi rutin kontrolünün ardından aynı anda çıkarken neredeyse doktoru deviriyordu.

Kapı arkasından kapandığında "Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

"Hannigan," diye başladım, "Felicity için endişeleniyorum."

Yaşlı adam sert bir sesle onayladı ve omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı. "Helen da öyle."

"O halde ne yapılabilir?" Elimdeki pek çok sorundan ve sağduyulu kararlar vermeme bağlı olan insanların sayısından bunalmış bir halde sordum. "Biraz uzaklaşmak onun için iyi olur, ama ben gideceğinden şüpheliyim."

"Bunu bir düşüneyim. Senin odaklanman gereken daha önemli şeyler var," dedi. "Söz açılmışken, yurtdışındaki bazı iyi dostlarımı aradım-onları durumunuz ve seyahat etme niyetiniz hakkında bilgilendirin. Siz uzaktayken başınıza bir şey gelirse yardım etmeye hazır bir sağlık uzmanınız olacak. Ne zaman ayrılmayı planlıyorsunuz?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Parfümeride halletmem gereken birkaç ufak tefek iş var, Burt ve Lottie işlerin üstesinden gelebilirler. dizginler."

"Çok iyi. Tek tavsiyem Millie tamamen iyileşene kadar beklemeniz. Gripten kurtulduktan sonra, belki iki hafta kadar, ona planlarınızı anlatın."

"İşte buradasın Laurence." Bayan Dillard göründü. arkamızdaki salon. Her zamankinden daha gri ve yorgun görünüyordu. "Çay karışımınız bitmiş. Yanınızda başka getirdiniz mi?"

"Aslında biraz daha var. Şimdi getiriyorum. Siz ikiniz içeri girseniz iyi olur. Ben ayrıldığımda henüz uyanmamıştı ama kıpırdanıyor. I Sanırım yakında gelir."

Dr. Hannigan Bayan Dillard'ın parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı ve güven verici bir şekilde sıktı, sonra da yanımızdan ayrıldı.

Bayan Dillard bakışımı yakaladı.

"Bu konuda konuşmaya hazır değilim," dedi.

En azından bu evde hoş bir şeyler oluyordu. Hafifçe gülümsedim ve önce onun içeri girmesini işaret ederek kapıya doğru yöneldim.

Elini kapı koluna koydu, sonra durakladı.

"Ayrılma planlarınız..." Tereddüt etti. "Bence onları kalıcı hale getirmelisin."

"Sen de mi?" Bu bir ihanetti ve birden kendimi çok yalnız hissettim.

"Willowfield aşktan payını aldı," dedi. "Çok zarif ve bu evden ayrılmak benim için acı olurdu, ama bu bir Millie'mizin burada acı çekeceğini düşünecek daha büyük biri var. Sen de öyle olacaksın." Yüzümü incelerken gözleri buğulandı. "Sana baktığımda, sık sık

O tatlı, asi, yanakları şekerli küçük çocuk çok erken kaybetti. Evi üniversiteye sat, Callum. Daha az geniş ve trajedilerle dolu bir yere taşın."

"Burası benim evim. *Bizim evimiz*."

Kapıya doğru başını sallayarak, "Evin, içeride o güzel kızla birlikte olduğun her yerdir," dedi. "Başka bir yerde neşeli bir hayat kur."

Bir yanıt beklemeden odanın içine adım attı ve bana sadece takip etme seçeneği bıraktı.

İçeri girdiğimizde Felicity yatağın yanında diz çökmüş, Tanrı'ya şükür uyanık olan Millie'yle konuşuyordu.

Hizmetçi aceleyle ayağa kalktı, sonra çarşafı toplayıp gitmek için acele etti, benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Onu durdurdum, sesimi alçak tuttum, yardımcı olabilecek bir şey söyleyebileceğimi, endişesini ve ilgisini anladığımı ve takdir ettiğimi gösterebileceğimi umuyordum.

"Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerinde yarattığı şok yüzünden onu çimdikleyebilirdim. Millie'nin yattığı yatağa bir kez daha baktıktan sonra aceleyle oradan ayrıldı. Evet, orada bir şeyler oluyordu ama karım uyanıktı ve bunu düşünecek zamanım yoktu.

Bayan Dillard onu rahat ettirmeyi bitirdiğinde yoldan çekildi ve Millie gözlerini bana dikti. Bir elini kaldırdı ve kısa bir adımda oradaydım.

"Doktor çağırdınız mı?" diye sordu, sesi boğazında düğümlenmişti. Solgun rengi, bana kilitlenmiş, arayış ve korku dolu gözlerinin altındaki morluğu vurguluyordu.

"Dr. Hannigan burada," diye onu temin ettim. "Dün sabah erkenden geldi."

"Dün sabah mı? Ne zamandır uyuyorum?" "Neredeyse iki gündür."

"Çok özür dilerim."

Kontrol edemediği şeyler için özür dilemesi, ona kötü davranan insanlara karşı bende her zaman neredeyse çılgınca bir nefret uyandırmıştı.

"Özür dileme," dedim, parmak eklemlerini öptüm ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde, onu bulduğumuz yere nasıl geldiği konusunu açmadan önce, cevabı duymaktan dehşete düştüm. "Millie, neden kulenin üst katındaydın?"

"Sesleri takip ediyordum. Callum, yukarıda biri vardı. Onu gördüm, ona dokundum. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık."

"Millie, sevgilim." Sesimi o anki dehşetten uzak tutmaya çalıştım. midemde sertleşti. "Eski bir aynanın toz bezini çekmişsin. Seni onun önünde yatarken bulduk."

"Çocuğunuz var mıydı?"

Zehirli bir ok gibi göğsümü delen keder, ilk günkü tazeliğiyle içime sızlıyordu.

"Bir umuttan fazlası değil," diye cevap verdim, sesim düzensizdi. "İki hamileliğimizi çok erken kaybettik."

Biz. Sen ve ben. Çocuklarımız.

"Callum..." Şimdi benimkini kavrayan onun eliydi, bir teselli jesti. "Bana karından bahsetmelisin."

Tüm uyarıları ve tıbbi bilgileri bir kenara atmayı düşündüm. tavsiyeler, karıma inandığım gerçeğin üzerindeki tüm kısıtlamalar hak ettim. Yine de sonuçlarından duyduğum endişe dilimi tuttu. Başparmağımı yüzük parmağının arkasında, bir zamanlar alyansın olduğu yerde gezdirdim ve ona hiçbir şey söylemeden her şeyi anlattım.

Kalbimi ve içindeki tüm sevgiyi dışarı döktüm, bunun onun için olduğunu bilmediğini bilmenin acısını gizlemeye çalıştım. Hain eylemime ulaşana kadar içimde birikti.

"Ne yaptın?" diye sordu.

İlk başta, verdiğim zararı itiraf edemedim.

O korkunç geceyi yeniden yaşadım, ama tekrar sorduğunda, bilmeye o kadar ihtiyacı vardı ki, vazgeçtim.

"Lanet olsun bana, onu tuttum, sarstım ve kendi kabuslarından başka bir şey tarafından korkutulmadığı konusunda ısrar ettim. İhtiyacı vardı. ve ben bencilce çaresizliğime teslim oldum. Tabii ki benden kaçtı. Bu suçluluğu sonsuza dek taşıyacağım."

Affet beni, Millie.

"Cehennem gibi bir fırtına vardı," diye devam ettim, onu anılarından mahrum bırakan ve bizi birbirimizden koparan tüm o korkunç anlara yol açan olayların üzerinden geçerek.

"Çılgınlıklar, Tanrım, tarif edilemezdi. Geceleri hala duyuyorum ama o bile değildi."

Artık soğukkanlılığımı koruyamayarak ayağa kalktım, elleri ellerimden kaydı. Ne teselliye ne de affedilmeyi hak ediyordum. Dikkatsizliğim, değer vermem gereken kadını fırtına dolu bir vadinin midesine sürüklemişti.

"Felicity'ydi," diye homurdandım. "Onu dizlerinin üzerinde Rodney onu çekmeye çalışırken o uğursuz sesi çıkararak vadinin setine doğru ilerliyordu. Karım suya atlamıştı. Kalıntıları Ertesi hafta polis tarafından birkaç mil ötedeki bir sette bulundu. O kadar kötü durumdaydı ki bana bile izin vermediler..."

Gücüm tükendi ve acımı gizlemek için yüzümü siper ettim ama hışırdayan çarşafların ve yumuşak ayak seslerinin başımı döndürdüğünü hissettim.

Millie kollarını açmış, dengesiz bir şekilde bana doğru geliyordu.

Onu yakaladığımda, söylenmemiş sözlerin ve çok fazla hissin ağırlığı dizlerimin bükülmesine neden oldu. Birlikte yere çöktük ve sanki onu gerçek yapan tek şey buymuş gibi ona sarıldım.

"Benim için çok değerlisin," dedim ve bu sözlerdeki gerçekliğin yeterli olması için dua ettim. "İyi olmanı diliyorum."

BÖLÜM 21

O gecenin ilerleyen saatlerinde, benim varlığım olmadan iyileşmesinin onun için daha iyi olacağını söylediğimde, Millie yalnız kalmaktan korkarak kalmamı istemişti. Bana sokuldu ve çabucak uykuya daldı, Sonraki adımları düşünmem için bana bolca zaman verdi.

Kısa bir süre sonra uykuya daldım, onun rahatlatıcı sesini dinliyordum. nefes aldım ve sabaha kadar uyanmadım, ta ki Millie kıpırdayıp kıkırdayana kadar. Gözlerimi açtığımda uyanmamış olduğunu gördüm ama yüzünde bir gülümseme vardı. Rüyasını izledim, huzurlu ve eğleniyordu, ta ki özlem duyana kadar.

sıkıntı içinde yere yığıldı. Nefes nefese kaldı, sonra bağırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı, elleri çarşafı kavradı.

Kötü rüyayı kovmak isteyerek ona dokunmak için uzandım.

"Sana eziyet eden ne, aşkım?" diye sordum.

Ayağa kalktı, örtüyü fırlattı ve bir bacağını belime atarak üzerime çıktı, yumuşak sıcaklığı kasıklarına bastırdı. Soyunarak o baştan çıkarıcı figürünü ortaya çıkardı ve onun iyiliği için gösterdiğim ihtiyat, karşılık veren arzuyu bastıramadı.

Yine de, bunun hem fiziksel hastalıktan hem de zihinsel şoktan kurtulan biri için en iyi eğlence olmadığını bilecek kadar aklım vardı.

"Millie, yeterince iyi misin..."

Yer değiştirdi ve ben daha konuşmamı bitiremeden sikim onun elindeydi.

İsteklerine karşı koyacak gücüm kalmadığından, ipek iç çamaşırını kenara çekip önce gözlerimi sonra da başparmağımı klitorisinin kabarıklığı boyunca gezdirerek zevkinin artmasına yardımcı oldum.

"Hayır," diye azarladı ve ben onun bu talebinden emin olamayarak kaşlarını kaldırdım.

İhtiyacı var. Şaftımın başıyla alay ederek bana gösterdi. Ardından gelen şehvet sarsıntısını kontrol etmek zordu ve beni içine alırken Isınınca kalçalarını tuttum ve önden gitmeye hazırlandım. Tırnakları ön kollarıma battı ve ben de bu işareti kabul ederek hareketsiz kaldım.

Üstümde at sürerken solgun teni yerini tenini pembeleştiren bir kızarıklığa bıraktı, saçları sabah ışığında kızıl altından bir hale gibi parlıyordu. Canlı ve güçlü görünüyordu. Son anda, o titrerken hafifçe, yakında doruğa ulaşacağının bir işareti olarak, geriye yaslandı ve ritmini durdurarak serbest bırakılmasını reddetti.

"Bana sevgini göster," diye nefes aldı. Ve ben de bu duruma ayak uydurdum.

"Sana asla doyamayacağım," diye mırıldandım, tüm kuşkularımı onun bedeninin verdiği hazda boğarak.

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdi ve bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturmanın zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm. Biraz da vahşice bir samimiyetle yemin ettim.

"Mezarıma sana muhtaç olarak gideceğim, Millie."

Hannigan kontrol için geldiğinde giyinmeyi yeni bitirmiştik ve ben de saygılı bir şekilde odadan çıktım, onu kapının dışında bekledim.

Konuştuklarını duyabiliyordum ama burnumu sokmadım ve seslerin mırıltıya dönüşmesi için yeterince uzaklaştım. Bakışlarımı duvarların üzerinde gezdirdim.

kayıp portreleri, yarısı sökülmüş kâğıtları ve hâlâ değiştirilmesi gereken karanlık gaz lambaları. Herkes bu evi terk etmemi istiyordu ama Millie burayı çok sevmişti. Sorunlar başlayana kadar burası onun sığınağıydı ve burayı kendi elleriyle inşa etmiş bir kadının yüreğiyle değer veriyordu. Ellerini. Bunu tekrar yaşamasını istiyordum, ama güneş salonun pencerelerinden içeri girip her tarafa hoş, ruhani bir altın ışık saçarken bile

Karımın iyiliği için her şeyi yapmaya karar verdim, buna Willowfield'ı temelli terk etmek de dahildi.

Kapı arkamdan açıldı ve Hannigan dışarı çıktı. Ben daha bir şey söyleyemeden beni koridorun ilerisine doğru itti ve fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Millie'nin anılarının huzur içinde geri gelmesini umuyordum ama kulede olanları onunla konuştuktan sonra, anıların halüsinasyon olarak geri geldiğini düşünüyorum," dedi.

"Evet," diye cevap verdim acımasızca, "bunu dün gece fark ettim. Gelip seni bulmayı planlamıştım ama o yalnız kalmaktan korkuyordu."

"Onun gördüğü şeyleri ben de görüyor olsaydım ben de korkardım. Bu kimsenin beklemediği bir yan etkiydi. Evin, onu çağırması gerekiyordu. ama şu anda yaşadıklarını göz önüne alırsak

onun için çok fazla." Başını salladı, gözlerinde koyu bir pişmanlık vardı. "Bu korkunç bir hataydı. Onu derhal buradan uzaklaştırmalısın."

"Ya kalıcı olarak ayrılacak olsaydık? Bu onun için faydalı olur mu?" Acı verici bir soruydu ama sormaya hazırdım.

Hannigan da benim yaptığım gibi koridorlara göz gezdirdi, onları içine çekti ve buradaki tüm anlarını yeniden yaşadı. Bir elini ağzına götürdü. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim.

"Bence zamanımızın en iyi tıbbi beyinleri bile bu konuda yanlış karar verdi," dedi uzun uzun, "ve korkarım ki en iyi reçetenin ne olacağı konusunda benim bile hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmeliyim. Buradan sonra, sadece doğru hissettiren şeyi yapabilirsiniz ve hepimiz için sıkı tutunmak zorunda kalacağız.

iyi ya da kötü."

Bu izinle birlikte planımı biliyordum.

"Ona söyleyeceğim Hannigan," dedim.

"Ben de öyle tahmin etmişim," diye yanıtladı. "Sadece bunu şimdi ya da burada yapma. Bilinçaltı evi reddediyor gibi görüldüğünden, bunun işleri daha da kötüleştireceğinden endişeleniyorum."

"O zaman bugün gideriz. Onu Boston'a götüreceğim, orada anlatırım. Böylece işler yolunda giderse hemen Fransa'ya gider, yeni bir başlangıç yaparız, ama her şey kötü giderse..."

"Hastane yakınlarda," diye bitirdi sözünü, ben kabus gibi düşüncemi dile getiremeyince.

Başımı salladım. "Millie'yi plan değişikliği konusunda uyarsam iyi olur." "Evet, git. Ben her ihtimale karşı burada olacağım."

Kapıyı açtığımda neredeyse Millie'yi deviriyordum.

Ne kadarını duyduğunu merak ettiğimi gizlemek için ona gülümsedim.

"Kapıları mı dinliyorsun? Seni yaramaz kız."

"Bütün bunlar neydi Callum? Bana hemen şimdi anlatmalısın," diye talepte bulundu.

"Söyleyeceğim ama burada değil," dedim, zamanımı bekleyerek, ani ayrılışımızı nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışarak. "Birlikte bir yürüyüşe çıkalım. bahçeler yeşilleniyor."

O kendini hazırlarken ben de şifonyerime gittim, en üstteki çekmeceyi açtım ve küçük pembe bir zarf çıkardım. İçinde Millie'ye ilk evlenme teklif ettiğimde verdiğim yüzük vardı. Planım Paris'e gidene kadar beklemektir ama zaman bizim tarafımızda değildi.

Millie beni koridorda karşıladığında kalbim küt küt atmaya başladı. Çok gergindim, evet diyeceğinden ilk seferde olduğumdan daha emin değildim. Koluma girdi ve bulutsuz bir öğleden sonra bahçede birlikte yürüdük.

"Korkarım yine seyahat etmek zorundayım, bu sefer uzunca bir süre için," dedim arazinin çoğunu gezdikten sonra. "Ben çoktan Evin açılışını Rodney'e ver. Ben yokken hazırlıklarla o ilgilenecek." Yapmamıştım. Aslında, Boston'dan bir avukat çağırıp Willowfield'ın satışını kolaylaştırmak. Felicity ve Bayan Dillard'dan her nerede olursak olalım bizimle kalmalarını rica ediyorum. Rodney, şirketin sıcak evlerinden birinde rahat bir pozisyon almıştı; Millie'den uzakta, ama kız kardeşinin onu takip etmesi için bir neden olmayacak kadar yakındı.

"Benimle gelmeni istiyorum," diye bitirdim.

Sanki bir şaka yapmışım gibi güldü. "Bunun uygunsuz olacağını düşünmüyor musun?"

"Uygunsuz mu?" Durdum ve ruh halimi hafifletmeye çalışarak ona şakacı bir güvensizlikle baktım. "Sana neyin uygunsuz olduğunu göstereyim mi?"

Ona doğru bir hamle yaptım ve kaçtı, bu da beni kovalamaya teşvik etti. Bu küçük kedi-fare oyunu cesaretimi artırmak için tam da ihtiyacım olan şeydi ve onu yakaladığımda sıçrama yapmaya hazırdım.

"Seninleyken en iyi halimdeyim, Millie," dedim ve bana öyle bir hayranlıkla baktı ki, belki de paylaştığımız aşkı kendince hatırladığını merak ettim. "Sadece sevgililer olarak birlikte seyahat etmek gibi *uygunsuz* davranışlarla seni rahatsız etmek istemem."

Yüzüğü çıkardım. Onun yüzüğünü.

"Evlen benimle, Millicent Foxboro," dedim.

"Evlenmek mi?" diye yineledi, sanki omuzlarımda bir baş daha büyümüş gibi bakıyordu.

"Yapacak mısın?" Nabzım atarak sordum.

Sonra, ihtiyacım olan tek cevap olan neşeli bir kucaklamayla bana sarıldı.

"Evet!" diye bağırdı.

"Yapacağım!" "Bu gece gidiyoruz."

"Bu gece mi? Bu çok erken."

"Yeterince yakın değil, aşkım. Evlilik cüzdanı için başvuracağız Yarın sabah Boston'da. Her şey çok kısa sürede tedarik edilebilir. Oraya dikkat edin. Sadece kendimize ve bir yargıca ihtiyacımız var. Ondan

sonra Avrupa'ya gideceğiz."

Şaşkın ve çekingen görünüyordu. Bir anda çok fazla şey olmuştu ve aceleyle yaptığım açıklama zayıf bir açıklamaydı, kolayca delinebilirdi.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Sorum onu bana geri çekti.

"Korkunç," dedi, sonra tekrar öpülmek için başını kaldırdı.

"Tebrikler sırayla." Rodney'nin küçümseyici sesi mutlu anımızı bir mala ucu gibi kesti.

Başımı kaldırdım, kızgınlığımı küçümsememi gizlememi imkânsız kılıyordu. O da kendininkini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Öyleler. Size teşekkür ederiz. Willowfield'in yarın yeni bir metresi olacak" dedim.

"İkinize de mutluluklar," diye alay etti. "Willowfield size şimdiye kadar getirdiğinden daha fazla neşe getirsin."

Ortaya çıktığı gibi hızla gitti ve ardında sadece bir küçümseme bulutu bıraktı. Millie şaşkın şaşkın bakıyordu, muhtemelen Rodney'nin yüzünde bir gölge bile görmemişti.

"Neden böyle davranırsın ki?" diye sordu arkasından bakarak.

Ona sebebini açıkça belirttim.

İlk başta buna inanmak istemiyor gibiydi ve kızarmasından bir zamanlar onu aşkı için bir aday olarak düşünmüş olabileceğini anladım. Bu düşünce beni birkaç yönden öfkeliyordu.

Rahatsız olduğumu fark edince bana doğru eğildi. "Şu anda bunları düşünmeyelim," dedi.

"Onun yerine ne yapalım?" O sabah gözlerindeki muzip parıltıyla arzum ikinci kez alevlenmişti.

Elimi tuttu ve beni seranın kalıntılarına doğru götürdü. "Bir şeyler düşünüyoruz," diye cevap verdi.

BÖLÜM 22

Hâlâ kıyafetlerimizi ayarlıyor ve birbirimize aşık aşk kuşları gibi sırıttıyorduk, seradan çıktığımızda kararan gri bir gökyüzüyle karşılaştık. Bir fırtına yaklaşıyordu. Bırak gelsin. Yağmur başladığında, Millie ve ben çoktan Boston'a doğru yola çıkmış, hayatımızın bir sonraki bölümünü birlikte karşılamaya hazır olacaktık. Nasıl görünürse görünsün.

Onu sesli bir şekilde acele ettirmeme rağmen, elimde olmadan birkaç kez gidişimizi erteledim, onu tekrar kucakladım ve neşesinin bu parlak anlarını içime çektim. Bu sevincin onu gelecekteki sınavlara taşımaya yeteceğini umuyordum.

"Sen benim için bir lütufsun," diye mırıldandım ağzına karşı. "Kim bilir, belki de bu yerde biraz sihir vardır."

"Şimdi yoksa bile olacak," dedi tüm umutlarıyla parlayarak.

Kalbim burkuldu ama yine de gülümsedim. Millie evet demişti. Kaderini yine benimle paylaşmayı seçmişti.

Eve döndüğümüzde, onun odasına giden koridora ulaşana kadar kol kola aynı yönde ilerledik.

"Devam et." Onu dürttüm. "Bir çanta hazırla. Fazla bir şeye ihtiyacın yok. Acele et, yağmuru yenmek istiyoruz."

Onu bir kez öptüm, sonra uzaklaşmaya başlarken tekrar kendime çektim. "Bu hızla gidersek burada yaşlanacağız," diye güldü ve beni birkaç kez öptü.

Yoluna devam etmeden önce art arda birkaç kez daha.

Kendi hazırlıklarına devam etmeden önce bir süre onu izledim.

Evlilik cüzdanımızı ve ölüm belgesini bulmak için önce kütüphaneye gittim. Planım her ikisini de, açıklayacağım tüm çirkin şeylerin ardındaki gerçeği kanıtlamak için delil olarak kullanmaktı. Eve geri döndüğümde Yatak odasında, Millie'nin alyansının, yani ona verdiğim nişan yüzüğünün eşinin yanında olmadığını fark ettim. Hâlâ kuledeki komodinin üzerindeki mücevher kutusunda duruyordu. Onu geri almam gerekecekti.

Kule merdivenlerine doğru ilerlerken, içimde tuhaf bir his vardı.

içimde bir kıpırtı oldu ve adımlarımı yavaşlatmama neden oldu. Küçük içnelerin hissiydi

omurgamın tepesine hafifçe vuruyordu. Döndüm ve arkamda büyüyen kasvete baktım. Elektrik ya da gaz lambalarının olmaması, uzaktaki pencerelerden gelen yetersiz fırtına ışığında koridoru bulanıklaştırıyordu. Duvarlarda bir şeyler kıpırdıyor, adımların yumuşak gümbürtüsü duyuluyordu. Seslerin koridordan değil, başımın üstündeki odadan geldiğini fark etmem çok zamanımı aldı. Bizim odamızdan.

Midem alt üst oldu. Endişelenecek bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Dr. Hannigan muhtemelen Bayan Dillard'ı Niyetler. Kadın üst kattaydı ve doğal olarak gözden kaçıracağımı düşündüğü ihtiyaçları toplayarak yardım etmeye çalışıyordu. Kendimi bu senaryoyla rahatlatmaya çalışırken bile bir koşu tutturdum, sonra merdivenleri hızla çıktım.

Dehşete kapıldım, yatak odasının kapısı açık duruyordu ve yumuşak ve acil bir ses vardı. Bir kadın sesi. Felicity. "Millie, çok geç olmadan gitmelisin" dediği anda sessizce ilerledim.

Eşikten adımımı attım.

Millie yatağımızın yanında duruyordu, yüzü ellerinin arasındaydı, omuzları titriyordu. Omuzları titriyordu.

Şifonyerin çekmeceleri ve dolabı açıktı, komodinin üzerindeki mücevher kutusu da öyle.

Felicity beni gördüğünde yüzünün rengi soldu, ağzı açık kaldı ve tek kelime edemedi. Acı, Öfke ve korkunun sakatlayıcı bir kombinasyonu beni bunalttı. Nasıl bu kadar dikkatsiz bir şey yapabilirdi?

"Burada ne yapıyorsun?" Kulağa geldiğinden çok daha geniş bir soruyla ona bağırdım. "Bu oda kilitliydi. Burada ne halt ediyorsun?"

Bunu bana neden yaptın? Millie'ye.

Gözlerinde cevabı okumaya çalıştım ama sadece biriken bir keder vardı. Bir adım uzaklaştı.

"Ben..." diye başladı ama Millie yardımına koşarak aramıza girdi. Bana öyle bir baktı ki, sanki beni sallanırken görmekten memnun olacaktı. İp. Ben daha başka bir şey söyleyemeden şifonyerden bir parfüm şişesi alıp bana fırlattı. Tepki vermeye zorlandım ve şişeyi yakaladım. burnumun köprüsüne doğru savruldu, sonra yere fırlattı ve orada paramparça oldu.

"Kıyafetler bunun içindi, hediyeler bunun içindi," diye sızlandı. "Eskiden *benim için* ona ait olan her şey."

Kulaklarımdaki nabız atışları yüzünden anlamam biraz zaman aldı.

"Millie," diye sesimi daha az korkutucu bir hale getirmeye çalıştım. Hangi hikâyeye inanmaya karar verdiğini bilmiyordum, ama açıkça kötü adam bendim.

"Hayır," diye tükürdü. "Karının hayaletinin doldurduğu boş bir kabuk olmayacağım."

Yüce Tanrım. Onu ölen karımın yerine koyacağımı sandı.

Sahip olduğunu bilmediğim bir güçle pirinç masa lambasını yakaladı ve bana doğru fırlattı. Tek seçeneğim lambadan kaçmaktı.

mermi, ona odadan kaçması için bolca zaman verdi. Ateşe maruz kalan etanol gibi, korku uzuvlarımda patladı ve beni onun peşinden ileriye taşıdı.

Tek bildiğim onun gözümün önünden ya da elimin altından ayrılmasına izin veremeyeceğimdi.

Sonsuza dek ortadan kaybolacaktı. Vadiyi bulacaktı.

"Millie!" Arkasından bağırdım, sesim kendi kulaklarıma bile çılgınca geliyordu ama duramadım. Onun evin içinde kalmasını sağlamalıyım. Dr. Hannigan ve Bayan Dillard'ı dinlemesini, belgeleri görmesini sağlamalıyım.

Keşke kaçmayı bıraksa.

Çılgına dönmüştüm, sonunda ona yetiştüğimde çaresizlik içindeydim, ancak kendini bir odaya kapatmış ve kapıyı kilitlemişti.

Kendimin farkında bile değildim, sadece şu duygunun farkındaydım. Ondan ayrılarak, beni içeri alması, açıklama yapmama izin vermesi için yalvarırken, bir yandan da kapıyı menteşelerinden vahşice çekmeye çalışıyordum.

Ellerini. Öldüğü gece zihnimde bir stereoskop gibi tekrarlandı. Bu bir kınamaydı, tekrar yaşandığına inandığım bir dehşetti, kendisine verilen sevgiyi her zaman alıp yutacak olan bu evin felaketiydi.

Geride sadece sakinlerinin kabuklarını bırakarak.

"Callum!" Bağırdım, sıkı bir tutuş beni uzaklaştırdı.

"Sakin ol evlat!" Bayan Dillard bağırırken Hannigan şiddetle talep etti, "Bu durmalı. Durmalı!"

"Callum." Sesi yalvarır gibiydi. "Onu korkutuyorsun."

Bir an için yeniden genç bir çocuk olmayı diledim; yüzümü önlüğüne yaslayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilecek, gözlerini kapatıp size sonsuz sıkıntılar veren ve sadece umudun doruğunda neşenizi çalmayı planlayan bir dünyadan geçici bir rahatlama bulabilecektim.

"Onu yine kaybediyorum Helen," diye

homurdandım. Hannigan görüş alanıma girdi.

"Panik yapıyorsun Callum. Sakinleşeceksin ve salona gideceğiz. Sana bir içki koyacağım ve sen de bana ne olduğunu söyleyeceksin.

devam ediyor. Bir plan yaparız. Beni duyuyor musun, dostum? Callum?"

Ona baktım, yüzü gri görüntülerden oluşan bir karmakarışıklı, birbirine yaklaşıyordu.

O hain suyun, soğuk metal masanın, görmeme izin vermedikleri bir bedenin üzerine örtülmüş battaniyenin, ölü kış sarmaşıkları gibi yere doğru sarkan kumral saçların sahnesine.

Hannigan parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. Bu bir suçtu ama beni kendime getirdi.

"Millie odasında güvende," diye beni temin etti. "Bayan Dillard'da anahtar var. Gerekirse içeri girip onu alabiliriz, ama şimdilik sen gidiyorsun.

Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Her zaman yapabileceğimiz bir şey vardır," diye tükürdüm. "Önemli olan kimsenin bize izin verip vermeyeceğidir."

"Her ne düşünüyorsan, beni geçmen gerekecek." Omuzlarını dikleştirdi. "Kesinlikle yapabilirsin. Ama yapar mısın?"

Boy olarak Dr. Hannigan ortalama biriydi ve yaşına göre iyi durumda olmasına rağmen benden iki kat büyüktü. Ve haklıydı. Eğer isteseydim, istediğimi elde edebilirdim. Sonunda o kapıdan bile geçebilirdim. Ama bunu yapmayacaktım, değer verdiğim insanların zararına olmayacaktı. Bu yüzden Hannigan'a salona kadar eşlik etmeyi gönülsüzce kabul ettim.

Karımdan uzaklaşmak, en hayati parçamı terk etmek, bizi yeniden bir araya getirmeyi kadere ya da başka bir kozmik güce bırakmak gibiydi.

Olacağına dair pek güvenim yoktu.

BÖLÜM 23

SONRAKİ SAAT sanki bir milenyum gibiydi. Salonda oturmuş Bu korkunç yolculukta izlenecek bir sonraki en iyi yolu düşündüm. Kendime zar zor gelebilmişim, yaşananların acısı hâlâ içimi kemiriyordu, tarihimizin en kötü anları tekrarlanıyordu. Soğukkanlılığımı koruyamadığım, çaresizliğimin beni neredeyse kuduza çevirmesine izin verdiğim için kendimden yeniden utandım.

Millie yine benim bir iblis, gerçek bir canavar olduğuma inanıyordu.

O haklıydı. Başka nasıl bir adam bütün bunları yapabilirdi ki?

Kalbim hala üzüntü içinde çarpıyor, Millie'ye dönmemi ve bunu düzeltmemi istiyordu. Ancak, ne kadar içten olursa olsun aşkıma inanılmayacağından emindim.

"Yukarıda ne yapıyorlardı ki?" Bayan Dillard, ateş çubuğunu kararlı bir güçle ızgaraya saplayarak sanki Bir canavarı kazığa oturtmak.

"Felicity onu oraya götürdü." "Neden?"

"Onu korkutup kaçırmak için," diye cevap verdim. "Evde kalmanın Millie'yi öldüreceğine inanmaya başlamıştı."

"Ama sen gidiyordun!"

"Ve geri dönmeyi düşündü. Her şeyi kendi ellerine aldı."

"Sabırla her şeyin yerli yerine oturacağına dair o kadar çok umudum vardı ki," dedi doktor üzüntüyle. "Hastaneyi aramanın vakti geldi. Onun için bir oda hazırlamalarını söyleyeceğim ve bir ambulans getireceğiz. Geldiklerinde ona

Her şey çocuklar hazır beklerken."

"Emir erleri mi demek istiyorsun?" Bu fikir beni çileden çıkardı. Her şeyden sonra, yine de sürüklenip götürülecekti, onun için çok fazla acı barındıran bir yere geri dönecekti. Tüm bunları bir hiç uğruna yapmıştık. "Cesedimi çiğnemedi onlara el sürmeyecekler."

"Callum, biraz mantıklı ol! Zaten olanlardan daha kötü olmayacak. oldu. Erkekler sadece, ifşayla başa çıkamazsa kendine zarar vermesini engellemek için burada olacaklar. İdeal senaryo, dinlemesi ve

ne yaşadığını biraz anlayın, sonra isteyerek gidin - sizinle birlikte."

"Hastabakıcı yok," diye kararlı bir şekilde tekrarlardım, sesim boğazımda gıcırdıyordu, çiğ onun için ağlamaktan. "Kendisi için oluşturduğu herhangi bir tehlike, sert bir şekilde ele alınmasıyla daha da artacaktır."

Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Dışarıdan bağırışlar geliyordu, neredeyse duyulamayacak kadar zayıftı, insan sesi olduğundan tam olarak emin olamayacağımız kadar uzaktaydı, yine de hepimiz alarm ile sesin yönü.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru ilerledim, dışarı baktım ve gördüm ki Yağmurla çalkalanan bir gecenin soğuk, kararan grisinden başka bir şey yoktu. Millie'yi benden ilk kez alan geceyle aynı türden bir geceydi. Ben ağır, hastalıklı bir korkuya kapıldım.

Hannigan, "Ben gidip Millie'yi kontrol edeceğim," dedi. "Sen burada telefonun yanında kal, ambulans çağırmaya hazır ol."

Sadece gidişini izleyebildim.

"Her şey yeniden oluyor," dedim.

"Hayır," diye fısıldadı Bayan Dillard, bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü. "Hayır, olamaz." "Seni dinlemeliydim. Felicity'yi. Onu alıp götürmeliydim.

Tüm bu sıkıntılar en başta başladığında. Bu ev bir lanet."

Sonraki birkaç dakika acımasızdı, sadece yıkıcı bir ifşaatla sona erdi.

"Polisi arayın!" Dr. Hannigan'ın sesi koridorda gürledi. "Aman

Tanrım," diye boğuldu Bayan Dillard.

Doktor içeri girdiğinde panik halinde kollarımı zorla tutarak kapıya doğru koştum.

"Gitmiş!" diye bağırdı.

BÖLÜM 24

"GİTTİ Mİ?"

"Muhtemelen tamamen zihinsel bir çöküş yaşadı. Ben ambulans çağıracağım, siz gidip onu bulun!" diye emretti doktor, telefona koşarak.

"Ben de seninle geliyorum!" Bayan Dillard hemen yanıma koştu ve birlikte karanlık koridorlardan en yakın kapı olan ön salona doğru yola çıktık.

Millicent'ı kaybettiğim gece en büyük endişelerim gerçekleşiyordu. Sanki zaman içinde mancınıkla fırlatılmışım, hayatımın en kötü anlarını sürekli tekrarlayarak yaşamaya, aynı hataları yapmaya mahkum edilmişim gibi yeniden oluyordu.

Kapıyı çekip açtığımda, yağın yağmurun tıslamasını delip geçen bir çığlık sanki onu içeri almamı bekliyormuş gibiydi. Millie yardım için ağlıyordu.

"Garajın yanında," diye bağırdım rüzgâra karşı ve birlikte koşmaya başladık, sadece birkaç adımda iliklerime kadar ıslanmışım. Soğuk ısıırıyordu, bahar yağmurlarına özgü bir acılıktı bu ve tenim uyuşukluktan karıncalanmaya başlamıştı. Bu hava, manzarayı bilmeyen, yolunu şaşırmış bir kadın için tehlikeliydi.

"Sence arabayı almaya mı çalışıyor?" Bayan Dillard nefes nefese kalmıştı, koşmaya alışık değildi ama benim hızıma ayak uydurdu ve evin köşesini döndüğümüzde garaj kapısının açık olduğunu gördük, hem araba hem de iş

Kamyon hala içeride, ışığı yanıyor.

"Millie?" Yaklaştığımızda seslendim, "Millicent!"

İçeri girdiğimizde gözlerimizi korkunç bir manzara karşıladı ve hemen içeride tökezleyerek durduk.

"Oh," diye mırıldandı Bayan Dillard.

Kan. Kamyonun kırılmış pencere camının çatlaklarından sızıyor, yerdeki kir ve toza bulaşıyor, una benzeyen beyaz bir tozla karışlıyordu.

"Şeytanın azizleri," diye mırıldandım, hasta bir halde, burada ne gibi kötü şeyler olmuş olabileceğini anlamaya çalışlıyordum. Millie bunu kesinlikle kendi kendine yapmamıştı. Diz çöktüm,

kamyonun altına baktı, belki saklanmak için oraya sürünmüştür diye. Kimse yoktu. Yukarı çıkarken parmaklarım beyaz tozun içinde kayıyordu.

"Nedir bu?"

Burnuma götürdüm, şekerin tatlı kokusu iğrençti. Dilimi dokundurdum. Acıydı.

Dilimi koluma silerek tükürdüm.

"Callum..." Bayan Dillard'ın sesi kalındı, titriyordu ve ayağa fırladım, onu alarma geçiren her neyse onunla yüzleşmeye hazırlandım, ama hiçbir şey yoktu.

Sadece o, elinde yırtık, kirli bir kırtasiye kağıdı tutuyordu. Parmakları titreyerek bana uzattı.

Ben aldım.

Millie'nin el yazısı. Günlüğünden bir sayfaydı.

Datura.

Gözlerim yine beyaz toza takıldı.

Millie zihinsel bir mola vermiyordu. Hiçbir zaman da olmadı. Zehirleniyordu ve bunu benim yaptığımı düşünüyordu.

Felicity'nin Millie'yi gitmeye teşvik etmesinin nedeni bu muydu? Willowfield'la ilgili sorunların

Tadilat mı? Felicity biliyordu. Ama neden bana açıkça söylemedi?

Parçalar mide bulandırıcı bir şangırtıyla bir araya geldi.

"Helen, çabuk ol," diye yalvardım, kâğıdı tekrar Bayan Dillard'ın yumuşak avuçlarına bastırdım ve parmaklarını kâğıdın etrafına sardım. "İçeri geri dön. Millie deli değil ama tehlikede ve Hannigan polise hazırlıklı olmalarını söylemeli.

Bir katille karşı karşıyayız."

Onay beklemeden, sadece dediğimi yapacağına güvenerek, garajdan koşarak çıktım, nemli toprağı ezerek

Bekçinin kulübesine doğru hızla ilerledim ve vardığımda kendimi kapıya attım. Kapı kilitli değildi ve kolayca açıldı.

"Rodney!" Kükredim, mekânı boş buldum. Yaya olarak nereye gitmiş olabilirlerdi? Sonra kurtuluş, başka bir çılgılık, daha uzakta, derinlerde

bahçeler, terkedilmiş İtalyan evleri yönünde.

Vadiye.

Eğer Millie hâlâ anılarının peşindeyse, uyuşturulmuş ve sayıklıyorsa, belki de vadiye düştüğü gece attığı adımları takip ediyordu. Kulübeyi arkamda bıraktım, bir zamanlar sığınağım olan bahçelere girdim, şimdi çıplak dalların ve kavrayan köklerin işkencesi, yüzümü ve ellerimi parçalıyor, bana çelme takıyor, beni yavaşlatıyordu.

O bizim, dedi vahşi doğa. O her zaman bizimdi.

Bahçe yollarından ayrıldığımı fark etmeden, orman beni yutmuştu; kaygan yapraklar, hain damlaları gizleyen sisli yağmur ve birinin yanlış bir adım atması için yalvaran kayalık kümeler. Dinledim Nehrin yükselen gürültüsünün üzerinde herhangi bir ses duymak için dikkatle Bu tür fırtınalarda deli gibi akan beyaz su, ağaçları setten koparır, onları gül sapı gibi sürükler.

Orada, zar zor duyulabilen bir erkek sesi. Sesin geldiği yöne doğru döndüm ve kendimi dik bir yokuşun tepesinde buldum. Millie bir ağaca yaslanmıştı, Rodney önünde diz çökmüştü. Hayattaydı ama bana kalsa Rodney uzun süre hayatta kalamazdı.

Tepenin yamacından aşağı doğru yavaş bir yürüyüşe başladım, piçi gafil avlamak için mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışıyordum. Onu hazırlıksız yakalamak, ağırlık merkezi benimkinden çok daha düşük olan ayaklarını yerden kesebilmemin tek yolu olacaktı.

Millie'nin ona doğru savruluşunu izledim ama Millie kaçtı, hareketleri çok yavaştı. Onu ağaçtan uzaklaştırmaya çalışırken öfkem parladı, Yine de akıllıca bir şekilde çökerek kendini ölü bir ağırlık haline getirdi. Yine de yeterli olmadı. Saç derisinden tutarak onu sürükledi, tekmeleyerek ve savaşıarak, vadinin ağzına doğru.

Sessiz kalmak için daha fazla zaman yoktu. Hızımı arttırdım, bekçiyi ürkütmek için yüksek sesle bağırdım ve yeterince uzun süre tereddüt etmesini umdum. İşe yaradı. Aptal durdu ve tam ben ona çarparken kafasını kaldırıp baktı.

Onu yere yatırdım. Eğer onu kıştırmasaydım, ilk kafa karıştırıcı darbeyi vurmasaydım, açık havada çalışmanın ona verdiği güç onun lehine olacaktı. Karıma yaptığı gibi, saçlarını köklerinden tuttum ve ardı ardına darbeler indirirken başını yerinde tuttum.

yumruklarımın yüzündeki kemikleri kendi eklemelerim kanayana ve inleyene kadar ezdim. Elimdeki acı büyüdü ve öfke dolu beynimin uzak bir köşesinde onu kırdığımdan şüpheledim.

Bir erkeğin dışarı atmadan hayatta kalamayacağı kadar kin ve nefretle doluydum ve karımı yumruklarken içimden akıyordu.

Her vuruşta kafatasının parçalanması için dua ediyordum. Adam bir ya da iki yumruk indirdi, bir tanesi o kadar güçlüydü ki bir çatırtı duydum, elmacık kemiğimde yakıcı bir sarsıntı oldu. Yine de duramadım.

Duramıyordum.

onu öldürecektim. Daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Havada seken bir silah sesi, omzumdan göğsüme doğru patlayan acı, kurşunun gücüyle beni ıslak toprağa geri düşürdü. Parmaklarımın arasından akmaya devam eden serbest kan akışını durdurmaya çalışarak yarayı sıktım.

Millie bir nefes içinde yanıma düşmüş, sırlıslık olmuştur, titriyor ve çamura bulanmış bir şekilde yanımdaydı. Yanağıma dokundu, gözleri her şey başladığından beri gördüğümünden daha berraktı, sanki bir perde kalkmış gibiydi.

"Millie," diye homurdandım, ancak konuşacak kadar nefes alabiliyordum, "çık buradan.

"Gidemez, değil mi?" Rodney silahını bize doğru sallayarak geveledi. "Çok uyuşturulmuş."

Kan tükürdü. "Ama bu mükemmel çünkü şimdi onun ölümünü izleyebilirsin ve sonra da burada, sahip olduğunu iddia ettiğin topraklarda kanını akıtabilirsin. Bir taşla iki kuş. Herkese onun çıldırıp seni öldürdüğünü, sonra da kendini vurduğunu söyleyeceğim. Mükemmel bir hikaye, değil mi Millie? Özellikle de deli babanın zavallı annene yaptıklarından sonra. Hepsi çok inandırıcı."

Bilincim çoktan kaybolmaya başlamıştı ve Rodney'nin sözleri yumuşadı, grenli bir hal aldı. Millie'yi bu deli adamdan koruyamayacaktım. O İkimizi de öldürecek, çünkü ben işaretleri göremeyecek kadar aptaldım. Millie çılgın bir sıçrayışla vahşi bir kedi gibi Rodney'nin üzerine atladı, dişleri bileğine gömüldü. Silahını düşürdü ve dünyam bir anlığına karardı. Kendime geldiğimde, Millie bir kez daha bahçe bekçisiyle boğuşuyordu. Onu şiddetli suya doğru sürüklemek için inatçı bir kararlılık.

Yan dönmeye çalıştım ama başım dönüyor, görüşüm daralıyordu. Yine de ağaçların arasından tökezleyerek çıkan kadını gördüm. Keten rengi saçları yağmurdan simsiyah olmuş, tokasız ve beline kadar sarkıyordu. Bana baktı, gözlerinden kan akıyordu, geniş ve vahşiydi. Felicity. Annem onu görseydi, dizlerinin üzerine çöker, bu toprakları yöneten İyi İnsanlara saygılarını sunardı.

Felicity benden uzaklaştı ve diz çökerek Rodney'nin Millie'nin saldırısı sırasında düşürdüğü silahı aldı. Silahı kaldırdı.

"Millie," diye hırıldadım, zayıf uyarım duyulmamıştı.

Silah patladı ve ben arkamı dönemedim.

Millie'nin hayatının gerçek son anlarına tanıklık etme gücü. Ama yere yığılan Rodney oldu, elini karnına götürdü. Kafası karışmış bir halde, titreyerek duran kız kardeşine bakan Rodney'nin tabancası hâlâ uzanıyordu.

Kargaşa içinde Millie şansını denedi ve sefil bekçiyi tüm gücüyle itti. Adam çırpındı, çamurlu sette kaydđ ve sonra geriye doğru düşerek gözden kayboldu.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım boynum artık başımı tutamaz hale gelmeden önce. Yakında başka bir şey kalmayacaktı. En azından bu ayrıcalığa sahip olmuştum.

Millie'nin zaferini görmenin, rakibinin gerçekte kim olduğunu hiçbirimiz bilmesek de uzun süredir verdiği bir savaşı kazanmanın mutluluğunu yaşadım. Bensiz bile iyi olacaktı.

Farkındalığım azalmaya başladı, ama sonsuz sessizliğe gömülmeden önce, başka bir bedenın ağırlığı benimkinin üzerine çöktü ve koyulaşan loşlukta onun sesini duydum, zayıf, uzak.

"Ben Millicent Hughes," diye fısıldadı. "Ben senin karınım."

Nihayet.

"Evet, aşkım," dedim. "ylesin."

Sonra dünya yok oldu.

EPİLOG

Yılbaşı pankartını asmak için ısrar eden Burt'e merdiveni tutarken, "Çabuk ol, ihtiyar," dedim. "Eğer bir çizik bile alırsan Lottie kafamı koparır."

Burt ipeği altın tozlu çelenk labirentine tutturmayı bitirdi ve başını salladı.

"Bir adam 40'lı yaşlarına geldiğinde birdenbire yaşlı ve güçsüz oluyor."

Aşağı indiğinde güldüm, her zamanki gibi dinç ve yürekliydi, okuldayken olduğundan biraz daha yaşlı görünüyordu. Onu omzundan alkışladım.

"Sen benim için daima genç bir adamsın, Burt."

"Sıra sana da gelecek," diye uyardı sırtarak. "Bana nasıl davrandığını unutmayacağım."

"Hâlâ birkaç yılım var."

"İnsanı hazırlıksız yakalıyor," diye uyardıktan sonra karısını fark etti ve yemek şirketinin koordinasyonunda ona yardımcı olmak için izin istedi.

O haklıydı. Çok fazla zaman geçmişti ve çok fazla şey değişmişti.

İki küçük yaratık bacaklarıma çarptı ve umutsuzca kollarıma girmeye çalışırken neredeyse beni yere düşürüyorlardı.

"Baba!" diye bağırdılar, gülerek, çığlık atarak, ikisi de kaçmaya can atarak bir takipçiden. Kim olduğunu sadece hayal edebiliyordum. Her yöne baktım ama Millie'den hiçbir iz göremedim. İki oğlumu da kaldırdım, her birini un çuvalı gibi kollarımın altında tutuyordum. Sol omzumda elektrik çarpması gibi bir acı yankılandı, eski yara her kış olduğu gibi yine harekete geçmişti ama kısa sürede geçti.

yatıştı ve ben de çırpınan çocuklarıma tutundum.

"Annem pasta dedi!"

"O yapmadı!" Alaycı bir inanmazlıkla cevap verdim.

"İşte buradasınız, sizi alçaklar!" Millie sonunda ortaya çıkmıştı, yemek odasının eşiğinden geçerken hem eğlenmiş hem de tedirgin görünüyordu. Üçüncü çocuğumuzun ağırlığıyla beceriksizce adım attı ve pembe şampanya rengindeki tepsi omuzlu ipek elbisesi içinde Aos Sínin herhangi biri kadar güzeldi.

Saçları hâlâ kısaydı ve yanaklarında yumuşak buklelerden oluşan büyüleyici bir çerçeve oluşturacak şekilde şekillendirilmişti. Hiç bu kadar büyüleyici biri olmamıştı. Doğumuna bu kadar az kalmışken bu geceki partiye katılmamak istemiştım. İçimden ona narin bir çiçekmiş gibi davranmak geliyordu ama ikizleri taşımayı çok iyi becermişti. İşlerin yolunda gitmeyeceğine inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Yine de. Eski alışkanlıklar.

"Benden kaçabileceklerini biliyorlar," dedi gülerek ve yaklaşırken biraz ofladı. Onu dikkatle izledim.

"Bana öyle bakma. Ben iyiyim. Dinleyin, siz ikiniz. Yatakta olmanız gerekiyordu."

"Onlara pastadan bahsettin mi?" Etkilenmiş zillet tonumu korudum.

"Oh, daha önce bahsetmiş olabilirim."

"Bunu nasıl yaparsın?"

"Bir daha asla yapmayacağım korkunç bir hataydı."

Çocukları oturttum ve onlar da annelerine sarıldılar, Yüzlerini karnına bastırıyor ve çoğunlukla tatlılara odaklanan bir istek yağmuruna başlıyorlar.

"Ah ha!" Bayan Dillard'ın sesi odanın içinde yankılanarak iki baş belasını ürküttü ve onları Millie'nin eteğinin arkasına saklanmaya teşvik etti. "Kaçmaya çalışmayın. Sizi zaten gördüm! Sean, Brody, hadi gelin."

Uyumsuzlar bize baktılar, yatma zamanından kurtuluş arıyorlardı, ama hiçbiri olmayacaktı.

"Nana Helen, uyumak istemiyoruz." İkisinden daha erken gelişmiş olan Sean, kahverengi gözleriyle yalvarırcasına konuştu.

"Evet, öyle yapmalısınız," dedi hızlıca, ama kaba bir şekilde değil, onları takip etmelerini işaret ederek. Çocuklar bize birer iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Bayan Dillard'ın elinden tuttular ve o da onları dışarı çıkarmaya başladı. O sırada duydum

Laurence Dede'den bir hikâye ve yatmadan önce kek sözü alarak ayrıldı.

"Kadın yumuşadı," dedim mutlulukla. Vekil büyükanne olmak ona çok yakışan bir roldü.

"Bunu geçen ay işe aldığı dört yeni hizmetçiye söyle." Millie başını kaldırdı, ben de onu öpmek için başımı eğdim. Gül ve taze pudra kokuyordu. İçimde bir özlem uyandı.

Ayrılırken gözlerimdeki bakışı yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Dikkatli olun Profesör Hughes," diye mırıldandı.

"Ben asla dikkatli olmam," diye takıldım ve çocukların gittiği yöne doğru başımı salladım.

"Saat neredeyse sekiz; çocukların çoktan uyuduğunu sanıyordum."

"Biz de öyle. Onları kontrol etmeye gittiğimizde odalarında olmadıklarını görünce ne kadar şaşırdığımızı bir düşünün."

"Çok heyecanlılar ve burada uyumaya alışık değiller," dedim, etrafa göz gezdirerek, yeni gelen çiçek aranjmanlarına hayranlıkla bakarak Willowfield'ın bahçesinde iki yıl önce inşa edilmiş olan sera, Bir Öncekinden çok daha ayrıntılı, yıl boyunca orada devam eden tüm çayları, bayanlar öğle yemeklerini ve çiçek kurslarını barındıracak kadar büyük.

"Pişman mısınız?" Millie kolunu benimkinin içine kaydırarak sordu. Gülümsedim ve küçük bir kahkaha attım.

Millie'yle ben, "büyük felaket" olarak adlandırdığımız durumdan kurtulduğumuzda "Evin üniversiteye satışı için bir sözleşme hazırlamasına yardımcı olması için bir avukat getirdim. Bir erkek okulu açma planları vardı ve Willowfield ihtiyaç duyacakları tek yerd.

Her ikimizin de kalbi o mülke bağlı olsa da, ikimiz de artık orada yaşama düşüncesine dayanamıyorduk. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorduk. Ancak, tam kağıtları imzalamak üzereyken, Millie kalemını yere attı, benimkini parmaklarımın arasından çekip aldı ve bunu yapamayacağını söyledi.

"Neden bir otel açmıyorsunuz?" Avukat, kalmanın yararları ve dezavantajları hakkında uzun uzun tartışmamızı dinledikten sonra öneride bulundu.

"Otel mi?" Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

"Kasaba büyüyor," dedi adam, "Ve Willowfield çok ünlü. İnsanlar zaten Boston'dan bu bölgeye sürekli olarak değirmenleri ve meyve bahçelerini görmeye geliyorlar, koşuşturmadan kurtulup doğaya dönüyorlar."

"Ne harika bir fikir!" Millie gözlerinde bir şeye odaklandığı anlamına geldiğini bildiğim bir ışıkla bana döndü. Callum, Willowfield'ı insanların kalması için açmak, her şeyden vazgeçmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor. Eskiden olduğu gibi neşe getirmeye devam edebilir. Kutlamaları geri getirebilir, kasabayı davet edebilir ve yaratacağı istihdamı düşünebiliriz!"

Bu fikir ilgimi çekti ve biraz da çekinerek denemeyi kabul ettim.

Bayan Dillard artık Willowfield'ın günlük işlerini yönetiyor, Millie ise turlar düzenleyerek konukları evin ürkütücü ve hayali geçmişiyile eğlendiriyordu. Ayrıca Lottie ile yan yana çalışarak sosyal etkinlikler

düzenliyordu.

etkinlikler, festivaller, yemekler ve kutlamalar, bunların en neşelileri

Helen ve Laurence için gecikmiş bir düğündü. Ben de Sevgili arkadaşımı koridordan kendim geçirdim ve onu bir evlat gururuyla Doktor Hannigan'a teslim ettim.

Millie ve ben daha küçük ve daha idare edilebilir bir ev inşa ettik. arka köşesindeydi. Avizeler ya da gardıroplar yoktu. Oğullarımızın doğumundan sonra, hayatımızı Commander ve Tato adında iki çekilmez tazı ekleyerek karmaşıklaştırdık. meyve bahçeleri ve çocukların etrafında daireler çiziyordu. Kaosu tamamlamak için, ateşin yanında oturmadığım sürece benden nefret eden yaşlı bir Tomcat bizim Ailesi. Günlerini malikanede gezinerek geçiriyor, geceleri eve gelip çok fazla krema ve Millie'nin sonsuz şefkatiyle şımarıyordu. Benim sonsuz eğlenceme göre Brody ona Alice adını vermişti.

Çocuklar da benim gibi Willowfield ile yan yana büyüyorlardı ve henüz özgürce dolaşmak için çok küçük olsalar da bir gün istedikleri yere gidecek, ağaçlara tırmanacak, gölette yüzecek ve başlarına bela olacaklardı. Önceden önlemimizi almış ve bahçelerin batısına yüksek bir duvar inşa etmiştik.

ormana ve vadiye giden yolu bulmalarını engelledik. Ayrı olarak, biz Eski bahçıvanın kulübesini yıktı, çünkü ne Millie ne de ben ona bakmaya dayanamıyorduk.

Bana gelince, ailemin işlerinin çoğunu Burt'e satmışım, sadece tahtada bir yer tutarak. Millie, bir zamanlar umutlu bir oyalanma olarak başladığım araştırmamı tamamlamama yardımcı oldu ve sonuçta ortaya çıkan makale bana yerel üniversitedeki eski görevime geri dönmem için bir davetiye kazandırdı, ben de minnetle kabul ettim ve bir üniversitede mit psikolojisi üzerine konuşma yapma fırsatı yakaladım. Harvard sempozyumunda. Millie de bana katılmıştı; önce kadrolu öğretim görevlilerinin üzüntüsüne, sonra da bir kadın öğretim görevlisinin varlığı beklenmedik bir kalabalığın ilgisini çektiği için şaşkınlıklarına neden olmuştu.

Üçüncü çocuğumuz yoldayken ve Millie gelişirken, olabilecekler üzerinde durmaya hiç niyetim yoktu.

"Tek bir anından bile pişmanlık duymadım," dedim ve onu tekrar öpmek için eğildim, ama dudaklarımız buluştuğunda irkildi, bir eli karnına gitti. Telaşla onu kolundan tuttum ve kaşlarının acıyla kırıışmasını izledim.

"Ne oldu? Millie, sen..."

"Sakin ol, sevgilim." Dedi ve endişelerimi giderdi. "Sadece bebek hareket ediyor. Ayaklarını bel kemiğime sokmaktan hoşlanıyorlar. Ben iyiyim.

Lottie ve Burt'ün misafirleri karşıladığını duydum, o yüzden salona gidin. Ben de birazdan geleceğim. Çocukların olması gerektiği gibi yataklarında olup olmadıklarını kontrol etmek istiyorum.

Şüphesiz yaklaşarak gitmesine izin verdim ama gece yarısından hemen sonra ikimizin de yatmasını planladım.

Bir saat geçti ve Willowfield, 1933'e veda etmek ve yeni yılı dostlarla çevrili bir şekilde karşılamak için gelen konuklar ve kasabadan insanlarla dolu bir neşe kaynağı oldu.

Bay Dempsey ile heyecan verici bir iş teklifiyle sonuçlanan heyecanlı bir sohbeti bitirmiştım - küçük araç filosunu Willowfield'in misafirlerine hizmet etmek üzere kiralamak. Anlaşma konusunda kendimi iyi hissediyordum ve

Adamın karısını bulmak için yanımdan ayrılırken takındığı mutlu ifadeyi görünce ben de kendi karımı aramaya başladım. Çok geçmeden Millie'nin hâlâ dönmediği anlaşıldı. Bu olağandışı yokluk beni endişelendirmişti ve onu bulmak için izin isteyecektim ki Hannigan yanımda belirdi, yüzü ışıltılıydı.

"Hadi Callum. Vakit geldi."

Kızımızın doğumu bir kasırga gibiydi, Dr. Hannigan'ın ihtiyaç duyduğu her şeyi toplamak için sağa sola koşuşturan geçici hemşirelere dönüşmüş hizmetçilerden oluşan bir kargaşa. İçlerinden biri beni odadan kovmaya çalıştı ama Bayan Dillard tarafından kovuldu.

"Tanrı aşkına, onlar evli. Daha önce görmediği bir şey değil." "Çok modernsin, Helen," dedim, bir aptal gibi sersemlemiştim ve o da Taze bir bezle omzuma vurdu ve beni Millie'nin sancılar içinde yattığı, kısa ve ağır nefesler aldığı yatağa doğru itti. Bana bakmadı, hayat vermeye odaklanmıştı ama başucunda diz çöktüğümde uzattığım eli hemen kavradı.

Çocuğumuz dünyaya hızla geldi, tüm sevinçleri ve zorluklarıyla yüzleşmeye hevesliydi ve Hannigan onu gururla Millie'ye teslim etti.

"Çok güzel, çok güzel," dedi ve sonra bana uzun geçmişi olanların yüzlerinde sıkça görülen uzak bir gülümsemeyle baktı. Belki de bir zamanlar beni aynı şekilde kendi anneme teslim ettiği zamanı hatırlıyordu.

Odayı, bebeğin üzerine titremek isteyen iyi niyetli hizmetçilerden temizlemek, bebeğin kendini göstermesinden daha uzun sürmüş gibiydi.

Ama sonunda ortalık sakinleşti ve ben de yatağымda Millie'nin yanına oturup hayatımıza katılan bu yeni üyeyi hayranlıkla

izlemeye başladım.

"Küçük bir yaramaz daha," dedim, tombul, yumuşak ve tamamen mükemmel olan o değerli yüze bakarak.

"Callum," dedi Millie, bebeğin çenesinin altındaki beyaz battaniyeyi düzeltirken, "kız olursa Sarah ismi üzerinde anlaştığımızı biliyorum, ama ben fikrimi değiştirdim."

"Öyle mi? O zaman ona ne isim vereceğiz?"

"Abigail," diye fısıldadı ve ben şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktım. Millie bana gülümsedi, buğulu gözlerle. Kendimi toparlamam bir anımı aldı.

"Annemin adı," diye başardım sonunda, yanaklarıma dökülen gözyaşlarımı silerek.

"Evet," diye cevap verdi, bana dokunduğunu biliyordu.

Alt katta saat gece yarısını vurdu ve Auld Lang Syne sesleri yükseldi. Karımla oturuyordum, kızımız göğsünde uyuyordu, oğullarımız Doğum karmaşasından sonra yerleştirildikleri karyolalarına sokuldular. onları uyandırmıştı. Ailem bir bütündü ve istediğim tek şey de buydu.

Pencerenin ötesinde, bahçelerin üzerine kar yağıyor, artık o kadar acımasız ve sonsuz hissettirmeyen kışın örtüsüyle sarıyordu. Neşe ve refah bu eve geri dönmüştü ve çiçek açmıştı. her gün dolduran sevgi. Artık ne lanet düşünceleri, ne lanetli köşeler, ne de yalnız koridorlar vardı. Willowfield nihayet yeniden huzura kavuşmuştu. Ben de Öyle.

YAZAR HAKKINDA

Bea Northwick büyölü, ürkütücü ve romantik şeylerin aşığıdır. Çok fazla parfümü var, bir estetik seçemiyor ve 80'lerin filmlerini seviyor. Kocas, çocukları, köpekleri ve siyah kedisiyle birlikte güneşli bir şehirde yaşıyor. Palmiye ağaçlarının sallandığı Güney Amerika.

Bea ve projelerini takip etmek için:
<https://www.northwickbooks.com/newsletter>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.